Βόρειον Σέλας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΘΝΟΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ / ΤΕΥΧΟΣ 7
3.00

Ή Ο ΝΕΟΣ ΜΑΧΗΤΗΣ

Ή η bigbrother-ική πλημμυρίς τών θλιβερών ΖΟΜΠΙ, υποπροϊόντων των μεγιστάνων της σαβούρας - και της Δικτατορίας τού ηλιθίου τους κοινού: ο καιρός των ακαθορίστων αστών - δειλών "βαλέδων" λήγει!

Ή Ελευθερία, με Αρετήν και Τόλμην - ή Δουλεία, σαβούρα και Ν.Π.Τ.Π.!!!

Βόρειον Σέλας

Επιθεώρησις Εθνοκοινωνικού Προβληματισμού
Τεύχος 7ον, Απρίλιος 2002 3.00

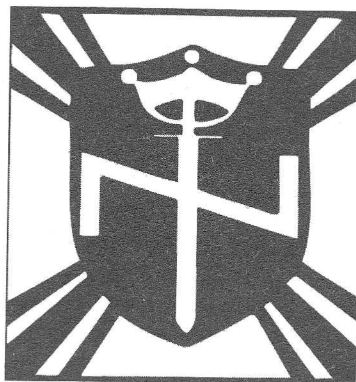

Περιεχόμενα

Βόρειον Σέλας
Επιθεώρησις Εθνοκοινωνικού Προβληματισμού, Ολιστικής Φιλοσοφίας και Επιστήμης, Παραδόσεως και Οικολογίας
Υπεύθυνος Συντάξεως: Στέφανος Γκέκας
Τ.Θ. 14, 57 010 Ασβεστοχώριον Θεσσαλονίκης
Ηλεκτρονικό Ταχυδρομείο: starg@the.forthnet.gr
ΠΡΟΣΟΧΗ: Ο ΠΑΛΙΟΣ ΜΑΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ!!
Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ: Εθνική Τράπεζα 240/609235-70

ΟΙ ΔΥΟ ΤΕΛΙΚΩΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ (Α)

Το προβαλλόμενον θέμα, είναι ένα θέμα θεμελιώδους **διαχωρισμού** και ***διακρίσεως***, λέξεις έναντι τών οποίων το Σύστημα καλλιεργεί μίαν εκ των προτέρων δογματικήν απόρριψιν στους τυφλούς του υπηκόους - ώστε, κατ'αντίθεσιν προς τήν λαϊκήν παροιμίαν, "να μη θέλουν (αλλ' ούτε κάν ν' ανέχονται!) το *φώς τους", την διακριτικήν δηλαδή ικανότητα*, παρά μόνον μέσω συριομεσανατολικού τύπου δογματικών περιχαρακώσεων καί (...*συναφών!*) μυθοπλαστικών δαιμονοποιήσεων χολλυγουντιανής υφής, πού του προσφέρουν την μόνην πολιτικώς ορθήν και έγκυρον "γνώσιν". Αφ' ετέρου ένα τέτοιο θέμα υποβάλλει αφ' εαυτού την ιδέαν της αναγωγής εις ρήσεις και γραπτά εκ των δύο στρατοπέδων (...ούτως ειπείν, γλωσσική αδεία, έστω κι αν η αντίπαλός μας πλευρά μάλλον ένα φανταχτερό τσίρκο διαβόλων προσομοιάζει!). Εις ήν και, τελικώς, δειγματοληπτικώς βεβαίως, προβαίνομεν.

Κάποιοι εχαρακτήρισαν την εποχήν μας συνοπτικώς διά του όρου "εμποροκρατία": πρόκειται, πάντως, περί ενός όρου πού, αναλυόμενος εις βάθος και πλάτος, αποδίδει το είδος του ισχύοντος ευτελισμού εις πλείστους τομείς και επίπεδα.

Η ισχύς του όρου τούτου επαληθεύεται αμέτρως και εν παντί, αναμφιβόλως, μη στερουμένη βεβαίως και θεωρητικής θεμελιώσεως, υπό τά (πλαστικά ασφαλώς!) λάβαρα του "φιλελευθερισμού". Συναφώς μάλιστα, καί εν σχέσει προς την "αιφνιδίαν" και ... όλως ανυποψίαστον πρόσφατον ανακάλυψιν των ΜΜΕ περί πλήρους εκτραχύνσεως των "βαρώνων" του τζόγου και τών αχυρανθρώπων των, συνήθως "λαοπροβλήτων" δημοκρατικών πολιτικών, ηκούσθη και κάποιος εκ των υπερασπιστών των τελευταίων να εκθέτη, ο δόλιος, τον εξής "συλλογισμόν": "Μά δεν πήγε κανείς να τους υποχρεώση (:τους προσβεβλημένους υπό της μανίας αυτής) να μπούν μέσα και να παίξουν! Δεν πιστεύω στο κράτος - πατέρα πού προσπαθεί να καθοδηγήση τά παιδιά του: ο καθείς άς είν' ελεύθερος να κάνη τις επιλογές - κι ο καθείς τις προσφορές του"...

Την άποψιν αυτήν θεωρώ ότι περιττεύει διά τους αναγνώστας του "Βορείου Σέλαος" να καταδείξω δι' αναλύσεων και διατομών πόσον είναι διάτρητος, αντιφυσική κι εγκληματική: ως φορεύς αυτής της θέσεως, περιβεβλημένη την κίβδιλον προφασικήν "ατομικήν ελευθερίαν" του λιμπεραλισμού, απαρνουμένη την ουσίαν και το νόημα της Λαϊκής Κοινότητος ως μεγάλης και διαχρονικής οικογενείας, παραδίδει η το κράτος λυμαινομένη κοινοβουλευτική νομενκλατούρα ό,τι πολυτιμότερον, το αίμα και την νεότητα, το μέλλον και το παρόν, της φυλής μας, στα νύχια των πλέον ποταπών "βαρώνων" τής νέας "ευγενείας" πού η δημοκρατία τους καθιέρωσε, στην θέσιν τής παρηκμασμένης παλαιάς την οποίαν μετά τόσης μανίας κατεκρήμνισε - στα νύχια δηλαδή των επιχρύσων μεγιστάνων τής υπνώσεως, του Hollywood, της MTV, της παντοειδούς, τζογαδορικής ή μη, αποχαυνώσεως, του κρατούντος Bigbrother-ισμού, ήτοι ***εικονικής συνειδήσεως***, του εκφυλισμού και της αλλοιώσεως ακόμη των ιδίων της εγγενών χαρακτηριστικών, διά τινος μεταλλάξεως συνεπεία συστηματικής ψυχοπνευματικής τοξινώσεως... Στα νύχια επίσης των εμπόρων ναρκωτικών, οι οποίοι, ομού και εν αγαστή ομονοία μετά των προαναφερθέντων, επιτελούν το πλέον κρίσιμον λειτούργημα διά την εδραίωσιν της δημοκρατίας, αποτελούντες τον απαραίτητον καταλύτην της δημοκρατικής παιδείας - κύριος σκοπός της οποίας, πέραν της (δευτερευούσης προτεραιότητος) παραγωγής απεξηραμένων, αβούλων κι αχρώμων τεχνοκρατών, είναι η παράλυσις, η αχρήστευσις των υγιών ενστίκτων και η τεχνητή ένστιξις ελεγχομένων τεχνητών αντανακλαστικών επί των μαζών εις την θέσιν των, η απόπνιξις πάσης φυσικής ρώμης και κάθε αυθεντικής εκδηλώσεως, απόπνιξις μάλιστα επιφερομένη και διά μέσου των αντανακλαστικώς αυτών κατευθυνομένων μαζών, του όχλου αυτού αβούλων χειροκροτητών πού "ελευθέρως", κατά την απόφανσιν και του προαναφερομένου τηλεοπτικού συνηγόρου της λιμπεραλιστικής αφηνιάσεως, "αποφασίζουν" το α' ή το β', δι' εαυτούς ή και διά το Έθνος...

Είναι, όμως, η άποψις αυτή ενδεικτικώς συνοπτική των θέσεων των αντιπάλων μας, των φυσικών μας εχθρών, οι οποίοι κατέχοντες, μετά το 1945, πλήρως τον έλεγχον, αποτελούν το πλήρωμα του Συστήματος. Και μόνον δι' αυτήν την συνοπτικότητα, εις μίαν εποχήν ξεκαθαρίσματος κι αποσαφηνίσεων - καθ' ήν τά προσωπεία και οι μάσκες, το έν μετά το άλλο, υποχωρούν και καταπίπτουν - εξαίρεται η άποψις αυτή. Οι εμποροκράται αισθάνονται ήδη, ακόμη και εν μέσω αντιξόων προς τούτο περιστάσεων, ασφαλείς κατά την απόρριψιν του όποιου προσωπείου των (κοινωνικο-οικονομικός δαρβινισμός, θεωρίες βελτιστοποιήσεως κ.ο.κ.) ως αχρήστου πλέον, διότι ο προαναφερθείς ουσιώδης καταλύτης τής δημοκρατικής των "παιδείας" έχει δράσει (κι αποσαθρώσει) επαρκώς!

Οι αχυράνθρωποί τους, *ευτελισταί* κάθε στοιχειώδους εννοίας Πολιτικής, συμβαίνει νά είναι ακριβώς εκείνοι, εκ των οποίων φυσιολογικώς θα ανεμένετο να περιφρουρήσουν την υγείαν και ακεραιότητα τής Λαϊκής Κοινότητος: όμως αυτοί αισθάνονται εντεταλμένοι όχι της εθνοφυλετικώς προσδιωρισμένης Λαϊκής Κοινότητος, αλλά των σκοτεινών προαγωγών, απεναντίας, τής εν εκρηκτική εξελίξει τελούσης διαδικασίας αντικαταστάσεώς της υπό ενός πολυχρώμου συνοθυλεύματος καταναλωτικών μαζών, λαμβανομένων αφ' ενός εκ των εγχωρίων συγκατανευόντων χαχόλων, δυνάμει ακριβώς τοιούτων αποχρωματιστικών διεργασιών όπως του τζόγου και των λοιπών, ολιγότερον ή περισσότερον ευϋπολήπτων, τομέων της πολυσχιδούς "δημοκρατικής παιδείας", καθώς προεξετέθη, αφ' ετέρου δέ εκ του προς τούτο συνωθουμένου φαιού τριτοκοσμικού συρφετού, ο οποίος και διά της κλιμακηδόν προωθουμένης βαθμιαίας φυλετικής επιμειξίας θα σφραγίση οριστικώς την θύραν τής επιστροφής εις την φύσιν, τήν ταυτότητα και τον πολιτισμόν - τουλάχιστον διά τά λευκά Έθνη…

Η όλη, λοιπόν, διάστασις μεταξύ ημών, ως επαράτων επαγγελτών μιάς αναζωογονητικής αναβαπτίσεως εις τά φυλετικά Αρχέτυπα και Ουσίας αφ' ενός και των εντρυφητών της αστικής χλιδής του όλου τζογαδορικού περιβάλλοντος των κερδοσκοπικών, εν ραββινικώ πνεύματι και ουμανιστική συνομολογία ευγενώς αμιλλωμένων, ομίλων και εταιρειών πού νέμονται "ελευθέρως" την … "λαοπρόβλητον" δημοκρατικήν εξουσίαν, αφ' ετέρου, συνοψίζεται εις την διάφορον περί λαού αντίληψιν: η μέν ιδική μας Οργανική, πνευματικώς, βιολογικώς καί ιστορικώς ερριζωμένη - ανερμάτιστος δε, ατομιστικώς κατακερματιστική, ουσιωδώς αντιπνευματική, εμποροκρατική (:ο παράδεισος των παζαρο-φυλών της Μέσης Ανατολής!) και τυπικός απλώς γεωγραφικός προσδιορισμός εκείνη των "ανθρωπιστικών" αντιπάλων μας. Το δυστύχημα είναι ότι η δευτέρα δεν εμφανίζεται αρχήθεν όπως είναι, αλλά μάλλον εισδύει εις την πρώτην, την οποίαν βαθμιαίως υποσκάπτει και αποσαθρώνει - για ν' αποτολμήση κάποια στιγμή ακόμη και να την θέση εκτός νόμου!!! Προς τούτο τά εγχώρια τρωκτικά της ΝΠΤΠ εργάζονται πυρετωδώς, διότι προηγουμένως προϋποτίθεται μία τόσον απεθνισμένη καί διεστραμμένη υπό της εγκαθιδρυμένης προδοσίας και της εν είδει ιεροεξεταστικού δόγματος επιβαλλομένης πολιτικής της ορθότητος κοινωνία, όπως ακριβώς π.χ. στην σημερινή Γερμανία: αυτή είναι ήδη ώριμος γι' αυτόν τον απροκάλυπτο εξοστρακισμό παντός υπερασπιστού της Λαϊκής Κοινότητος!

Καθ' όσον δέ, καθώς εισαγωγικώς προεξηγγέλθη, παρ' όλον τον κατακλυσμόν περιστάσεων και παραδειγμάτων πού απεικονίζουν κι αποσαφηνίζουν την σκιαγραφουμένην αυτήν πραγματικότητα, χρησιμεύει κι αποσαφηνίζει ενίοτε να γινόμαστε συγκεκριμένοι, θα παραθέσω σχετικόν απόσπασμα εκ της αγωγής της "γερμανικής" κυβερνήσεως κατά του NPD, προς το συνταγματικόν δικαστήριον, με τό αίτημα της απαγορεύσεως του NPD: εν σελίδι 41, αυτόθι, αναφέρει, λοιπόν, η ενάγουσα αρχή τά εξής εκπληκτικά, ως υπόβαθρον διά μίαν απαγόρευσιν του NPD:
"Η Λαϊκή Κοινότης κατά το NPD αποτελεί το θεμέλιον της πολιτειακής οργανώσεως, όχι τά άτομα, εις τά οποία η κλίμαξ αξιών του ισχύοντος Συντάγματος αποδίδει την υψίστην θέσιν"!!! - ολίγον δε κατωτέρω προσθέτει: "Κατά την αντίληψιν του NPD ο Λαός είναι "μία κοινότης Ζωής και πεπρωμένου κατά το είδος (φυλήν) συγγενών ανθρώπων". ο Εθνικισμός (κατά το NPD) "εξυπηρετεί την διατήρησιν του Είδους, ήτοι μίαν κατά βάσιν βιολογικήν σταθεράν". Ο Λαός "καθορίζεται μέσω κοινής καταγωγής, κοινού πολιτισμού (κουλτούρας) και κοινής ιστορίας"". Βραδύτερον, εν σελίδι 89, η διεθνιστο-ιμπεριαλιστική παράκρουσις των (σοσιαλδημοκρατών, θυμηθήτε!) εκεί πρακτόρων της ΝΠΤΠ συνεχίζει ως εξής την εμβριθή της παζαροφιλοσοφίαν: "Η εθνοκεντρική αυτή άποψις συνεπάγεται την άρνησιν της ανθρωπίνης αξίας των "ξένων" και της ισότητος όλων των ατόμων. Οι εδώ διαβιούντες άνθρωποι ξένης καταγωγής δεν λογίζονται στον "Λαό", τοιουτοτρόπως αποστερούμενοι ουσιωδών δικαιωμάτων. Η διατήρησις τού "Λαού", της "Φυλής" και του "Πολιτισμού", όπως το NPD τά αντιλαμβάνεται, αντικαθιστούν ως ύψιστες Αρχές της κρατικής και κοινωνικής οργανώσεως την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τά συνταγματικά ατομικά δικαιώματα. Τοιουτοτρόπως το NPD εντάσσεται στην Παράδοσιν τού NSDAP [:το Εθνικοσοσιαλιστικόν Εργατικόν Κόμμα]".

Και επειδή διά μέν το NPD δεν πιστεύω ότι έχει επαρκώς κατά τούτο αποσαφηνίσει την ιδεολογικήν του ταυτότητα,

μεταξύ αστοσυντηρητισμού και Επαναστάσεως, εμείς όμως είμεθα κρυστάλλινοι, θα μεταφέρω και μίαν σχετικήν ανάλυσιν εκ του ιδικού μας στρατοπέδου, εκ της πλέον μαχίμου, μάλιστα, πρωτοπορίας του: ένα κείμενον του γνωστού, πρώην ερυθρού, δικηγόρου Horst Mahler, στο οποίον λαμβάνει θέσιν εις το ζήτημα της διακρίσεως "προτεραιότητος" μεταξύ Πολιτείας και ατόμου, εξ αφορμής μιάς στρεβλής ερμηνείας των επ' αυτού θέσεων του Εγέλου (Hegel) υπό τινος διαδικτυακού του συνομιλητού. Ούτος είχεν ερμηνεύσει ότι κατά τον Hegel το Κράτος προηγείται του ατόμου, όπως καί ο Λαός, αφού το άτομον γεννάται εις την Λαϊκήν Κοινότητα, της οποίας ενσάρκωσιν το Εθνικόν Κράτος αποτελεί. [Ενώ διά τους προαγωγούς της αστοφιλελευθέρας περί κράτους αντιλήψεως η άποψις αυτή είτε παραμένει ακατανόητος, είτε παρερμηνεύεται "δεόντως" αφού αντικαταστήσουν την Εγελιανήν περί Λαού αντίληψιν (εις τά ανωτέρω) με την ιδικήν των, περί ενός "λαού", δηλαδή, ως τυχαρπάστου ψηφαγέλης, συναθροίσματος κατοίκων περιοχής τινος, ως τυχαίου αναμικού συνοθυλεύματος κατά βάθος ανεξαρτήτων ατόμων.] Όμως για τον σπουδαίο στοχαστή Horst Mahler αυτή η προσέγγισις (αποτελούσα, σημειωτέον, συνήθη ανάλυσιν υπό εθνικιστών) είναι μία υπεραναλυτική κατάτμησις της αληθείας, αληθείας η οποία πρέπει ν' αναζητηθή εις οντολογικώς υψηλότερα (προγενέστερα και ακατάτμητα εισέτι) επίπεδα. Τοιουτοτρόπως ο κ. Horst Mahler σηματοδοτεί την εξής θεμελιώδη επίγνωσιν ως μαχητών της εθνοφυλετικής

αναγεννήσεως εις τους κόλπους της Φυλής των Φώτων: ότι μόνον η αυθεντική φωτεινή πνευματική μας Ουσία, κι όχι οποιοδήποτε πολιτικάντικο προϊόν σύμφωνον προς τους κανόνας του "marketing", δύναται ν' ανοίξη τους ορίζοντας προς μίαν αληθή αναγέννησιν! Ανακαλών ούτω εις την επικαιρότητα, μάλιστα, τους πολιτικούς-φιλοσόφους του θείου Πλάτωνος! Να τι γράφει:

"Η προσέγγισις αύτη αποτελεί παραποίησιν της Εγελιανής περί Κράτους αντιλήψεως. Κατ' εκείνην το Κράτος [ΣτΜ: εννοείται, βεβαίως, το Εθνικολαϊκόν Κράτος!] είναι το ελευθέρως αυτοοργανούμενον, ήτοι εαυτόν ως τρέχουσαν (επίκαιρον) Βούλησιν εγκαθιστούν, Πνεύμα, το οποίον προβάλλεται και μορφοποιείται ως αντικείμενον (αντικειμενικόν Πνεύμα), ήτοι ως Δίκαιον, Νόμος, Εθιμικότης, Αστυνομία, Κοινωνική Πρόνοια, Δικαιοσύνη, Παιδεία, Στρατός κ.ο.κ. Καθώς δε η απτή (συγκεκριμένη, konkret) Καθολική Ουσία [ΣτΜ: η Αρχέτυπος ζώσα Ουσία της εθνοφυλετικής ταυτότητος] δεν δύναται να διαχωρισθή εκ του επί μέρους, καθ' όσον ακριβώς μέσω του επί μέρους αποκτά ενεργόν υπόστασιν, η αναφορά ότι "ο Λαός προηγείται του ατόμου, αφού το άτομον γεννάται εις την Λαϊκήν Κοινότητα" εντός της Εγελιανής φιλοσοφίας στερείται νοήματος. Έχοντες επισημάνει τούτο και, κατά συνέπειαν, καταδείξει την εκ των προτέρων απουσίαν νοήματος εις την ερώτησιν αν προηγείται η όρνιθα ή το αυγό, ιστάμεθα ακριβώς επί της πεμπτουσίας της ιδιαιτερότητος της Εγελιανής φιλοσοφίας.

Ο Στ. Γκέκας μαζί με τον Horst Mahler , σε ένα διάλειμμα κατά τις εργασίες προσφάτου Συνεδρίου.

Το Πνεύμα δεν είναι μία καθολική αφαίρεσις (ein abstrakt Allgemeines), με (ενεργόν) υπόστασιν κεχωρισμένην εκείνης των επί μέρους του εκδηλώσεων - αλλά κυρίως μία καθολική Ουσία, μία αυθυπόστατος, ήτοι εν εαυτή ήδη διαφοριζομένη, δηλαδή εν εαυτή πολλαπλώς ωρισμένη και προβαλλομένη, Ουσία: η οποία εξ αρχής είναι καθ' εαυτήν (an sich) αυτό πού είναι και στο τέλος, δι' εαυτήν (fuer sich). Τό καθ' εαυτόν Είναι του Πνεύματος εκδηλούται διά της τάσεως αυτοθεάσεως, ενεργού αυτογνωσίας, τάσεως δηλαδή να υπάρξη και δι' εαυτόν, ***επί τώ σκοπώ της αυτο-ολοκληρώσεώς μας καθ' εαυτούς και δι' εαυτούς εις την Επιστήμην της Αληθείας.*** Σκεφθήτε το βαλανίδι: εντός του είναι ως τάσις (εν δυνάμει) ήδη η ολοκληρωμένη βαλανιδιά, καθ' εαυτήν, ακόμη όμως δι' εαυτήν ανεκδήλωτος παραμένουσα. Το παιδί είναι ήδη Φρόνησις (Vernunft), αλλά μόνον Φρόνησις καθ' εαυτήν, όχι ακόμη δι' εαυτήν. Εντός αυτού η Φρόνησις ευρίσκει εαυτήν το πρώτον διά της εκπαιδεύσεως και μορφώσεως (ΣτΜ: οπότε, δηλαδή, υπάρχει, πλέον, η Φρόνησις και δι' εαυτήν). Μόνον ο ενήλιξ και πεπαιδευμένος άνθρωπος επιτυγχάνει τον προκαθορισμόν του - να είναι Πνεύμα. Το ότι, όμως, κατ' αρχήν η Φρόνησις εις τον άνθρωπον υφίσταται μόνον καθ' εαυτήν, συνιστά τό χρέος πού έκαστος άνθρωπος φέρει εκ της γεννήσεώς του: χρεωστά στον Θεό και στον εαυτόν του να καταστή Αν-θρωπος, ως ενεργός υπόστασις της Φρονήσεως δι' εαυτήν. Αυτό και είναι το φιλοσοφικόν περιεχόμενον του προπατορικού αμαρτήματος: Ο Αδάμ κι η Εύα, αφού έφαγαν απ' το δένδρον της Επιγνώσεως, κατέστησαν δοχεία της Φρονήσεως, η οποία τους επιτάσσει, να καταστούν δι' εαυτούς (ενεργώς, επικαίρως, εν τη τρεχούση των υποστάσει) έμφρονες. "Ο,τι απ' τους προγόνους έχεις κληρονομημένο - απόκτησέ το! κιόλας, για να τόχης!"(Γκαίτε)

Το Πνεύμα είναι το πάν. Δεν υπάρχει τίποτε από το οποίον αυτό να έχη φτιαχτή. Είναι απαθές γίγνεσθαι, το ακίνητον κινούν, η δρώσα ακινησία - ανέκαθεν "όρνις και αυγό" ταυτοχρόνως. Κατά την εκτύλιξιν τού καθ' εαυτό, δεν αναδεικνύεται τίποτε απολύτως πού να μη υφίστατο ήδη εξ υπαρχής πράγματι ως συνεσπειρωμένη τάσις (δυνατότης). Πάν ό,τι το Πνεύμα εκβάλλει έσωθεν, φέρει δηλαδή ενώπιόν του, ως αντικείμενον [ΣτΜ: δηλ. αναφέρεται εις την μεταφυσικήν φάσιν 1⇨2 του Όντος] , προκειμένου δι' αυτού ν' αναγνωρίση εαυτό εις το (έν-)αντι-κείμενον, εν μιά δευτερογενή αυτεπιγνώσει, παραμένει πνεύμα υπό αντικειμενικήν, πλέον όμως, μορφήν, εντελώς σάρξ εκ της σαρκός, εντελώς πνεύμα εκ πνεύματος."

Είναι εκπληκτικόν ότι, στην σημερινή μικρόψυχη, αυταναιρετική και υπόδουλη του οικονομισμού, της μηχανοκρατίας, των στρατευμάτων ακόμη κατοχής και των ασπονδύλων τους ακολούθων πού ενασκούν την υπαγορευομένη πολιτική γραμμή της ΝΠΤΠ διά Τρομοκρατίας και μαζικών διωγμών (αντι)φρονούντων Γερμανία, υπάρχει κι αναπνέει μία τέτοια μεστή φιλοσοφικοπολιτική σκέψις, ουσιώδης, θεμελιακή και απτομένη της Δράσεως, θεμελιωμένης επί της Ουσίας, μία Ουσία πού μόνη αυτή δύναται ν' αναγεννήση αληθώς ένα Άριο Έθνος! Αυτή η κεντρομόλος προς τήν Ουσίαν προσήλωσις και αναφορά, μόνον Ελληνική, με την βαθυτάτην έννοιαν της ελληνικότητος, μπορεί να χαρακτηρισθή! Μοιραίως δέ αναμιμνήσκομαι τής ευχής του Fr. Nietzsche: "***Ο Γερμανισμός τότε μόνον θα γνωρίση την ολοκλήρωσίν του, όταν μας κάνη πραγματικούς Έλληνας! Αυτό και τελικώς ελπίζω απ' αυτόν!***". Προσέξατε, λοιπόν, πόσον συναφή προς τάς ανωτέρω διασαφηνίσεις του κ. Horst Mahler είναι τά όσα ημείς προγενεστέρως εις το "Βόρειον Σέλας" αρ. 5, εις το άρθρον "Η Κλεφτουριά, το '21 κι Εμείς", σελ. 8, είχομεν γράψει:

"Η ταυτότης και η πεμπτουσία ενός Έθνους αποτελούν οντολογικώς προγενεστέρα της ιστορικής της εν χρόνω εκφάνσεως πραγματικότητα - μία πραγματική ζώσα Ιδέα με την πλατωνική έννοια, ένα αθάνατο Αρχέτυπο. Το βάθος και ο βαθμός πιστότητος της εκάστοτε περιστασιακής εκφάνσεως(ενσαρκώσεως) του Αρχετύπου υπό του Λαού αποδίδουν ισοδυνάμως το μέτρον της επιτεύξεως του κοσμικώς εγκύρου στόχου του, αυτού δηλαδή της αυτοπραγματώσεως και ουσιώδους ανελίξεως, συμφώνως προς την ιδίαν φύσιν και τις εγγενείς δυνατότητες. Η απλουστάτη εν τη αληθεία της οπτική αυτή εκ θεμελίων

αναιρεί και το τεχνητόν δίλημμα της ανθρωπίνης λογικής περί ελευθερίας και αναγκαιότητος: διότι, μη υποτασσομένη στον τεχνητό διαχωρισμό μεταξύ Κοσμικής Τάξεως και Ελευθερίας της κατατεθρυμμένης μηχανιστικής και ανταναλαστικής λογικής, εκχωρεί εκ του πραγματικού, θεϊκού Κόσμου ο οποίος συνέχει ενιαίως και την ελευθερίαν και την τάξιν, ως δίπολον αρμονικήν ενότητα, η εκ της οποίας εκτροπή δεν αποτελεί εκδήλωσιν ελευθερίας αλλ' ύβριν. Η αληθής ελευθερία εκδηλώνεται, απεναντίας, δυναμικώς μεν διά του αενάου αγώνος κατά των πάσης φύσεως εμποδίων κι αντιτιθεμένων δυνάμεων, προς επίτευξιν της πιστοτάτης δυνατής προσσεγγίσεως (Αγχιβασίης, καθ' Ηράκλειτον) του Αρχετύπου, στατικώς δε ενυπάρχει ως κατάστασις εσωτερικής ενότητος, ακεραιότητος κι ακωλύτου, αρμονικής κι ενιαίας βουλητικής εσωτερικής λειτουργίας όποιου έχει επιτύχει αυτήν την πιστότητα - και, οπωσδήποτε, αναλόγως του βαθμού αυτής. Κατά τρίτον δε λόγον, "συντηρητικώς" εκδηλούται η ελευθερία διά της φυσικής εξωτερικής δράσεως κι εκφράσεως της Φυλής, κατά τον πόλεμόν της να εγκαθιδρύση κι επιβάλη εκείνα τα πλαίσια κι εξωτερικάς δομάς και προϋποθέσεις, πού κατά τον βέλτιστον τρόπον τής εξασφαλίζουν την επιβίωσιν και την πληρεστέραν δυνατήν αυτοπραγμάτωσιν - άνευ της οποίας η απλή επιβίωσις στερείται νοήματος."

[Τοιουτοτρόπως μόνον καί δυνάμεθα να συλλάβωμεν το αληθές Νόημα του Συνθήματος - Λαβάρου τής Ελληνικής Επαναστάσεως του '21, "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ!"]

Εν συνεχεία εις εκείνο το άρθρον αναλύεται, δι' αναγωγής εις πρωτογενείς πρωτογλωσσικάς ρίζας, και ουχί διά τινος των συνήθων πλέον ετυμολογικών φαντασιώσεων αρχαιοελληνιζόντων αρριβιστών, η προέλευσις και αυτού του ονόματος "Ελ-λην", όπως και του ομορρίζου "ηλίου" (<σFαελ-ίου) εκ των συντιθεμένων ριζών σF- και αρ(γ)-, αλ-, ... κ.ο.κ., δεν θα τά επαναλάβομεν εδώ: όμως εξ αυτής της αναλύσεως προέκυπτεν και η έννοια της Κοσμικής Στήλης, ήτις συνδέει προς τον Ουρανόν του αληθούς πρωταρχικού Όντος, ***ως σύμφυτος προς τον Έλληνα Αν-θρωπον!*** (Ως εικών διά τον άνθρωπον ο Κίων ήτο, άλλως τε, παρ' αρχαίοις Έλλησιν συνήθης). Πόσον, αλήθεια, αυτά μας συνδέουν, ως εκδηλώσεις μιάς και της αυτής Ουσίας, με τά υπό του κ Η. Mahler γραφόμενα! Λάβετε όμως και μίαν γεύσιν Πλάτωνος: "Τρία τριχή ψυχής εν ημίν είδη κατώκισται, ... διό φυλακτέον όπως άν έχωσιν τάς κινήσεις προς άλληλα συμμέτρους. Το δε δή περί του κυριωτάτου παρ' ημίν ψυχής είδους διανοείσθαι δεί τήδε, ως άρα αυτό δαίμονα θεός εκάστω δέδωκεν, τούτο ό δή φαμεν οικείν μέν ημών επ' άκρω τώ σώματι, προς δε την εν ουρανώ συγγένειαν από γής ημάς αίρειν ως όντας φυτόν ουκ έγγειον αλλά ουράνιον, ορθότατα λέγοντες. εκείθεν γάρ, όθεν η πρώτη της ψυχής γένεσις έφυ, το θείον την κεφαλήν και ρίζαν ημών ανακρεμαννύν ορθοί πάν το σώμα. ...Θεραπεία δε δή παντί παντός μία, τάς οικείας εκάστω τροφάς και κινήσεις αποδιδόναι. Τώ δ' εν ημίν θείω συγγενείς εισιν κινήσεις αι του παντός διανοήσεις και περιφοραί. ταύταις δή συνεπόμενον έκαστον δεί, ... εξορθούντα, τώ κατανοουμένω το κατανοούν εξομοιώσαι κατά την αρχαίαν φύσιν, ομοιώσαντα δε τέλος έχειν τού προτεθέντος ανθρώποις υπό θεών αρίστου βίου προς τε τόν παρόντα και τον έπειτα χρόνον."[Τίμαιος, 89c - 90 a,d].(*)
Εδώ ήδη η φιλοσοφική - μεταφυσική προτεραιότης του Πνεύματος παρατηρείται και εις την φυσιοψυχολογικήν-ανατομικήν και την κοσμολογικήν της διάστασιν εκ παραλλήλου, παραλληλίαν προβάλλουσαν ασφαλώς την άρρηκτον αλληλουχίαν της οντολογικώς προγενεστέρας, ανεκδηλώτου πνευματικής διαστάσεως προς τον εκδεδηλωμένον Κόσμον, αλλά και τον Άνθρωπον ως μικρόκοσμον, συμφώνως προς την ενιαίαν αντίληψιν και την συνέχειαν του Όντος, κατά την ελληνικήν νόησιν! Είναι αυτή η Κοσμική συνέχεια μέχρι και την εξωτερικοτέραν ατρεκή εκδήλωσιν του Πνεύματος, βάσει της οποίας ανωτέρω ο Η. Mahler δηλώνει διά την τελευταίαν ότι "παραμένει πνεύμα υπό αντικειμενικήν, πλέον όμως, μορφήν, εντελώς σάρξ εκ της σαρκός, εντελώς πνεύμα εκ πνεύματος".

Αυτός είναι ο δικός μας μαχόμενος Κόσμος, η πανστρατιά του μαχομένου Αρίου Πνεύματος και Αίματος, ριζωμένη εις το Ιδεατόν, τήν Ιδέαν, το Πρότυπον, τό συναφές προς το Όν, εις τον Ουρανόν κατά Πλάτωνα - και ο θετικός μας φωτοτροπισμός είν' ο Αγών προς το Ιδεώδες, ***το προ-αναλυτικόν δημιουργόν Αρχέτυπον, όχι ως εκ των κάτω ανασύνθεσιν, αλλ' ως προτέραν, ανωτέραν βαθμίδα Υπάρξεως.***

Η διαρκής κάθαρσις εις όλα τά επίπεδα και τομείς, η αντιπαλαίουσα και την φυσικήν αποσυνθετικήν (διαλυτικήν) τάσιν (Εντροπίαν) και την σκόπιμον διάβρωσιν και αιμομειξίαν υπό σκοτεινών παραγόντων, αποτελεί μέρος αυτής της ουσιώδους αναβαθμίσεως - Ανευρέσεως - αυτοπραγματώσεως.
Ο Λαός, έστω και βιολογικώς "ατόφιος", χωρίς όμως τά πνευματικά του αρχέτυπα, την ζώσαν του ψυχήν, είν' ένα άψυχο κουφάρι πού η πρώτη επίθεσις θα θρυμματίση και φυσικώς - αυτά δε, είναι η φυλή του: "Ψυχή είναι η Φυλή ορωμένη εκ των έσω - Φυλή, η Ψυχή εκ των έξω" (Alfred Rosenberg, πρβλ.. πάλιν το "σάρξ εκ της σαρκός, πνεύμα εκ του πνεύματος" ανωτέρω!). Αυτή η θεμελιώδης αναγνώρισις αποτελεί, εν τώ πλήρει βάθει της αφομοιουμένη, το μοναδικόν δυνατόν θεμέλιον μιάς ανανήψεως εκ του θανασίμου Χάους και Διαλύσεως πού τώρα διαφεντεύει: εκ της πλέον, λοιπόν, ερεβώδους αβύσσου, μόνον η υψίστη ανάτασις, δι' επαναφοράς εις το γενεσιουργόν Πνεύμα της Φυλής μας, δύναται να μας ανελκύση ισχυρούς, αναγεννημένους! Εκ του προαναφερθέντος μας άρθρου ανακαλούμεν σχετικώς:
"Η ηθελημένη όσον και επιλεκτική αδιακρισία την οποίαν πάση δυνάμει διατυμπανίζει το Σύστημα, καθώς και ο,τιδήποτε προάγει την εθελοτυφλίαν, την σύγχυσιν και την ηλιθιότητα της δημοκρατίας του όχλου και των σοφών της ινστρουχτόρων, πρέπει να διαλυθή υπό μιάς αληθούς επιγνώσεως, υπό του πανισχύρου φωτός της αναγεννωμένης αρίας συνειδήσεως.
Κι όχι μόνον ένδοθι ορίων κρατικών κι εθνικών ακόμη φωτίζει και δρά η νέα αυτή συνείδησις, αλλά προχωρεί ακόμη βαθύτερον, εξικνουμένη μέχρι του βαθυτάτου εσωτερικού μας κόσμου, απ' όπου και έλκει άλλως τε την καταγωγήν, "ετητύμως" (: ήτοι, αληθώς κατά την ουσίαν και προέλευσιν) ***διαχωρίζουσα***, αποκαθαίρουσα και αποφασιστικώς αξιολογούσα τα περιεχόμενα και τις

συνιστώσες του. Αποτελεί τοιουτοτρόπως το θεμέλιον και το βασικόν όπλον μιάς αληθούς και ολοκληρωτικής εθνικής, φυλετικής και ατομικής, εκ παραλλήλου, αναγεννήσεως εφ' όλων των επιπέδων καί πεδίων, η οποία και θα πραγματώνη την αληθή Ελευθερίαν εις την φυσικήν της τριπλήν πληρότητα.

Αφ' ετέρου, ΕΜΕΙΣ είμαστε οι φυσικοί έκγονοι της Κλεφτουριάς, (όπως και τότε) οι "τρελλοί", κατά τους συγχρόνους ησύχους αστοραγιάδες, μαχηταί της Φυλής, εφωδιασμένοι όμως πλέον με πλήρη συνείδησιν της πολυσχιδούς καταστάσεως και όλων των αλληλεξαρτήτων μετώπων του Πολέμου, ενός Πολέμου ολοκληρωτικού και ασυμβιβάστου -στον οποίον πιά αξιοποιούμε όλην την διαχρονικώς κι οδυνηρώς κερδισμένη (αλλά και μέσω αγώνων από εμάς αφωμοιωμένη) βιωματική εμπειρία της μαχομένης Φυλής μας! Ο Αγών μας συνεχίζει αληθώς και ολοκληρώνει τον Αγώνα της Κλεφτουριάς και του '21, τον Αγώνα της Ελευθερίας, όπου όμως και οι τρείς προαναφερθείσες συνιστώσες είναι τώρα πλέον εξ ίσου παρούσες και ισορροπούν στην φωτεινή συνείδησι του Νέου Μαχητού, πού ως σπίθα αναγεννάται μέσ' απ' τις στάχτες των καμμένων Αετών και Λαβάρων της φωτεινής Φυλής μας!"

Πόσον αυτή η ***συνειδησιακή ολοκλήρωσις του εθνικισμού*** αποτελεί, εις μίαν μάλιστα κρίσιμον φάσιν, την κορωνίδα της εθνικής συνειδήσεως αλλά και το μόνον αναγεννητικόν υπόβαθρον δι' ένα Λαόν ο οποίος αναπροσδιορίζεται και ανασυντάσσεται διά την μεγίστην πρόκλησιν της Ιστορίας, διαφαίνεται επίσης και εκ του κατωτέρω αποσπάσματος εκ του "***Μύθου του 20ού Αιώνος***", του μνημειώδους αυτού αριστουργήματος ***του Alfred Rosenberg [το οποίον,*** σημειωτέον, ήδη ***μεταφράζομεν*** - και θ' αρχίση συντομώτατα να εκδίδεται εις βιβλία υπό των εκδόσεων "Απολλώνειον Φώς", πράγμα πού θα κομίση πράγματι ένα ανεπαναλήπτου ισχύος συνοπτικόν ιδεολογικόν φάρον στην Ελλάδα!] :

"Η κατάρρευσις του 1918 μας είχε καταθρυμματίσει μέχρι τα μύχια και εκ παραλλήλου, όμως, προ των οφθαλμών της αναζητούσης ψυχής απεγύμνωσε τα νήματα εκείνα τα οποία εν προκειμένω είχον ανοσίως εξυφάνει το γνωστόν αποτέλεσμα. Εκ της φρατριακής συνειδητότητος των φύλων της αρχαίας Γερμανίας, διά μέσου της Γερμανικής θεωρήσεως της βασιλείας, της νέας Πρωσσικής ηγεμονίας, των ενωτικών παγγερμανικών αισθημάτων [ΣτΜ: δηλ. περί ενοποιήσεως των κατακερματισμένων Γερμανικών κρατιδίων], της τυπικής δομήσεως του κράτους, ***γεννάται, εν τέλει,*** σήμερον ***η προς το είδος [φυλήν] προσδεδεμένη λαϊκή συνείδησις,*** ως η μεγίστη ανθοφορία της Γερμανικής ψυχής. Μετά το καταστροφικόν εκείνο βίωμα διακηρύσσουμε αυτήν την συνείδησιν ως την θρησκείαν του Γερμανικού μέλλοντος. Ομού μετά της αναγνωρίσεως ότι εμείς [ΣτΜ: δηλ. οι εθνικοσοσιαλισταί], καίτοι σήμερον πολιτικώς χαμαί κατακείμενοι, ταπεινωμένοι και καταδιωγμένοι, έχουμε παρ' όλ' αυτά βρή την ρίζαν της δυνάμεώς μας, πράγματι δε καί δια πρώτην φοράν ανακαλύψει και τόσον ισχυρώς βιώσει, όπως καμμία γενιά προηγουμένως. Δια πρώτην φοράν επί τέλους και εις το πνεύμα της Γερμανικής αναγεννητικής σκέψεως η μυθική σύλληψις και η συνειδητή αναγνώρισις δεν ίστανται σήμερον εχθρικώς έναντι αλλήλων, αλλ' απεναντίας εν μια σχέσει αμοιβαίας επιρρώσεως και ανατροφοδοσίας: ο φλογερότατος παρά ποτέ εθνικισμός προσηνατολισμένος όχι πλέον προς μικρά φύλα [φρατρίας], βασιλικάς δυναστείας ή θρησκευτικάς ομολογίας, αλλά προς αυτήν ταύτην την αρχέγονον ουσίαν, ***προς αυτήν ταύτην τήν φυλετικώς προσδιωρισμένην λαϊκότητα,*** είναι το μήνυμα που κάποτε θα συντήξη όλα τά κράματα και τις σκουριές μαζί, ώστε ν' αποκαθάρη και διαχωρίση το ευγενές και να απεκβάλη το ποταπόν."[σελ. 85].

Αυτή δε η νέα και αναγεννητική ουσιαστική Εθνογένεσις, αφού ήδη ευρισκόμεθα υποκάτω του μηδενός ως Έθνος σήμερον, όπως και τά λοιπά μαχόμενα (διά των αντιστοίχων των μαχητικών πρωτοποριών) ευρωπαϊκά έθνη, αποτελεί ακριβώς και αληθώς "***το ελευθέρως αυτοοργανούμενον, ήτοι εαυτόν ως τρέχουσαν (επίκαιρον) Βούλησιν εγκαθιστούν, Πνεύμα***", ενώ το σημερινόν ως κράτος λάθρα και παρασιτικώς φερόμενον μολυσματικόν καρκινικόν μόρφωμα, ακριβώς τον ισχυρότατον φορέα δυνάμεως του αντίποδος αυτού του αναγεννωμένου Πνεύματος, αυτής της ελπιδοφόρως εκθαλλούσης Βουλήσεως, της πλήρους, μυχίως αυθεντικής και συνειδητώς μαχομένης Ελληνικότητος!

Τοιουτοτρόπως, και δυνάμει αυτής ακριβώς της αυθεντικής ζώσης και βαθμηδόν και εις Βούλησιν ανδρουμένης πλήρους (ακεραίας) Ιδέας, αφορίζονται (διαχωρίζονται) τά στρατόπεδα - και διαλύονται, εν τη προαναφερθείση (υπό του A. Rosenberg) συντήξει, τά ενδιάμεσα ακαθορίστου είδους και φύλου κράματα και σκωρίαι, ώστε κατ' αρχήν να εκλείψη η πρώτη, η θεμελιώδης προϋπόθεσις επιτυχίας των δυνάμεων του Σκότους και της Εντροπίας: η άκρατος και αφηνιασμένη Σύγχυσις. Και τότε όλα θα έχουν πλέον στηθή διά την Τελικήν Μάχην, εκείνη την οποίαν όλοι κι όλων των αποχρώσεων οι κήβδιλοι φυσικότατα τρέμουν: δεν πρόκειται, όμως, να ξεφύγουν απ' την πεπρωμένην τους, κατά Δίκην, μοίρα - είτε μας θέσουν εκτός του (πνευματικώς και εθνικώς ακύρου) νόμου τους, είτε όχι.

Η ως άνω υπό του θείου Πλάτωνος αποκαλυπτομένη ερρίζωσις εις την ουράνιον πνευματικήν Ουσίαν της Φυλής του Φωτός, και δή ενεργός και εις την συναφή της αναγεννωμένην νέαν Βούλησιν εκβλαστάνουσα, αποτελεί την εγγενή σφραγίδα, τον αιματικόν τύπον του Νέου Μαχητού εις την προκειμένην Σύγκρουσιν των δύο πόλων - ήτοι, εις την αντιπαράθεσιν των πλέον αυθεντικών Δυνάμεων της Ζωής προς τάς "Δυνάμεις του Ενεργού Θανάτου", κατά την θεϊκήν Ελληνίδα της διασποράς καί εθνικοσοσιαλιστρίαν φιλόσοφον Savitri Devi (Μαξιμιανήν Πόρτα).

Όλα δε τά ιστορικά σημεία, καθώς και η τελική πόλωσις και ο ραγδαίως αναδυόμενος διαχωρισμός των δύο κόσμων, σηματοδοτούν ότι αυτή η αρχετυπική αλλά μόλις τώρα εις πλήρη αυτεπίγνωσιν βαίνουσα, αιωνία όπως και Νέα, Ολυμπιακή, αυθεντικώς Ελληνική Ιδέα καθίσταται

ακαθέκτως επίκαιρος και δρώσα, εγκαθιδρύεται ως Βούλησις, προβάλλεται ως διαφανής ηλιακή φρόνησις και επιβάλλεται ως αδάμαστον φρόνημα, μιάς αληθώς Νέας Τάξεως Μαχητών, ενός Νέου και πολυσχιδούς αλλ' ενιαίου Αγώνος - προς μίαν απολύτως καθολικήν και απολύτως ασυμβίβαστον Νέαν Νίκην!

Στέφανος Γκέκας

(*)[Μετάφρασις του χωρίου του Πλάτωνος] "Εντός μας είναι τρία ξεχωριστά είδη ψυχής εγκατεστημένα, [εννοεί το κινητικόν-ενστικτώδες, το θυμικόν και το νοητικόν μέρος]. . . . κατά τούτο πρέπει εναρμονίως και συμμέτρως προς άλληλα ν' ασκούν δραστηριότητα. Ως πρός το κυριαρχούν εντός μας, όμως, είδος ψυχής πρέπει ν' αντιληφθούμε ότι αυτό έχει δοθή ως ατομική θεοειδής οντότης [δαίμων] υπό του Θεού, ενοικώντας δε εις την κορυφήν του σώματος [της κεφαλής], εξηγούμεν [και αλλαχού] ορθότατα ότι μας τανύζει και μας εξυψώνει προς τον συγγενικόν μας ουρανόν, καθ' ότι είμαστε φυτά τ' ουρανού κι όχι της γής. Διότι από εκεί [δηλ. απ' τον ουρανό], όπου κι ευρίσκονται οι ρίζες της πρώτης μας γεννήσεως, έχοντας το θείον εξαρτήσει [κρεμάσει, ριζώσει] την κεφαλήν-ρίζαν μας, ανορθώνει [ΣτΜ: πολώνει, θα λέγαμε όπως τά στοιχειώδη μαγνητικά δίπολα μαγνητιζομένου σιδήρου] ολόκληρον το σώμα. ... Καθ' όλα και δι'όλα τά πράγματα η δέουσα φροντίς είναι μία, η εις έν έκαστον τούτων κατά περίπτωσιν προσφορά των οικείων [:αναλόγων, συναφών] τροφών κι εμπειριών. Τού δε θείου εντός ημών στοιχείου συγγενείς είναι οι δονήσεις (περιφορές) και οι διανοήσεις [ιδέες, σκέψεις] του Σύμπαντος. Προς ταύτας πρέπει έκαστος, λοιπόν, συμμορφούμενος , δι' επανορθώσεως (της διαταραγμένης τάξεως), να εξομοιωθή, ως ο κατανοών [βιωματικώς, δηλαδή, αναγνωρίζων, ψυχονοητικώς εμπειριούμενος] προς το κατανοούμενον [ουράνιον πρότυπον], [αποκαθιστάμενος, δηλ. αυτοπραγματούμενος] συμφώνως προς την πρωταρχικήν φύσιν του πνεύματος. Η εξομοίωσις [αυτοπραγμάτωσις] δε αύτη συνιστά επίτευξιν του αρίστου, κατά τά υπό των θεών καθωρισμένα, και διά το παρόν και διά το μέλλον, [αιώνια] πρότυπα."

Mensch werde wesentlich: denn wann die Welt vergeht
So faellt der Zufall weg: das Wesen, das besteht.
Angelus Silesius (1624-1677)

Γενού, άνθρωπε Ουσία: γιατί ώς γερνά ο Κόσμος
Σβήνει η καλοτυχία: το Ον ατάραχο όμως.

Ανδρέας Τρωίλος

Το όνομα Ιωάννης Ανδρέας Τρωίλος δεν λέει τίποτε στους σημερινούς νεοέλληνες - ακόμη και στους "ειδικούς", πού συχνότερα παρά ερευνηταί θησαυρών γίνονται διαχρονικοί σκουπιδιαραίοι... (Μήπως άραγε θα μπορούσαν να βοηθήσουν τουλάχιστον τον Δήμο Αθηναίων πού αδυνατεί να βρή και οργανώση συλλέκτες των - ανεξαντλήτων και ποικιλλομόρφων - σκουπιδιών του;) Κι όμως, να ένα διαμάντι αληθινό της Ποιήσεως και του Πνεύματος πού φέρει την υπογραφήν του, απόσπασμα εκ του δράματος "Βασιλεύς ο Ροδολίνος" πού εξεδόθη στην Βενετία το 1647! Ο θαυμάσιος αυτός ποιητής-φιλόσοφος απ' το Ρέθυμνο αποδεικνύει ότι η αυθεντική Φλόγα του Ελληνικού Πνεύματος δεν έσβησε ποτέ! Κι ότι το ουράνιο Πνεύμα της Αχαϊκής και Δωρικής αρίας εποικίσεως στην Κρήτη, καθυπέταξε πλήρως, διά πυρός και ξίφους, τις ετεοκρητικές (μινωικές) μαινάδες, τά "γλεντζέδικα" τσίρκα τους και τις πασιφιστικές οφεοκατανύξεις των απολέμων αυτοχθόνων - αλλά και χθονιολατρικών - προκατόχων τους... Στους οποίους, βεβαίως, και επ' εσχάτοις κάποιοι νεοφώτιστοι (αλλ' ομοίως απόλεμοι κι άκαπνοι, δεδηλωμένοι "ακίνδυνοι" - ο νοών νοείτω!) ακατασχέτως φλύαροι "ελληναράδες" επιχειρούν ν' αναγάγουν την πεμπτουσίαν της "ελληνικότητος"! Όμως η Κάθοδος των Ελλήνων επέτυχε αρκετά - και τά παραλειπόμενα της Νίκης εκείνης, εν τώ μεταξύ ως γνωστόν πλήρως γιγαντωθέντα κι εκτραχυνθέντα, ευχαρίστως θα ολοκληρώσουμε, διά της αυτής μεθόδου - αλλά και υπό το φώς των εν τώ μεταξύ αποκομισθέντων πικροτάτων ιστορικών διδαγμάτων!!!

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΦΩΣ

Στον Ουρανόν η γνώσι κυριεύγει
Και κυβερνά το Φώς τση όλη την Κτίσι,
εις την υποταγήν τζη στέκ' η φύσι
κι αντείνης το Μελλούμενο δουλεύγει.

Τούτο το Φώς πάσ' αγαθό ερμηνεύγει
Και άξο, απού ποτέ δεν κάμνει δύσι,
Φώς απού κάμνει αθάνατη την ζήση,
κι απού κι ο ίδιος ήλιος του ζηλεύγει.

Ετούτο δόξες άγεντες χαρίζει,
κι απ' όλους, πού τσί ακτίνες του ακλουθούσι,
μηδ' ένας τύχης φόβο δεν γνωρίζει.

Αμ' όσοι τέτοιες χάρες δεν ποθούσι
Και τσ' Αγνωσιάς το σκότος τσ' αμποδίζει,
σκοντάφτουσι κι εις βάραθρο γλιστρούσι.

Περί Φυλής

Πέτρος Βλαστός (1879-1941)

Αγαπητοί αναγνώσται του "Βορείου Σέλαος",

*Στο κύριο άρθρο μας προεξαγγείλαμε την μετάφρασι κι έκδοσι του μνημειώδους και μεγαλειώδους έργου του Alfred Rosenberg, "Ο Μύθος του 20ού Αιώνος": εδώ όμως και τώρα αποδεικνύουμε ότι και η νεωτέρα **αληθινή ελληνική διανόησις**, κι όχι η αντ' αυτής συνήθως προβαλλομένη παρανόησις και παράκρουσις ανισορροπίας και δογματικού μιμητισμού, **προηγήθη κατά πολύ τού ως άνω ιδεολογικού σημαιοφόρου του Εθνικοσοσιαλισμού**! Ιδού, λοιπόν, στην γυμνή κι απροσποίητη αποκαλυπτική του, ηρωικήν θα έλεγα, σε μια εποχή δογματικής ανάρετης σάπιας ηθικολογίας και ορθοπολιτικού φαρισαϊσμού, ευθυκρισίαν και φιλαλήθεια, ένα πραγματικό διαμάντι, πού επειγόντως "έπρεπε" οι Πάπες της τρανσβεστικής ορθοφροσύνης να παραχώσουν και να θάψουν - και, μαζί μ' αυτό, την Αλήθεια! Και φυσικά καί το Έθνος - διότι, κατά την σοφήν διδαχήν του Διονυσίου Σολωμού, "το Έθνος πρέπει να μάθη να θεωρή εθνικόν ό,τι είναι αληθές!!!!*

Λογοτέχνης, αγωνιστής του δημοτικισμού και κοινωνιολόγος, γεννηθείς εις την Καλκούταν. Εσπούδασε νομικά εις το Πανεπιστήμιον Αθηνών. Υπηρέτησεν επί 16 έτη εις τας Ινδίας, εις τα καταστήματα των αδελφών Ράλλη, και κατόπιν έγινε διευθυντής του υποκαταστήματος του οίκου τούτου εις το Λίβερπουλ. Το 1909 ενυμφεύθη την θυγατέρα του Αλεξάνδρου Πάλλη.
Μερικά εκ των έργων του τα εδημοσίευσε με το ψευδώνυμον Έρμονας. Απέθανεν εις την Αγγλίαν εκ πνευμονίας, από την οποία προσεβλήθη εκτελών υπηρεσίαν εις την αντιαεροπορικήν άμυναν.
Ο Βλαστός έγραψε ποι ήματα, διηγήματα, κριτικάς και κοινωνιολογικάς μελέτας, γλωσσικά και γλωσσολογικά έργα κλπ. Ηγωνίσθη με πάθος υπέρ της επικρατήσεως της δημοτικής και υπήρξεν ατομιστής, αριστοκρατικός, καταφρονητής του πλήθους και των θρησκευτικών, πολιτικών και κοινωνικών ιδανικών του και μεταφυσικός μηδενιστής. Κήρυξ της θελήσεως της δυνάμεως, καταφανώς επηρεασμένος από τον Νίτσε.

Έργα
Ποιήματα:
Της ζωής (παράφρασις του "Ιππολύτου" του Ευριπίδου, 1904)
Η Αργώ (1905),
Η Αργώ κι' άλλα ποιήματα (1921)
Διηγήματα:
Στον ίσκιο της συκιάς (1908)
Μελέται κλπ.: Κριτικά ταξίδια (1912)
Γραμματική της δημοτικής (1914)
Συνώνυμα και συγγενικά (1931)
Η ελληνική και μερικές άλλες διγλωσσίες (1935)
Παραβλάσταρα (1937)

Η ΦΥΛΗ[1]

Έγινε τόσος λόγος στο "Νουμά" για κοινωνικά ζητήματα, και τόσες θεωρίες κουντρίσανε και σπιθοβόλησαν, που παράταιρο ίσως είναι να βγω τώρα και γω να πω τη γνώμη μου. Ομολογώ πως κάμποσο δίσταξα προτού αποφασίσω να καταπιαστώ θέμα τόσο δύσκολο, γιατί σε τέτοια ξεσκαλίσματα δε φτάνει μόνο η φιλοσοφική περιέργεια μα χρειάζεται κ' η καλοσύνειδη κ' επίμονη μελέτη - πράμα που δε μου στάθηκε βολετό επιστημονικά. Ελπίζω πάντα όμως πως, αν και λαλητής αλαργινός, δε θα χαθεί ολότελα στο απόμακρο η φωνή μου- όχι πως θα πω τίποτε καινούρια πράματα, μα γιατί θαρρώ πως αρκετοί θα βρούνε σκόρπιες και ξεμονωμένες ιδέες τους συμαζεμένες εδώ σε ένα σύστημα και συγκεντρωμένες σε λογική ομοδεσιά. Κατά βάθος όλα αφτά είναι ζητήματα νέβρων, καταγωγής ίσως, όμως ίσια ίσια γι' αφτό μου αρέσει να βρίσκω ποιανού τα νέβρα συντονίζουνται με τα δικά μου και ποιανού χοροπηδούνε και ταντανίζουνται με διαφορετικό σκοπό.

Και μου φάνηκε πως τούτη τη φορά, καθώς και πάντα στις θεωρητικές πολεμικές, η διχογνωμία αιτιολογιέται όχι τόσο από τα πράματα ή αντίμαχα δόγματα, όσο από την κακή συνεννόηση στους όρους κ' έλλειψη ακριβολογίας στις κεφαλικές έννοιες. Nomina debent naturis rerum conguere είναι λόγος του Θωμά Ακουΐνα, κι από τη θεολογία μπορεί πολύ ωφέλιμα να κατέβει και στις κοινωνικές μελέτες.

Γι' αφτό λοιπόν, αν και προσπαθώντας να ξηγήσω πρώτα από όλα

την ατομική μου γνώμη, όμως θα κοιτάξω κιόλας να ξεσκονίσω και να ξετινάξω μερικές ειδωλολατρικές ονομασίες και να ξεστραγγίσω κάποιους ορισμούς.

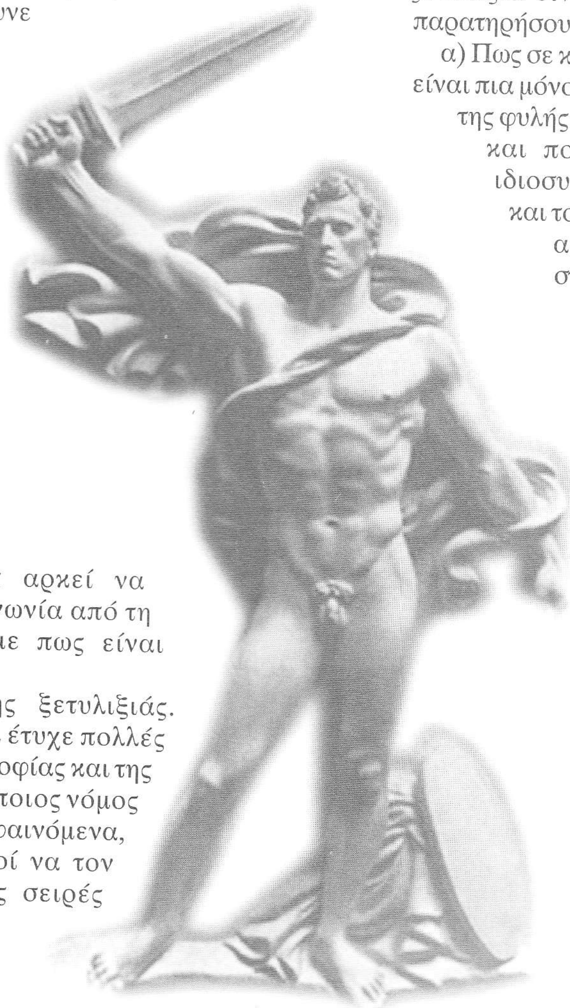
Έχουμε, αρχίζοντας, να ξεχωρίσουμε το θέμα μας σε δύο, στο γενικό ή αξιωματικό και στο ειδικό ή εφαρμολογικό.

Α) Το γενικό. Ποιος είναι ο σκοπός της κοινωνίας;

Δεν είδα πουθενά να το πούνε καθαρά όσοι μιλήσανε πριν από μένα, μα συμπεραίνω πως εννοούνε για σκοπό της κοινωνίας την εφτυχία και την προκοπή, των περισσοτέρων -και λέω περισσοτέρων κι όχι όλων των ανθρώπων που κάνουνε μια κοινωνία, γιατί θαρρώ πως κ' οι πιο ιδεολόγοι σοσιαλιστές δεν το ελπίζουνε με την καρδιά τους πως γίνεται ν' αληθέψουν τα μακαριστά όνειρα κ' οι παραδεισένιες ουτοπίες, πως γίνεται να χαθούνε σύριζα η αρώστια κ' η κακομοιριά, η ανισότητα κ' η ψοφιοσύνη, το ψέμα κ' η σκλαβοψυχιά.

Το δέφτερο σπουδαίο δόγμα που ξεσηκώνω από τα γραφούμενα των προδρόμων μου, είναι πως η προκοπή της κοινωνίας κατορθώνεται με τη βοήθεια του νόμου του ξεδιαλεγμού και της ξετυλιξιάς. Με άλλα λόγια η θεωρία που ξηγά το ανέβασμα της ζωϊκής οργάνωσης από το πρωτόπλασμα στον άνθρωπο, την εφαρμόζουνε σύψυχη και στην κοινωνία και στη φυλή.

Τη φυλή δεν τη μνημονέβουνε ονομαστά μα δεν ξέρω αν τη σιωπήσανε γιατί δεν την προσέξανε ή γιατί νομίζουν πως οι φυλές όλες είναι ισοδύναμες, αν όχι από μιας αρχής μα γιατί όλες όμοια μπορούνε (κατά την καλόκαρδη μα κοντόβλεπη γνώμη μερικών) να τελειοποιηθούνε και ν' ανέβουνε και να δυναμώσουνε φτάνει να τους δοθούνε η κατάλληλη αναθροφή και τα απαιτούμενα μέσα.

Όπως κι αν είναι μας αρκεί να ξεδιακρίνουμε εδώ την κοινωνία από τη φυλή και να παραδεχτούμε πως είναι υπόστασες ξεχωριστές.

Αναφέραμε το νόμο της ξετυλιξιάς. Τυχαίνει, νομίζω, και δε ό,τι έτυχε πολλές φορές στην ιστορία της φιλοσοφίας και της επιστήμης. Μόλις βρεθεί κάποιος νόμος που κυβερνά μερικά φυσικά φαινόμενα, αμέσως βιάζουνται οι σοφοί να τον εφαρμόσουνε και σε άλλες σειρές φαινόμενα δίχως πρώτα να καλοξετάσουν αν τα περιστατικά και τα ειδικά χαρακτηριστικά της καθεμιάς σειράς επιτρέπουν αφτό το ξάπλωμα του νόμου έτσι ολοκληρωτικά κι απόλυτα. Αφτού φταίει σημαντικά το ανθρώπινο μυαλό, και μάλιστα το ψεφτοκλασικό, που προσπαθεί πάντα να αποφύγει κάθε κούραση, και που γι' αφτό προτιμά τις απλόγραμμες λογικές, και τα συμετρικά δόγματα, και κάθε αλήθεια που του φαίνεται άξια να γίνει γενικός τύπος και να κυριαρχήσει και κει ακόμα όπου το μάτι του ερεβνητή δεν αγνάντεψε καμιά θεμελιωμένη γνώση. Δε λέω πως δεν πρέπει να γίνεται αφτό, μα λέω πως σπρώχνει την επιστήμη σε προδικαστικές απόφασες και συχνά γίνεται αιτία να ριζωθούνε στρεβλωτικές πρόληψες. Η μονοκόματη εφαρμογή κάποιου φυσικού νόμου από μια επιστήμη σε άλλη -δηλαδή από μιαν αράδα φαινόμενα σε άλλη ξένη αράδα- γίνεται πολύ συχνά από τις φυσικές επιστήμες στην ηθική, στην ψυχολογία και στην κοινωνιολογία, και θα τη βάφτιζα φυσιολατρική ψεφταπάτη. Κάτι τέτοιο μου φαίνεται πως λαχαίνει και με το νόμο της ξετυλιξιάς. Η επιστήμη το θεωρεί αποδειγμένο πια πως στη ζωή νικούνε οι πιο δυνατοί κ' οι πιο κατάλληλοι, και πως οι φύτρες και τα είδη έτσι ασυνείδητα κ' επίμονα καλιτερέβουν ολοένα. Τη νομοθεσία τούτη την κουβαλήσανε σύξυλη και στην ανθρώπινη φυλή.

Αφίνοντας όμως κατά μέρος το ρώτημα αν κάθε ξετυλιξιά είναι και καλλιτέρεψη, έχουμε να παρατηρήσουμε τα ακόλουθα.

α) Πως σε κοινωνίες κάπως προχωρημένες δεν είναι πια μόνο οι πιο δυνατοί που κάνουνε το σόϊ της φυλής. Οι δυνατοί είναι από φυσικό τους και πολεμικοί, κ' η αρπαχτική τους ιδιοσυγκρασία τούς ρίχνει σε κίντυνους και τους καταστρέφει πολύ πιο γλήγορα από τα άλλα μέλη μιας φυλής -και στα ζώα τα συναγελαστικά και στους ανθρώπους- που δεν είναι στον ίδιο βαθμό γενναιόκαρδα.

Ακολουθεί λοιπόν ότι τα παιδιά των παληκαριών είναι λιγοστά ενώ οι συντηρητικοί βρίσκουν εφκαιρία με την προστασία του ηρωϊσμού τω δυνατώνε να πολλαπλασιάζουνε το σόϊ τους. Κι' έτσι, αν κι αληθέβει ο νόμος πως ως σύνολο ξεειδικέβεται ο φυλετικός οργανισμός, όμως δεν πρέπει να ξεχνούμε πως η αλλαγή γίνεται με μέσους όρους κι όχι με την άμεση κι απόλυτη υπερνίκηση του μικρού αριθμού των ηρώων.

β) Πως ο περιορισμός αφτός του νόμου της ξετυλιξιάς φανερώνεται πολύ πιο ενεργητικός όσο πιο πολιτίζεται η

κοινωνία και λιγοστέβει ο πολεμικός συναγωνισμός από φυλή σε φυλή. Στις πιο μεγάλες κ' εθνικά βάσιμες κοινωνίες καταντά μάλιστα να δουλέβει με δυσκολία ο νόμος της ξεχωρισιάς του καλίτερου, ίσως μάλιστα ν' αναποδογυρίζεται και να παρουσιάζεται έτσι ο ξεπεσμός της φυλετικής αξίας. Τέτοιος, θαρρώ, στάθηκε ένας από τους λόγους που βουλιάξανε τα κοσμοκρατορικά έθνη. Η Pax Romana, περισσότερο ίσως κι από τους βαρβάρους, έσπρωξε το ρωμαϊκό κράτος στον όλεθρο.

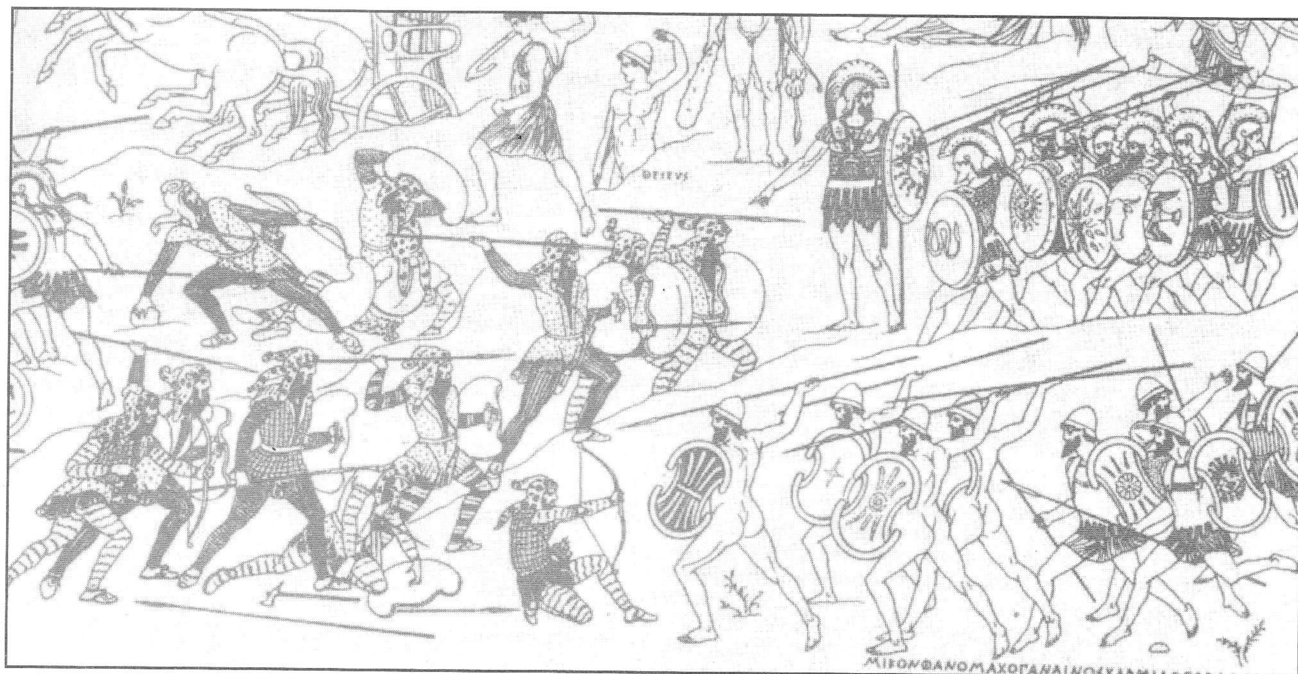
Ο λόγος είναι φανερός. Όσο οι ανθρώπινες κοινωνίες είναι νομαδικές, πρωτόγονες και πολεμικές, το άτομο έχει ακόμα υπέροχη σημασία κι ο νόμος ενεργεί με τον ίδιο περίπου τρόπο καθώς και στα ζώα. Έτσι γεννηθήκανε οι μεγάλες αριστοκρατικές (το κράτος των αρίστων) φυλές -οι φυλές της δύναμης, και της σωματικής και της ηθικής. Όταν όμως με την κατάχτηση και το κούρσο θεμελιωθήκανε στέρεες και πολύεθνες κοινωνίες, οι δυνατοί είχανε πια ξοδεφτεί κ' οι λίγοι που μένανε καταντούσανε αναχρονισμοί, άτομα απείθαρχα δίχως κοινωνική οργάνωση. Και τότε η θέληση του νικημένου όχλου, δηλαδή του μέσου και κάποτε του κατώτατου όρου, ήρθε στην κυριαρχία(2).

Είναι κι άλλοι λόγοι που βοηθήσανε τη φυλετική αναιμία. Από τη μια μεριά οι δυνατοί χαλάσανε το αίμα τους στην αγκαλιά της μαβρομάτας σκλάβας και της θεατρίνας, κι από την άλλη πλήθαινε ο φτωχός λαός απεριόριστα γιατί ζει με το μεροδούλι μεροφάγι και κάνει παιδιά αδιαφορώντας πως θα τα θρέψει. Και σα στενοχωρηθεί μέσα στο βούρκο του τότε γυρέβει από τους άρχοντες και το κράτος να τον ταΐσουν και να τον ντύσουν. Panem et circences! (Σήμερα η φωνή είναι - Προστασίες και Δασμούς!

Έτσι φανερώνεται το δημοκρατικό κατακάθισμα που άρχισε ποιος ξέρει σε ποια βάθια της ιστορίας, το κακοφόρμισμα που ομπυάζει στα σημιτικά έθνη, που μόλεψε την Ελλάδα, και σάπισε τη Ρώμη, και σακάτεψε τη Γαλλία στα 89, και που σιγά σιγά τώρα κουφαλιάζει τον εβρωπαϊκό πολιτισμό.

Τον τελεφταίο αιώνα φανήκανε δυο καινούρια αίτια που βοηθούνε, άθελά τους, τη φυλετική σαπίλα. Ο γιατρός κ' η μηχανή. Η αρώστια ξεκαθάριζε άλλοτε τους αδύναμους. Ο γιατρός πασκίζει να τους σώσει, και σώζοντάς τους τούς επιτρέπει να πολλαπλασιάζουν την αδύναμη φύτρα τους. Κ' έτσι αντί να βοηθούνε την κληρονομιά της υγείας, βοηθούνε την κληρονομιά της αρωστιάρικης προδιάθεσης. Η μηχανή πάλι ισοπεδώνει τις τάξεις. Ο καθένας - κ' ένας ηλίθιος ακόμα, μάλιστα πιο καλά οι παλαβοί από τους ξυπνούς- μπορεί να κάνει την αφτόματη δουλιά που χρειάζεται για να πηγαίνει μπροστά η μηχανή. Έτσι το πλήθεμα της μηχανής βοηθά τον πολλαπλασιασμό των ανίκανω, και γιατί φτηναίνει τη ζωή, και γιατί την εφκολύνει, και γιατί πνίγει την ατομική πρωτοτυπία με τη νίκη του μηχανικού αφτοματισμού.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ πως τα όργια της μηχανής δε θα είτανε μπορετά α δε γινότανε μια φριχτή κατάχρηση ενέργειας. Η αποθηκεμένη αφτή ενέργεια είναι το κάρβουνο και το λάδι. Ο άνθρωπος τα ξοδέβει σήμερα αλύπητα. Κυβερνά έτσι ποσό δύναμης δυσανάλογο με το φυσιολογικό του οργανισμό, και γι αφτό χαλάνε και διαστρέφουνται τα νέβρα του, και γι' αφτό αναποδογυρίζεται το κοινωνικό του ισοζύγιο. Με άλλα λόγια ο ζωϊκός αγώνας κατάντησε τόσο έφκολος ώστε ακολούθησε φυσικά ανήκουστη πληθώρα πληθυσμού βγαλμένου σχεδόν όλου από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Όμως δεν εννοώ πως τα οικονομικά επακόλουθα της μηχανής είναι η αρχική αιτία της

Φανταστική αναπαράστασις της μάχης του Μαραθώνος κατά Hermann Schenck, φιλοτεχνηθείσα βάσει πίνακος των αρχαίων ζωγράφων Μίκωνος καί Παναίνου, ο οποίος εκόσμει τήν εντός της Αγοράς των Αθηνών Ποικίλην Στοάν καί τόν οποίον μας περιγράφει ο Παυσανίας (Α' 15,3)

κοινωνικής αλλαγής. Το ενάντιο. Το πλήθεμα του όχλου έφερε αναγκαστικά τη βασιλεία της μηχανής, κ' η μηχανή πάλι βοήθησε το αβγάτισμα το λαϊκό.

Να μη νομίσει κανείς πως θέλω να καταργηθούν ο γιατρός κ' η μηχανή. Φέρανε μεγάλες εφκολίες της περιγυριάς, μα χρειάζεται αφτό να ισοζυγιαστεί με δυσκολίες περιοριστικές της παιδοποιίας. Η κοινωνική εφκολία βοήθησε το άτομο -και μάλιστα το λιγότερα καλογεννημένο- κι αφτό δεν μπορεί πια να του αφαιρεθεί, μα για να μείνει κ' η φυλή αγνή πρέπει να καθιερωθεί το κριτικό ξεδιάλεγμα της φύτρας. Με άλλα λόγια, η φιλανθρωπία θα ξακολουθήσει να φροντίζει το άτομο, μα ζύγωσε η ανάγκη να γίνουμε και φιλόφυλοι.

Οι περισσότεροι ξηγούνε τις κοινωνικές ανατροπές με την πρόοδο και μεταβολή των οικονομικών όρων. Παράξενο μου φαίνεται να προσωποποιούνται οι οικονομικές ανάγκες σε αφτότελες κατηγορηματικές αιτίες. Για ν' αλλάξουνε τα οικονομικά συστήματα πρέπει να γίνει πριν κάποια μεταλλαγή στην ανθρώπινη περιγυριά, και γι αφτό πρέπει πρώτα ν' αλλάξει ο ίδιος ο άνθρωπος. Είναι ανάγκη λοιπόν, όταν ξετάζει κανείς τέτοια ζητήματα, να ξεκαθαρίσει πρώτα τι λογής άνθρωποι ζούνε σε καθεμιά κοινωνία, ποια είναι η καταγωγή τους, ποιες οι φυλετικές αναλογίες και ποια η κυβερνήτρα φυλή, αν υπάρχει ακόμα. Φυσικά και να μπορούσε πάντα κανείς να βρει την ιστορική αλήθεια στα φυλετικά προβλήματα, πάλι θα μένανε απορίες και δυσκολοξήγητα φαινόμενα. Είναι γνωστό πως κ' οι φυσικοί νόμοι ακόμα -οι τάχατες αλάθεφτοι- δε δίνουνε τα ίδια αποτελέσματα όταν τους εφαρμόζουμε σε μεγάλες και σε ελάχιστες ποσότητες (3). Με άλλα λόγια δεν είναι ομοιόμορφα σωστοί. Δε θα είτανε ν' απορήσει λοιπόν κανείς αν η εθνολογία δεν το κατορθώσει να λύσει κάθε φυλετικό αίνιγμα και να θεμελιώσει αρχές απαράβατες. Στην επιστήμη αφτή, καθώς και σε κάθε άλλη, καλό να θυμούμαστε πάντα πως οι νόμοι περισιμώνουνε μονάχα την αλήθεια. Όμως αφού έτσι φυλαχτούμε από κάθε δογματική βεβαιότητα, δεν ταιριάζει να κοντοσταθούμε και να φοβηθούμε την έρευνα. Πρέπει να γυρέβουμε. Κ' είμαι της γνώμης πως άμα φιλοσοφούμε για κοινωνίες κ' οικονομικές μετατροπές, απαραίτητο είναι ν' αρχίζουμε τη μελέτη μας από την αξία και την αρχιτεκτονική της φυλής, από το θεμέλιο το οργανικό. Κι αλλιώτικα. Ο κοινωνικός και οικονομικός άνθρωπος δεν υπάρχουν. Υπάρχουν είδη ανθρώπων, και κατά τα είδη τους και το πλέξιμό τους φανερώνουνται διαφορετικά κοινωνικά κ' οικονομολογικά συστήματα.

Το ρώτημα είναι γιατί να είναι άνισες οι φυλές ανοίγει πολύπλοκες εικασίες. Και φοβούμαι πως θα πέφταμε σε θεωρητικές κακοτοπιές με το να πασκίζαμε τώρα εδώ να μάθουμε αν η ανθρώπινη φυλή από μιας αρχής είτανε μια κ' έπειτα χωρίστηκε, ή αν είτανε πάντα πολλές φυλές κι ανισόμετρες. Ένα πράμα όμως φαίνεται αρκετά βέβαιο -πως για κάθε σταθμό του ανθρώπινου πολιτισμού χρειάστηκε διαφορετική ανθρώπινη φυλή. Μιας και ξετελειώσει τον προορισμό της, η φυλή χάνεται και μιαν άλλη ξακολουθά το ανέβασμα της σκάλας -ή κάποτε γυρίζει πίσω στο κατρακύλημα. Τέτοια τα πορίσματα της προϊστορίας. Κ' ίσως μια μέρα φωτιστούμε πιο ξάστερα σαν ξεκαθαριστεί το δούλεμα του Μεντέλιου νόμου στην ανθρώπινη κληρονομικότητα. Για όσους όμως είναι φανερό το αξίωμα πως τα άτομα γεννιούνται άνισα, δεν είναι θαρρώ δύσκολο να γίνει παραδεχτό πως κ' οι φυλές διαφέρουνε στην αξία τους, και πως κληρονομούνε τις ξεχωριστές τους ιδιότητες στους απογόνους. Το μόνο που θα παρατηρήσω είναι το κλίμα κ' η γεωγραφική περιγυριά δεν ξηγούνε μόνα τους τις φυλετικές ανομοιότητες - τουλάχιστο σε χρονικές περιόδους που δεν ξεπερνούνε τα σύνορα της ιστορίας. Αρκεί μόνο να αναφέρω τους Έλληνες και τους Άραβες. Δοξάσανε την Αθήνα και τη Συρακούσα, την Τολέδα και το Βαγδάτι, μα αιώνες διαβήκανε χωρίς να ξαναφανερωθούνε στις ονομαστές χώρες λαοί που να τους άξιζαν. Τα βουνά τις Αττικής κ' οι βράχοι του Δελφικού μαντείου δεν άλλαξαν. Όμως ηρώους δεν ξαναγέννησε το στεγνόλαφρο χώμα. Σίγουρα πρέπει να φταίγαν οι άνθρωποι.

Οι άνθρωποι φταίγανε γιατί ανακατεφτήκανε με χειρότερους. Το ανακάτεμα πήρε αρχή σε προϊστορικά χρόνια με τις εισβολές των άσπρωνε Χαμιτώνε στην Ασσυρία, με το κατέβασμα των Αρίωνε στο Πενταπόταμο, με το ξεχείλισμα των Ελλήνων προς την Άσπρη Θάλασσα. Η Μακεδονική κυριαρχία κ' η Ρωμαϊκή κοσμοκρατορία εφκολύνανε το φυλετικό ανακάτεμα, και φυσικά καθώς οι αδύναμες και ταπινές και σάπιες είτανε κ' οι γονιμότερες φυλές (4), ο ξεπεσμός της ζωντάνιας και της αξιοπρέπειας ξεπέρασε στη Ρώμη και της Ασίας τα φημισμένα παραδείγματα. Ένας Σύλλας, μεγαλοφάνταστος πολιτικός, δοκίμασε να σώσει τον αρχαίο κόσμο που καγκραίνιαζε. Κ' έκοψε αλύπητα, σκότωσε με λυρισμό κ' επιστήμη. Μα είχε να παρατήσει

το έργο του. Όσο απέραντες, όσο επικές και να τις έκανε τις προγραφές του, είτανε πια πολύ αργά για να πετύχει το χειρούργημα (5).

Οι Γερμανοί ξανάφεραν καινούριο καθάριο αίμα, και με αφτό ξανάνιωσε η Εβρώπη. Κ' έτσι φούντωσε η Αναγέννηση, και μεσουράνισε η μεγάλη γαλλική αριστοκρατία του 17ου αιώνα, και λεφτερώθηκε η Ολλάντα, και χτίστηκε η κυματοκρατόρισα δόξα της Αγγλίας. Μα το ανακάτεμα ματάρχισε πάλι, κ' οι σημιτισμένοι Νότιοι -οι απόγονοι της Ρώμης και της Πόλης- χαλούνε και προστυχαίνουν ολοένα τη φυλή που την έφεραν οι μύθοι από την Αζαγάρδ. Και με χάλασμα δεν εννοώ πως χειροτερέβει η καλλιτεχνική αξιοσύνη κ' η οικονομική οργάνωση και της επιστήμης η ψιλόλογη περιέργεια. Εννοώ το χάσιμο της μεγαλοφροσύνης και του ατομικού σεβασμού, το νερούλιασμα του χαρακτήρα, τον άνοστο κοσμοπολιτισμό, τη γυναικούλικη φιλανθρωπία, τη σαχλή στοργή προς τους μικρούς και τους γελοίους, την ηθική ασυναρτησία, την έλλειψη κάθε πειθαρχικού νόμου και κληρονομικής συνείδησης. Και σε αφτό ξεχωρίζει ο αριστοκράτης άριος από το νοθεμένο πληβείο -πως ο πρώτος είναι σκληρός με τον εαφτό του γιατί πάντα φιλοδοξεί να γίνεται πιο δυνατός και πιο εξουσιαστής, ενώ στου δέφτερου την καρδιά φωλέβει μοναχά η ταπινή επιθυμία της καλοζωΐας, της παρασιτικής ειρήνης, της μικρής εφτυχίας, της ηδονικής τεχνολατρείας.

Ο μέσος όρος στην Εβρόπη σήμερα είναι ψηλότερος κι από το ρωμαϊκό κι από τον κινέζικο κι από το σημιτικό κι από τον ιντιάνικο. Μα είναι μέσος όρος που κατακαθίζει και πάει όσο καλιτερέβουν οι συγκοινωνίες και γίνεται πιο άκοπη η ζωή και δυναμώνουν οι σημιτισμένες παρασιτικές τάξεις. Κ' είναι να σαστίζει κανείς με την τρομαχτική σπατάλη από εβγενικό αίμα που χάθηκε και θόλωσε για να σηκωθεί η φυλετική αξία των πληθυσμών που αποσώθηκαν από τον αρχαίο κόσμο. Και δε φαίνεται απίθανο πως ο μέσος όρος θα κατεβεί ακόμα πιο χαμηλά σα γίνει ο παγκόσμιος μέσος όρος και κοπανιστούνε μέσα στο ίδιο κοινωνικό γουδί κ' οι κίτρινοι κ' οι μάβροι κι όλα τα φυλετικά σμιγάδια της οικουμένης.

Πολλοί νομίζουνε πως με την αναθροφή και το καλιτέρεμα της περιγυριάς όλα μπορούνε να διορθωθούν, πως το άτομο χαμηλότερης φυλής μπορεί ν' ανεβεί στο επίπεδο όπου φτάσανε κιόλας οι πιο γερές κι άξιες, μιας και του δοθεί ο κατάλληλος δάσκαλος. Μια τέτοια θεωρία παραβλέπει την υπέρμαχη δύναμη της κληρονομικότητας και της ξεειδίκεψης. Η αρχιτεκτονική του μυαλού -δηλαδή της θέλησης, της αντίληψης, της λογικής- είναι οργανική και παρουσιάζει δικό της τύπο σε κάθε φυλή. Καθώς δεν μπορεί ν' αλλάξει κανείς το πετσί του έτσι δεν μπορεί ν' αλλάξει το ηθικό του. Μπορεί ο κατώτερος να μάθει και να μάθει καλά τα μαθήματα του ανότερου. Όμως αφτό δεν είναι το ζήτημα, Κείνο που χρειάζεται είναι να μπορεί κι αφτός να βρίσκει και να συλογίζεται και να θέλει σαν τον ανότερο. Κι αφτό δεν ξέρω να έγινε πουθενά. Και δε μιλώ έτσι από θεωρητική προκατάληψη. Άλλοτες είχα ίσια ίσια την αντίθετη γνώμη μα η ζωή με έπεισε πως η αλήθεια είναι σκληρή και καταδικάζει τον κατότερο να ζει στο επίπεδο όπου μόνος του κατόρθωσε να φτάσει και να μη μπορεί ποτέ του να βγει από κεί. Αν μπορούσε να έβγαινε και προτού έρθει ο πλαϊνός του να τόνε βοηθήσει.

Από δε μπορούμε να γυρίσουμε στο αρχικό μας ρώτημα -ποιος ο σκοπός της κοινωνίας. Αν είναι, καθώς πιστέβουνε, η εφτυχία των πολλών, τότε κανένα παράπονο δεν τολμούμε να έχουμε για τις προκοπές της ανθρώπινης ιστορίας, κι ο μέσος όρος της καθολικής μετριότητας μας αναγαλιάζει την ψυχή. Αν όμως συλογιστούμε πως πιο λογικό και πιο γενναίο και πιο σύμφωνο με την έννοια της τάσης του ξετυλιγμού είναι να καλιτερέψουμε και να δυναμώσουμε και να ζωντανέψουμε τη φυλή, όχι σε ποσότητα μα σε ποιότητα, τότε νομίζω θα γνωρίσουμε κάποια λύπη στενόχωρη αν όχι αγανάχτηση κι αποστροφή. Τότε θα δούμε σε τι βάρβαρο μας οδηγούνε ο χριστιανισμός (η πιο μεγάλη αμαρτία ίσως του κόσμου), οι γαλλικές ιδέες της δογματικής λεφτεριάς και της υποκριτικής δικαιοσύνης, κ' οι σοσιαλιστικές ψυχοπονιές, κ' οι λιγομάρες της καλοσύνης και της αγάπης. Και δεν εννοώ πως η αγάπη αναγκαστικά προξενεί κακό, μα λέω πως μας μαθαίνουνε ν' αγαπούμε πράματα ταπινά, και πως για να μας γελάσουνε μας θαμπώνουνε τα μάτια με το όνομα της αγάπης. Η έννοια της αληθινής αγάπης ταφτίζεται με το μεγάλο εγωϊσμό. Και τότε τη λέμε δύναμη ψυχερή.

Με δυο λόγια θα πούμε τον κίντυνο. Η κοινωνία θα σκοτώσει τις ξεχωριστές φυλές. Για να σωθούν οι αψηλές φυλετικές αξίες χρειάζεται ένας Σύλλας παντοκράτορας, ένας Σύλλας που θα ξαφάνιζε ολάκερα έθνη. Μας λένε πως ο Σύλλας αφτός θα είναι ίσως η επιστήμη δουλέβοντας με τη βοήθεια της εβγενιστικής θεωρίας. Ίσως όμως.

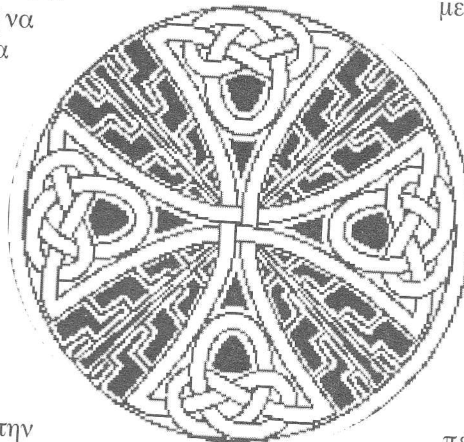
Εδώ χρειάζεται, θαρρώ, να απαντήσω σε κάτι ρωτήματα που μου κάνανε μερικοί επικριτάδες. Κάποιος απόρησε γιατί να υπερυψώσουμε τόσο πολύ τον Άριο αφού οι Κινέζοι κ' οι Άραβες είχανε μεγάλο πολιτισμό. Τι σημασία έχουνε λοιπόν οι θεωρίες για τις άνισες φυλές και τη χαλαστική επίδραση του σημιτισμού;

Αλήθεια δύσκολο στέκει να ξεκαθαρίσει κανείς καλοδυνείδητα σε ένα στενό άρθρο τέτοια μπερδεμένα ζητήματα. Μα χρειάζεται λακωνισμός για να βγούμε δίχως άργητα από το δαίδαλο.

Χρέος μας να ορίσουμε πρώτα τι θα πει πολιτισμός. Θα έλεγα πως με πολιτισμό εννοούμε την κοινωνική σύνθεση

μιας φυλής ξαπλωτικής που έχει οργανισμό στέρεο μα ξετυλιχτικό. Οι Κινέζοι έχουνε οργανισμό στέρεο, τόσο στέρεο μάλιστα που αποπετρωθήκανε. Ο πολιτισμός τους -και να μην ξεχνούμε πως ο πολιτισμός είναι έννοια συγκριτική- κρυσταλλώθηκε αιώνες τώρα κ' έμεινε φυλακισμένος μέσα στο καβούκι του. Μήτε ξάπλωση, μήτε ξετυλιξιά. Το μόνο τους πρόβλημα είναι πώς να μικροζούνε τα κοπαδιαστά τους εκατομύρια, με άλλα λόγια ταπινή πολιτική οικονομία. Δεν ανεβαίνουν ούτε κατεβαίνουν. Τους κυβερνούνε τα ασάλεφτα πατροπαράδοτα, το ζωϊκό σπρώξιμο που τους είχε δώσει μια φορά κ' έναν καιρό μια εισβολή των άσπρων. Η ζωντάνια του στέρεψε (6). Ίσαμε δε μόνο έφτανε η φυλή τους. Και στο ίδιο σημείο θα σταματήσει κι ο αριανός πολιτισμός αν ξακολουθήσει ο φυλετικός ξεθωριασμός κι αληθέψει ο καθολικός μέσος όρος. Ο πολιτισμός θα καταντήσει τότε οικονομολογικός κομπογιανιτισμός.

Οι Άραβες πάλι είτανε ξαπλωτικοί μα όχι στέρεα οργανωμένοι. Ατομικιστική φυλή που δεν έννοιωσε πως η καλοφτειασμένη κοινωνία αβγατίζει τη λεφτεριά και την αξία του ατόμου. Δεν αφίσανε σκεδόν τίποτε πίσω τους. Περάσανε σαν το λίβα. Ίσως στην αρχιτεκτονική να δείξανε κάποια επιδεξιοσύνη. Μα δεν είναι βέβαιο α δουλέψανε πρωτότυπα. Είναι πιθανότερο πως τα θέματα της αραβικής αρχιτεκτονικής είναι παρμένα από τους Ρωμαίους και τους Πέρσους και την Αίγυφτο. Το Βυζάντιο είτανε και κείνο σημιτισμένο μα η αριανή του υπεροχή το συνοργάνωσε αρκετά για ν' αφίσει κληρονομιά που ζει ακόμα και σήμερα.

Β) Ερχόμαστε τώρα στο ειδικό -στην Ελλάδα.

Η Ρωμιοσύνη είναι από τα χειρότερα φυλετικά ανακατέματα που γινήκανε ποτές. Δεν υπάρχει φυλή της Ασίας, της Εβρώπης ή της βορινής Αφρικής που να μην έσταξε μέσα της. Και γι' αφτό παραδέρνει τόσους αιώνες τώρα.

Δεν είναι ν' απορήσει κανείς γιατί φανερώθηκε τέτοια χιλιόδιπλη μπερδεψιά στην ελληνική χερσόνησο. Η γεωγραφική θέση το απαιτεί. Η Κνωσσό κ' η Αθήνα, κι ακόμα περισσότερο η Πόλη, στέκουνε σα γιοφύρια από την Ασία στην Εβρώπη, από τις Νορμανικές πατρίδες στο Νείλο και τη Φοινίκη. Και γι' αφτό εισβολές και πειρατικές επιδρομές ποτέ δεν πάψανε. Κ' η κάθοδος των Ηρακλειδών κι αφτή μιαν εισβολή. Πριν έρθουν οι Έλληνες φαίνεται να βαστούσε την Ελλάδα και την Κρήτη μια φυλή συγγενική με τους Χιττίτες της Μικρασίας. Είτανε μητριαρχική φυλή (μας το θυμίζουν οι Αμαζόνες), κι από αφτούς πηγάζει ο θρησκεφτικός τύπος της θεάς μητέρας με το γιο -Ρέας, Κυβέλης, Ατρέμιδας, Σεμέλης, Δήμητρας, και Δία, Διόνυσου, Ιππόλυτου, Τριπτόλεμου. Από αφτούς πήραν οι Έλληνες το πρόπλασμα του Δωρικού ρυθμού, κι από αφτούς ξακολούθησαν και στα κλασικά χρόνια ακόμα να βγαίνουν οι μεγάλοι τεχνίτες πολιτικοί, όχι μελαχρινοί σγουρόμαλλοι τεχνίτες. Και για μια στιγμή το αίμα του Δεφκαλίωνα στάθηκε κυρίαρχο. Και τότε φάνταξε η Ελλάδα, το αξέχαστο θάμα. Μα οι ντόπιοι νικημένοι κ' οι αμέτρητοι σκλάβοι γλήγορα ρίξανε το μέσο τον όρο. Κάποτε και πότε χυνότανε όμως μέσα στη Ρωμιοσύνη κανένα ποτάμι αίμα καθάριο. Αφτό έφερε το Μακεδονικό ξανάνιωμα κ' έκανε αργότερα τη ζωή της Βυζαντινής αφτοκρατορίας. Οι σταβροφόροι θα σώζανε ίσως τον Ελληνισμό άν δεν είχε ξαναπέσει το Βυζάντιο στα χέρια των Παλαιολόγων. Το πέσιμο της Πόλης στα 1261 είτανε πολύ πιο βαριά συφορά παρά το πέσιμο του 1453. Το σαξωνικό αίμα θα είχε με τον καιρό γυρίσει ρωμαΐικο και θα γινότανε το προζύμι του ξαναγεννημού. Μα δεν είτανε αρκετό. Καμιά κατάχτηση του βοριά δε βρέθηκε αρκετά δυνατή για να στεριώσει μια κυβερνήτρια φυλή. Θυμίζω και τους Φράγκους του Χλουμουτσιού και της Κύπρος. Τους σάρωσε ο Τούρκος, δηλαδή μια καινούργια μορφή της Ρωμιοσύνης, πιο σημιτισμένη και πιο ανοργάνωτη μα πιο φανατική.

Υπάρχει όμως μια φυλή συγγενική μας, η αρχαία Ιλλυρική που αφτή δεν ανακατέφτηκε όσο και μεις, και που ένα κλαδί της έγινε Ρωμαΐικο. Από τη φυλή αφτή ξαναβλάστησε η αντροσύνη της Ελλάδας. Γιατί Αρβανίτες είταν οι Σπετσιώτες κ' οι Υδραίοι κ' οι Σουλιώτες κ' οι μεγάλοι κλέφτες γιατί αρβανίτες κάνανε την Επανάσταση και θεμελιώσανε το λέφτερο βασίλειο. Κι όμως σήμερα δε μας κυβερνούνε πια. Φταίνε σε αφτό πολλά. Οι Αρβανίτες είναι βουνίσιος λαός, και δεν τους είτανε τόσο έφκολο ν' αφίσουνε μονομιάς το καρυοφύλλι του κλέφτη για την πένα του καλαμαρά. Είτανε κιόλας συνηθισμένοι στο πλιάτσικο και τους έλειπε ολότελα η πολιτική ξετυλιξιά που μέστωνε κατά το μεσαίωνα τα βορινά κράτη της Εβρώπης. Έτσι το κοινοβουλεφτικό πολίτεμα κατάντησε σωστή σφηγκοφωλιά για τους φωνακλάδες τους Γραικύλους τους αιώνιους Σημιτάκους -κι αφού ταμπουρωθήκανε μέσα στη μάντρα της Βουλής φροντίσανε κιόλας να ξακολουθήσει στο σκολιό ο στενοκέφαλος βυζαντισμός κ' η σκολαστική γλώσσας κ' η φουσκόμαθη ψεφτιά. Μείναν έτσι δίχως μόρφωση κείναι ίσια ίσια τα στοιχεία που μπορούσανε να σταθούνε η δύναμη του τόπου. Κι αν ακόμα μερικές Αρβανίτικες ή Ρουμελιώτικες οικογένειες κατορθώσανε ν' ναναδειχτούνε, όμως δεν ξεχωρίσανε από το Ρωμαΐικο ρεμπελιό γιατί μη έχοντας οργανωμένη δική τους τάξη να βασιστούνε αναγκαστήκανε να χωθούνε κι αφτές μέσα στο βούρκο τον Ελλαδικό. Το μεγάλο πρόβλημα λοιπόν είναι και δω πως ν' ανεβεί ο μέσος όρος της φυλής. Όχι μόνο στη μικρή την Ελλάδα μέσα, μα σε ολάκερη τη Ρωμιοσύνη. Εδώ ίσως μου παρατηρηθεί πως οι Ρωμιοί δεν είναι όμοιοι παντού, πως αλλού έχουνε μέσα τους περισσότερο σλαβικό αίμα, αλλού φράγκικο, αλλού αρμένικο, πως το κλίμα κ' η γεωγραφία κι οι πολιτικοί όροι τους κάνουνε να είναι διαφορετικοί στην Αθήνα ή στη Σμύρνη ή στα Γιάννινα.

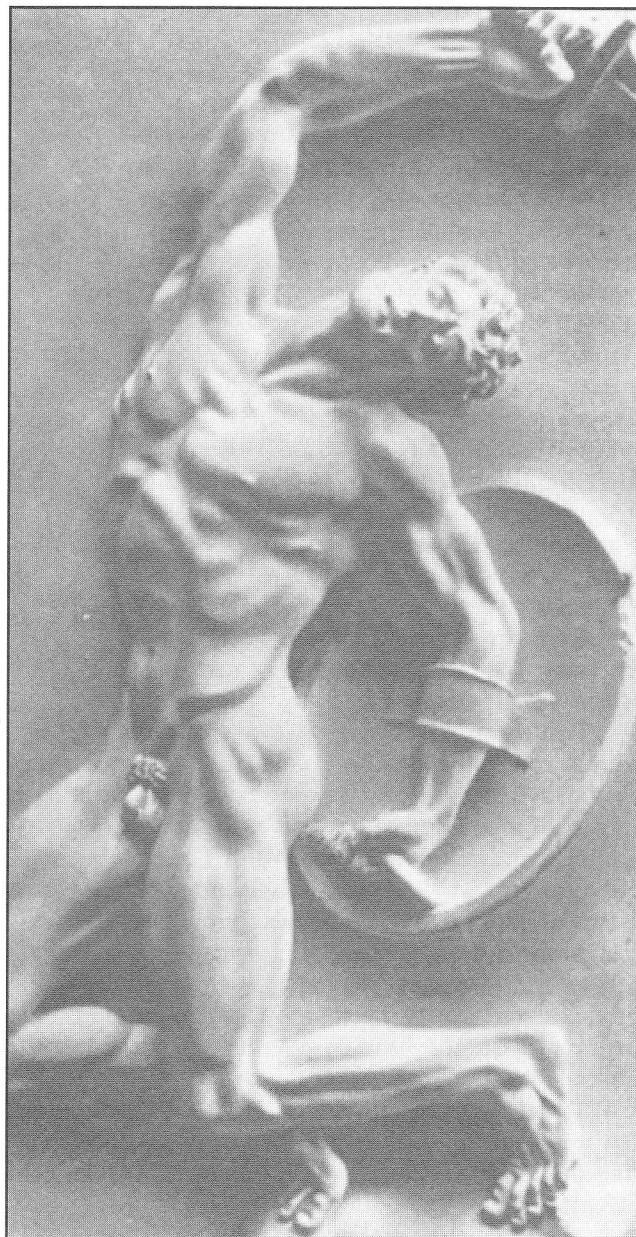
Κατά τη γνώμη μου όμως οι φυλετικές αφτές διαφορές δεν είναι και τόσο σημαντικές, κι αφτό είναι ίσια ίσια η σπουδαιότερη αιτία της αναρχίας και του ανοργάνωτου της εθνικής συνείδησης. Οι φυλετικές διαφορές είναι αρκετές τώρα για να ξεχωρίζουνε τους Ρωμιούς και να προκαλούνε τους τοπικούς εγωϊσμούς και την έλλειψη πίστης, δεν είναι όμως αρκετά μεγάλες για να μπορέσει ένα μέρος του έθνους να κυριαρχήσει και να συγκεντρώσει το κράτος μέσα του. Μα γενικά μπορούσε να πει κανείς ότι προς τα πάνω της Μακεδονίας και στα μέσα του Μωριά η ρωμιοσύνη βάφηκε με κάμποσο σλαβικό αίμα, στη Ρούμελη και στην Αττική και σε μερικά νησιά με αρβανίτικο, στην Ανατολή και στα Δωδεκάνησα με φραγκολεβαντίνικο, στην Κρήτη και στα Εφτάνησα με αράπικο και βενετσιάνικο. Να μην ξεχνούμε ως τόσο πως η πολυκαίριvη ανακατεψιά έχει μπερδέψει τόσο αξεδιάλυτα τις φυλές ώστε τα αχνάρια που αφίσανε πίσω τους οι στερνοί καταχτητάδες λίγη πια έχουνε σημασία. Η χημική βάση θα γραφότανε -Ρωμιός = Άριος πλημμυρισμένος αίμα σημιτικό κι αρκετό σλαβικό, φράγκικο κι αρμένικο.

Αν αποδειχτεί, καθώς φαίνεται πιθανό, πως ο νόμος του Μέντελ για τον ξεχωρισμό των τύπων αληθέβει και στις γενεολογίες του ανθρώπου, τότε θα μπορούσε μια μέρα να κανονιστεί για το Ρωμιό μια πολύ καθαρή φυλετική πολιτική. Μα είναι ακόμα πολύ νωρίς για να ξετάσουμε αφτό το ζήτημα με ωφέλεια. Σε ένα μόνο πράμα είναι φανερό τι πρέπει να γίνει ά δεν είναι κι όλας πια πολύ αργά. Πρέπει ν' αφομοιωθούμε με τους Αρβανίτες. Το αρβανίτικο αίμα είναι σήμερα το πιο καθάρια Ελληνικό. Αφτούς λοιπόν τους βουνίσιους που δεν τους χάλασε ο σημίτης κι ο ψεφτοπολιτισμός, αφτούς που έχουνε την αξία του βάρβαρου, αφτούς να φωνάξουμε να μας ξανανιώσουν. Ας μας δώσουνε το αντρίκιο αίμα τους, και μεις τους δίνουμε τηνπαράδοση και την εμπορική ξυπνάδα και τη ναφτική σβελτοσύνη. Κείνοι της δύναμη και μεις την τέχνη. Για να πετύχει όμως τέτοιο αδέρφωμα χρειάζεται πολιτική επιμονή και σταθερή. Θα αραδιάσω μερικά μόνο κεφάλαια? α) να μαθαίνουμε τα ρωμιόπουλα τα Αρβανίτικα κι όχι τα Γαλλικά ή τα Λατινικά. Πρέπει να συνεννοηθούμε μαζί τους και σε μας στέκει να μάθουμε καλά τη γλώσσα τους. β) να κάνουμε αρβανίτικα σκολιά στην Ελλάδα για τους Αρβανίτες να έρχουνται να σπουδάζουν. γ) να τους στείλουμε δασκάλους και βιβλία γραμένα στην γλώσσα τους και με όποιο τύπο προτιμούν αφτοί. δ) να πειθαναγκάσουμε το Πατριαρχείο να επιτρέψει να γίνεται η λειτουργιά αρβανίτικα όπου το θέλουν οι ορθόδοξοι Αρβανίτες. ε) να ιδρύσουμε αρβανίτικα τάγματα στο στρατό και να παίρνουνε ρόγα. στ) να οργανώσουμε τους Αρβανίτες που είναι κιόλας στην Ελλάδα για να πείσουνε τους οξωμερίτες ότι συφέρει το αδέρφωμα και για κείνους και για μας. ζ) να πολεμήσουμε τον Τούρκο για να τους λεφτερώσουμε. Τους το χρουστάμε γιατί κείνοι μας λεφτέρωσαν από τον Τούρκο στα 21. Κι όχι μόνο τους το χρουστάμε μα είναι κ' η σωστή πολιτική. Σα λεφτερωθεί η Αρβανιτιά θα λεφτερωθούν κ' οι άλλοι χριστιανοί της Τουρκιάς.

Αφτό μας φέρνει στο ζήτημα του πολέμου. Είμαστε αρκετά δυνατοί για να πολεμήσουμε, κ' είναι καλό πράμα ο πόλεμος για μας; Λέω ναι, φτάνει να το θέμε με τα σωστά μας κι όχι να περιμένουμε τους δυνατούς του κόσμου να μας σώσουνε μόλις τσακίσουμε. Μα για να δυναμώσει η μάχιμη δύναμη της φυλής χρειάζεται πρώτα επιμονή εσωτερική ξαναδιοργάνωση.

Τα πιο φανερά κακά είναι πασίγνωστα και τα αφίνω στους νομοθέτες να τα γειάνουν. Είναι όμως άλλες αρώστιες και φάγουσες που δε γιατρέβουνται με νόμους μα που χρειάζουνται βαθιά ψυχόρμητα που να γεννούνε την αποστροφή αφτόθελα. Ας αναφέρω μερικά σωστικά μέσα.

Α) Ο σπαρτιατικός Καιάδας. Δε μας αφήνει πια σήμερα η φιλανθρωπία να σκοτώνουμε ό,τι γεννιέται σάπιο κι ό,τι αρωσταίνει αγιάτρεφτα. Μα κείνο που μπορεί να κάνει σήμερα η επιστήμη κ' η κοινωνία (ίσως μάλιστα κι ο νόμος) είναι να στερέψει τη γονιμότητα κάθε ανθρώπου που είναι οργανικά αρωστιάρης, ή που είναι ηθικά στραβός, ή που το μυαλό του παραδέρνει αδύναμο. Τα αποριξίματα, οι σακάτηδες, οι τρελοί κ' οι βλάκες, οι μεθύστακες, οι χτικιασμένοι κι όσοι έχουνε κληρονομικά πάθη, οι κακούργοι κ' οι αδιόρθωτοι

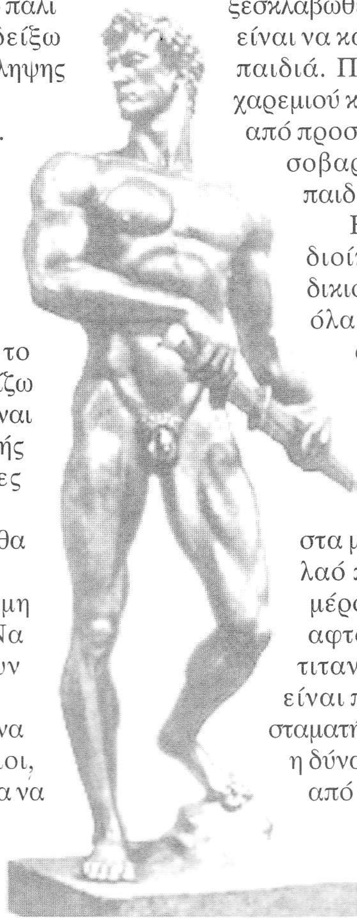

χασομέρηδες, όλοι τους δεν πρέπει να έχουνε πια παιδιά. Το χειρούργημα είναι ακίντυνο κι άπονο.

΄Ισως αδικηθούνε μερικοί. Αδιάφορο. Θα ωφεληθεί δίχως άλλο η φύτρα.

β) Να μη επιτρέπουνται παντριές με παρακατινές φυλές. Αδικία πάλι για μερικούς μα μεγάλο δίκιο για κείνους που έτσι θα εμποδιστούνε να γεννηθούνε. Φοβούμαι πως εδώ δε χωρεί νόμος. Και δεν είναι πιθανό να δυναμώσει πια στον άνθρωπο το λαμπρό και σωστικό ψυχόρμητο που τόνε σπρώχνει στην αποστροφή της πρόστυχης φυλής. Κι όμως πολύ θα βοηθούσε μια τέτοιαν αναθροφή για κείνους μάλιστα που έχουνε να ζήσουνε στις αποικίες.

Κι αλήθεια ίσως περισσέβει που επιμένω πάλι στα φυλετικά χωρίσματα. Μα ήθελα να δείξω που φέρνει το πόρισμα τη θεωρητικής αντίληψης που πρόταξα παραπάνω.

΄Επειτα έρχεται το ζήτημα του παιδιού. Αφού δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε το αίμα του ας δοκιμάσουμε να του αλλάξουμε τη μόρφωση. Η καλιτέρεψη δε θα είναι ριζική, μα έχουμε την ελπίδα πως θα βοηθήσει το δυνάμωμα κάθε καλής φύτρας που σώζεται ακόμα.

Θα καταργούσα πρώτα από όλα το κυβερνητικό μονοπώλιο του σκολιού. Νομίζω πως τα λέφτερα σκολιά και καλλίτερα θα είναι και θα φροντίσουν το δυνάμωμα κάθε καλής φύτρας από τις χώρες, αλλά σε βουνίσιες τοποθεσίες, άλλα σε νησιά.

Και θα σύστηνα να προσέξουν τα ακόλουθα οι δάσκαλοι.

1) Το κορμί. Να μάθουν τα παιδιά να μη φοβούνται τον ήλιο και το νερό. Να γυμνάζουνται ακούραστα και να παίζουν άγρια παιχνίδια.

2) Το χαρακτήρα. Να μην ξέρουνε φόβο, να μην ξέρουνε κατεργαριά, να μην είναι ίσιοι, περήφανοι, ακατάδεχτοι, κι απάνω από όλα να είναι πάντα κύριοι του εαφτού τους. Να θένε να είναι ΄Ελληνες και να μην ξενιτέβουνται τυχοδιωχτικά. Να λατρέβουνε τη θρησκεία της τιμής και της θέλησης. Να τους αρέσουν τα λόγια του Νίτσε -να ζεις επικίντυνα.

3) Τη μάθηση. Λιγοστή, γερή, τονωτική, καθάρια. Ούτε ταπινά πραχτική ούτε άβουλα ιδεολογική. Συστηματική γνωμογονία. Δεν πρέπει να παραγεμίσουμε τα κεφάλια των παιδιών ξερή μάθηση. Η διδασκαλία είναι κακοπίχερη όταν είναι μνημονική μόνο. Σκοπός της είναι να γίνουνται ψυχόρμητα κείνα που μαθαίνουνε τα παιδιά. ΄Ετσι μονάχα θα τους μείνουνε αχάλαστα κι αξέχαστα.

Η αναμόρφωση της παιδείας χρειάζεται όμως δυο θεμέλια -το δάσκαλο και τη γλώσσα την αληθινή. Η δημοτική κ' η παιδαγωγία θα φανερωθούν οδηγήτρες μας μούσες.

4) Τη φιλοσοφική περιέργεια. Να μάθουνε τα παιδιά όχι μόνο να θυμούνται μα και να παρατηρούνε με ακρίβεια, και να έχουνε την αξιοσύνη και την ορμή να βρίσκουνε καινούρια πράματα. Πρωτοτυπία και ξετυλιξιά ψυχοπλαστική.

Κ' ένα άλλο χρειάζεται να μάθουν τα παιδιά να σέβουνται τους δυνατούς. Με την πειθαρχία στους άριστους θα μπορέσουμε μια μέρα να συγκεντρώσουμε την αριστοκρατία της ξεδιαλεχτής δύναμης. Σήμερα κανένας Ρωμιός δεν παραδέχεται καλίτερό του. Αν το κάνει κάποτε είναι από το φόβο του σατράπη. Ο Ρωμιός κατά βάθος μισεί το Ρωμιό. Να μάθει πως Ρωμιός θα πει συνεργάτης. Μερικές εθνικές συφορές βοηθούνε σε αφτό. Ξυπνούνε την πίστη. Εμείς είμαστε τα παιδιά του 97. Άλλη μεγάλη κοινωνική πληγή είναι η θέση της γυναίκας στον ελληνικό κόσμο. Ανάγκη βιαστική να ξεσκλαβωθεί και να καταλάβει πως ο προορισμός της είναι να κάνει και να αναθρέψει τα αψεγάδιαστα παιδιά. Πρέπει να ξεχάσει τις νοστιμάδες του χαρεμιού και τις λεβαντίνικες ξενολατρείες, πρέπει από προστυχούλα επαρχιώτισα να γίνει η μάνα η σοβαρή και χαμογελούσα που μαθαίνει στα παιδιά τη φιλοδοξία της ζωής.

Εδώ σταματώ. Δεν είπα τίποτε για τη διοίκηση, τη γεωργία, το εμπόριο, τη δικιοσύνη, τα οικονομικά κι όλα τα άλλα. Μα όλα τους θα σιαχτούνε σα σιαχτούνε κι' οι άνθρωποι. Δεν είναι αίτια, είναι αποτελέσματα.

Μερικοί μας εξορκίζουνε να φοβούμαστε κάθε "τεχνητή ατμόσφαιρα" και μας σπρώχνουνε ν' ανυψώσουμε το λαό για να γίνει βάση στα μελλούμενα. Μα για ν' ανυψώσουμε το λαό πρέπει πρώτα να ξεπαστρέψουμε ένα μέρος του, το πιο σάπιο, και να του δώσουμε αφτό που διψά -τυράννους, μα τυράννους τιτανομάχους. Δηλαδή ο λαός είναι και θα είναι πάντα όργανο. Α γίνει ποτέ σκοπός θα σταματήσει κι ο πολιτισμός. Κείνο που θέμε είναι η δύναμη που θα κουνήσει το λαό. ΄Ενα κράτος από ανθρώπους ίσους αδύνατο να κουνηθεί.

Ποιος θα διατάξει; Θα μείνει ανοργάνωτη σκόνη, άκαρπο ανθρωπομάζωμα. Πως θα κυβερνήσει η ψηφισμένη αρχή αφού για να γίνει αρχή πρέπει να ψηφιστεί από τους αρχόμενους; Μερικοί λένε -βγάλτε της πλουτοκρατία, με άλλα λόγια τη βουλεφτοκρατία που είναι στα χέρια του παρά. Καλά, να τους πετάξουμε τους αγάδες. Αμέσως όμως θα πρέπει να βάλουμε στη θέση τους άλλους κυβερνήτες. Λοιπόν αφτούς θέμε τους διοργανωτές. Αφτούς να βρούμε. Εμείς δε θα τους φτειάσουμε ούτε νόμος κανένας. Μα πρέπει να τους εφκολύνουμε τη δουλιά τοιμάζοντας τις ερχούμενες γενειές με γερή πειθαρχία. Πολλοί θα φωνάξουνε -σκλαβιά. Και γω θ' απαντήσω -τι σκλαβιά και τι λεφτεριές; ΄Εχουμε μπροστά μας ένα σκοπό. Το τι θα μας κοστίσει για να νικήσουμε ούτε ζυγίζει ούτε σημαίνει. Ας χαθούνε όλες οι δημοκρατικές λεφτεριές σαν είναι ανάγκη. Αφτά θα τα αποφασίσει ο πολιτισμός. Κι ο μεγαλόνοος και μεγαλοθελητής δε στενοχωριέται από συστήματα και θεσμούς.

Ας μη με στραβοκαταλάβει όμως κανείς πως δοξάζοντας το άτομο περιφρονώ την κοινωνική κ' υλική περιγυριά. Θέλω και την περιγυριά να καλιτερέβει. Για να βγάλεις δουλιά από το άλογό σου πρέπει να το καλοταΐζεις και να το ξυστρίζεις. Το ίδιο και με το λαό. Μα ίσια ίσια γιατί τόσο πρόκοψε του λαού η περιγυριά

πρέπει να σώσουμε την ατομική αξία κλαδέβοντας και φιλοτιμίζοντας τις φύτρες τις δυνατές. Με δυο λόγια - σκοπός το άτομο, βάθρο η περιγυριά και νέο το ξεδιάλεγμα.

Μας λένε πως δεν πρέπει να κοιτάζουμε πίσω παρά μπροστά. Μας θυμίζουνε το Νίτσε. Όσο κι α μου αρέσει η αψηλοφτέρουγη στρανέσα του Νίτσε σε αφτό απάνω διαφωνώ. Δε λέω πως ο κόσμος δεν πρέπει ν' αλλάζει. Αλλάζει και παραλλάζει, κι ούτε στο χέρι μας είναι να το εμποδίσουμε αφτό. Μα έχω κάποια υποψία πως αφτές οι φωνές για την πρόοδο και την επιστήμη (7) που θα ξαναβαφτίσει την ανθρωπότητα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά φωνές του σκλάβου και της μικρολογίας που θένε να ξετινάξουν από πάνω τους το νόμο της αριστοκράτισας δύναμης. Έρχεται κι αφτό από τον ξεπεσμό του μέσου όρου. Τα παλιά όλα δεν είναι καλά. Μερικά δε φελάνε σήμερα. Τα πετούμε. Και γι' αφτό κάποτε λέμε -σκοτώστε τους ψόφιους τους προγόνους. Μα μερικές πάλι κληρονομιές μένουν αιώνιες, κι αφτές πρέπει να τις σεβούμαστε. Τα εννιά δέκατα της ζωής μας είναι ψυχόρμητα, δηλαδή κληρονομημένες ορμές των πεθαμένων. Τις περισσότερες πράξες μας δεν τις αποφασίζουμε μεις μα οι προπατόροι μας. Ούτε είναι πράμα γύρω μας που να μη χρειάστηκε ολάκερη την ανθρώπινη ιστορία για να γίνει. Και τα παραμικρά ακόμα. Τι θένε λοιπόν αφτές οι φωνές που μας λένε να ξεχνούμε; Θένε ν' απαρνηθούμε τον εαυτό μας; Ας μη μας σκοτίζουνε με τέτοιες ασυλογισιές. Κι αντί να ξεχνούμε και ν' αποκηρύττουμε τη μεγάλη παράδοση καλίτερα και πιο φρόνιμο θα είτανε να μαθαίναμε τη θρησκεία της. Λαοί κατότεροι κι από μας ξέρουνε ακόμα την αξία της παράδοσης καθώς την ήξεραν κ' οι αρχαίοι. Ο Σιντοϊσμός στη Γιαπωνία βασίζεται στη λατρεία των προγόνων, ποιητικά λογική λατρεία, όχι πρόληψη ταπεινωτική.

Και το μεγάλο μάθημα που μας φωνάζουνε οι πρόγονοι από τα κατάβαθα της ζωής δεν είναι - Λατρέβετε τους τύπους και τα λόγια και τις θεωρίες και τη μικροζωΐα, μα Λατρέβετε τη δύναμη και τη θέληση και τη συνόργανη διάνοια.

(Π. Βλαστός: "Κριτικά Ταξίδια", Αθήνα, 1912)

<u>*Σημειώσεις*</u>

(1) Οι κοινωνικές τάξες κ' οι φυλετικές αξίες δεν ταφτίζουνται πάντα, και γι' αφτό ξεφυτρώνουνε δυνατοί από χαμηλά στρώματα. Ούτε κιόλας είναι ανάγκη να χαθούν ολότελα οι κατώτερες τάξες. Ξεειδικέβουνται με επιτυχία σε κάποιες κοινωνικές δούλεψες πολύ χρήσιμες,. Μα δεν είναι καμωμένες για να έχουν απόλυτη κυβέρνια στα χέρια τους.

(2) Ως κ' οι αστρονόμοι βρίσκουν πως ο νόμος της βαροσύνης δεν αληθεύει με μαθηματική ακρίβεια. Τέτοια παραδείγματα είναι το φεγγάρι κι ο κομήτης του Χάλε.

(3) Είναι γνωστό πως φυσιολογικά τα πιο χαμηλά είδη είναι συχνά και τα πιο γόνιμα.

(4) Κοίτα τα βιβλία του Γκομπινώ.

(5) Η μεταπολίτεψη που έγινε τελεφταία στην Κίνα φαίνεται να με βγάζει ψέφτη. Δεν το νομίζω. Σάπισαν οι ξένοι κυβερνήτες τους και τους διώξανε. Τα ψεφτοσυντάγματα δεν έχουν περισσότερη αξία στην Κίνα παρά στην Τουρκία.

(6) Όμως όσο πάει η επιστήμη γίνεται ατομιστική.

Η ΝΕΑ ΗΜΕΡΑ

Αφιέρωμα στήν Εαρινή Ισημερία

(Απ' τον FAUST II, τού J.W. GOETHE, στίχοι 4650-4678)

Schon verloschen sind die Stunden,
Hingeschwunden Schmerz und Glueck;
Fuehl' es vor! Du wirst gesunden;
Traue neuem Tagesblick.
Taeler gruenen, Huegel schwellen/Buschen sich zu Schattenruh;
Und in schwanken Silberwellen
Wogt die Saat der Ernte zu.

Wunsch um Wuensche zu erlangen,
Schaue nach dem Glanze dort!
Leise bist du nur umfangen,
Schlaf ist Schale, wirf sie fort!
Saeume nicht, dich zu erdreisten,
Wenn die Menge zaudernd schweift;
Alles kann der Edle leisten,
Der versteht und rasch ergreift.

(Ungeheures Getoese verkuendet das Herannahen der Sonne.)

Horchet! horcht dem Sturm der Horen!
Tonend wird fuer Geistesohren
Schon der neue Tag geboren.
Felsentore knarren rasselnd,
Phoebus' Raeder rollen prasselnd,
Welch Getoese bringt das Licht!
Es trommetet, es posaunet,
Auge blinzt und Ohr erstaunet,
Unerhoertes hoert sich nicht.
Schluepfet zu den Blumenkronen,
Tiefer, tiefer, still zu wohnen,
In die Felsen, unters Laub;
Trifft es euch, so seid ihr taub.

Έχοντας απομετρήσει, πια οι ώρες την Νυχτιά
πίσω αφέθηκαν κι ο ι πόνοι - γιατρικό,
νοιώσε, πίσω ας μείνη κι χαρά,
τώρα να: το νηό φώς το εωθινό.
Νηό το χλώριασμα των κάμπων, αναθάλλουν κι οι πλαγιές
στις γαλήνιες σκιές των φυλλωμάτων·
κι αναπάλλουν σ' αργυρόχροες πτυχές
τα θροΐσματα σταρόκορφων κυμάτων.

Μιάν ευχή μετά την άλλη
πιάσε, να! Ψηλά είν' το φώς!
Δεν σ' ενίκησεν η Ζάλη,
τσόφλι ο Ύπνος, σπάσ' το, εμπρός!
Μη αργής ν' αποτολμήσης
ο όχλος ως αργοσχολεί·
του ευγενούς είν' αποδείξεις
νούς, καρδιά, χείρ δραστική!

(Τρομερές βροντές αναγγέλλουν την άφιξι του Ήλιου)

- Την θύελλα δά τώρα των Ωρών αφουγκρασθήτε
μ' αυτιά του πνεύματος συντονισθήτε
ξανά και σείς με την Ημέρα γεννηθήτε!
Κι απ' τις βραχόπυλές της αντηχούν τριγμοί
κροτούνε και του Φοίβου οι γοργοί τροχοί
-ορυμανδό πόχει το Φώς!

Κι άν με τρομπόνια και με σάλπιγγες αυλίζει
θαύμα στ' αυτί, το δε μάτι αλλοιθωρίζει
ο ανήκουστος πως ν' ακουστή σκοπός;;;
Μες των ανθιών γλιστρήστε τις κορώνες
να ησυχάστε στις ατάρακτες κρυψώνες
ή βράχων ή βαθειά στην φυλλωσιά·
γιατί - μή σάς εύρη: θα σας κουφαθούν τ' αυτιά!

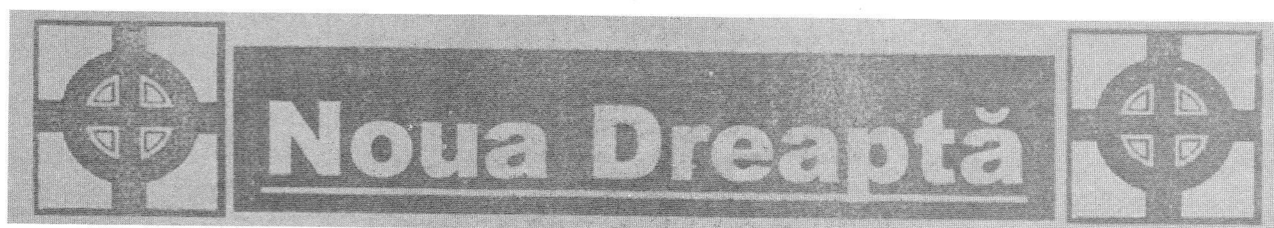
Απόδοσις: Στ. Γκ.

Η Διεθνης Σκηνη Του Αγωνος

Μία συνέντευξις προς Ρουμάνους Συναγωνιστάς για τον Εθνικοσοσιαλισμό, την Ευρώπη, την Ελλάδα και τις προοπτικές του Μέλλοντος.

Η νεανική ομάδα αγωνιστών πού εστιάζεται πέριξ του ομωνύμου ιδεολογικού οργάνου "CRUCEA DE FOC" στην Ρουμανία, ήλθε σ' επαφή μαζί μας και μάς εζήτησε μία συνέντευξι, την οποίαν και εν συνεχεία εδημοσίευσε προσφάτως (Μάρτιος 2001) στο ως άνω περιοδικό. Την δημοσιεύουμε λοιπόν κι εδώ, προς ενημέρωσιν καί των ξένων φίλων και συναγωνιστών, τηρούντες την παράδοσι μιάς ξενόγλωσσης στήλης στο "Βόρειον Σέλας". Σ' αυτήν μας υποχρεώνει η ύπαρξις ενός εκτεταμένου δικτύου φίλων μας ανά τον κόσμο: διότι, καθώς και αρμόζει στους αληθινούς Έλληνες, είμαστε πρωτοπόροι - όχι ουραγοί! Και ως τέτοιοι πρέπει και να επιτελέσουμε καί τήν λειτουργία της ιδεολογικής - πνευματικής κατευθύνσεως και καθοδηγήσεως. Η ομάς αυτή έχει και επαφή μετά της μεγάλης ρουμανικής εθνικιστικής κινήσεως "Noua Dreapta", ανευρισκομένης και εντός του διαδικτύου ως www.nouadreapta.org - διατηρούσα όμως την πλήρη της αυτοτέλειαν.

Δυστυχώς η οικονομία του χώρου δεν μας επιτρέπει την δημοσίευσιν και της ελληνικής μεταφράσεώς της · όμως ευελπιστούμε ότι πολλοί θα δυνηθούν, διά της συνδρομής ίσως κάποιου αγγλομαθούς φίλου, να την αναγνώσουν.

1) 88 from Romania! Tell us a brief history of your organization, "The Golden Dawn". Intreaba-i si cum se zice rasaritul auriu in greceste.

> Best NS-greetings from Hellas!

The "Golden Dawn" started in 1981, initially as a small team around an NS-magazine - a very determined one and profoundly rooted on a deep philosophical and political background, in a way hitherto unknown in our country. It was disbanded, as an organization, in Febr. '84, due to political persecution and before the impending fabrication of some "stories" against some of the central figures from the side of the System and its various servants and services, in order to imprison them. It seems, indeed, that the System has always an

open possibility in mind, so as to trap and set us out of function- as it also did again in the summer of '98: it is, nevertheless, the quality of our members which, combined with the ever more apparent becoming imperative actuality of our Cause, renders all their machinations eventually useless. So, our movement was reborn from its ashes two years later - just as ideologically crystal-clear as before, but even more effective and practical on its various tasks. Since then it has also moved towards a broader spectrum of objectives and activities, to the effect that it has participated in several parliamentary and EU - elections, though under the totally unfavourable conditions imposed by the well known masters of these games. However, our main objective remains the building up of a competent Cadet Corps. In this domain, our progress is clearly visible, even for outsiders, who have, f.ex., recently had the chance to see us on the screen marching on Mount Vitsi on August 27., in a well disciplined and admirable phalanx, at the Commemoration Ceremony for the heroes who fought against Communism in the Civil War: an extremely bloody civil war to which our gallant allies lead us, apparently in gratitude for the sacrifice of our people on their side, where it was through treason and forgery dragged by their own puppets who play politicians in this unfortunate country.

2)In your opinion what are some of the worst problems facing Europe and Greece?

>It is primarily the menace of our biological extinction; something especially gratified by the followers of the so-called humanistic indoctrinated artificial world view, who in an inexplicable way find it very humanistic to promote the extinction of just one particular race - ours! But it's quite clear that, prior to that biological extinction, the spiritual annihilation of our people as a racially distinct and conscious entity sets in, not just due to "natural" entropy and decadence, but mainly to totally unnatural poisonous teachings and doctrines, promoting apathy, self-hatred, ingratitude and cowardice.

It is thus clear that our existence as peoples and individuals is not only meaningless but also impossible without natural harmony, mental health and spiritual strength, nurtured by our own eternal virtues and Archetypes. Those are not to be approached as analytic rational options, but as living Realities, to be realized and truly achieved from within, in the platonic sense.

Modern man is cut off these deep realities, growing ever more unbalanced and sick in an artificial world, on the prolonged existence of which his frail personality is absolutely dependent - an existence, however, that weakens and, finally, exterminates all superior qualities, by establishing a devastating anti-selection, that eventually (and very quickly!) leads to the total destruction not only of Man, but even of Nature as a whole. This is the outer, ecological side of the problem - but no part of it can be resolved, unless we annihilate the spiritual core of the disease: otherwise it will soon, like cancer, spread all over again... We are, thus, also the only true ecologists!

It is all a matter of either dizziness or vigilance, of either surviving in illness and misery through drug-sustained

illusions or being awake and on the ramparts, ready to fight for true Freedom - which only can go together with true identity, not with egotism, cowardice and degenerated self-indulgence in modern materialistic sense. We must at any moment be ready to give everything for our spiritual and natural integrity and freedom - since degeneracy and slavery are equivalent in a very intrinsic way! The modern grey masses of degenerated slaves that liberalism produces can only serve as a pitiful illustration of that deep truth. As an old german song proclaims it in a more symbolic way:

"Wer den Tod ins Angesicht nicht schauen kann//der Soldat allein ist der freie Mann!", that is: "Not any weakling, too shy to face death / but only the true Soldier, is croned with Freedom's wreath!"

Hence, true Freedom involves true, deeply rooted Duty and true right, the only natural right: that of being oneself. Liberalism, based on mass confusion and degeneration, suggests, on the contrary, that "freedom" mainly involves the "right" of rebelling against your natural identity, roots and bonds, of getting rid of yourself as a particular specimen of something far transcending your eventually meaningless temporary small "ego" and its materialistic needs on the one hand - and implies the "duty" to defend that "freedom", especially against anachronistic defenders of Race and Tradition, on the other. It's a total distortion of reality - this distortion, however, being the main objective of the whole democratic ("humanistic") educational and, more generally, manipulative machinery. And it ends with a destruction of all sound taste and instincts, of any left over mental health, necessitating a tremendous amount of hallucinatory drugs and artificial "greenhouse effects" inducing all those illusions, upon which the very mental fundament of the System thrives and crucially depends.

A very frail fundament, despite all its materialistic might, indeed! It is that frailty that forces the System cast its mask of "liberty" away at times and resort to terror against the last defenders of Truth, against the last free men! Because those offer a very "dangerous" paradigm, since lie is too vulnerable against truth - but, unfortunately, slavery isn't quite as vulnerable to freedom, or cowardice to bravery, since slavery does condition its subjects down to an existential level too low to hold freedom out - and the inner vigilance and authentic virtue that true freedom implies. It is always tough to ascend upwards!

The System, well knowing and feeling that truth, seeks its security to the unlimited degradation of our peoples, so as to make any real freedom unthinkable. That security is, however, retaliated by its own methods and machinations, being all too fragile, as the 11th of September has shown for the unbelievers!

3) Some nationalist movements are Christian, others not. What is your opinion about it?

What I have told as an answer to the previous question, does in reality deeply touch any true religious identity: not a religion of superstition and blind "belief", but one of true spiritual reality, in accordance to Life at all its successive levels and in accordance to our own true nature that conditions our deepest insights and perceptions. If we, on the contrary, choose to pettily manipulate ourselves into an alien saviour's vessel, this can only end up with our thorough distortion and ontological debasement, as incompetent (for life and, even, survival) ugly ghosts of ourselves...

Which, of course, reminds too much of our present condition! Well, it might be argued that today's decadence isn't nominally or doctrinally Christianbut this is quite insignificant: what is significant is the apparent loss of our own Spirit, of our Aryan Virtue and of our true distinct identity as images of the God that has created us! - and who is primarily to blame for that loss??? Unfortunately, all "enlighted" and humanistic debasements of western people (initially...) are emanating from Christian short-circuited absolutism, with jewish roots. But Jews have protected themselves effectively against their own venom. Anyway, I am eager to see once more some exceptional Christian priests contribute to the survival of our peoples all the way through -instead of making them succumb to alienation and to being overwhelmed by all variations of anthropoidal invaders in the name of "brotherhood".

However, it must be pointed out that not the names but the actual essence of any ideal or religion is of primary importance. We see all too often people crone themselves with lau-

rels and wreaths of "ancestral" or "pagan glory" but evidently bearing more signs of modern degeneracy than of ancient virtue (not to mention spirit at all...). One thing is the mantle - the content and the essence are another, not necessarily determined by that! There are so many artistic and spiritual treasures, depictions of our soul and spirit, under Christian mantle - and, also, too many bearers of ancient emblems and names, whose actual content is mere trash.

One can be Christian or not, as a racially conscious individual - but he must, first of all, purify any adopted teaching to make it consistent with the eternal core of our existence and with our own true spiritual achievements, not some fictitious ones - those last being, at any rate, really irrelevant: important is what we can achieve, spiritually, not what we can "believe"... But the one attitude that I find absolutely incompatible with NS- worldview is atheism - as a shameless surrender to the absolute heaviest entropy and spiritual blindness.

4) How are things going in Cyprus? You still fight with the turks and muslims?

The Turks epitomize for us as Hellenes asiatic Untermenschentum (subhumanity) and the most abhorrent slavery under one! It has always been our Destiny to defend Europe at this sacred cornerstone of it, that our distant ancestors have chosen to rule and shape - and we shall always be determined to carry on so for Freedom, for Europe, for the very essence of our Being. We shall do that naturally, as the delightful warriors-philosophers we've always been, resisting any apish cultural attack by modern urban "civilization", even the slightest hint of it!

Today Turks fly directly into Berlin or Stockholm, rendering our traditional defence useless; we have to upgrade our methods drastically, also in view of the emphasized psychological and spiritual aspects of modern national and European political warfare - in a reality where "our" politicians welcome the Turks in EU, so as to make them our fellow citizens!!! And not only Turks... "Our" politicians returned to Greece in '74, through a common conspiracy with Turks and Americans (under the auspices of its then jewish secretary of Foreign Affairs, the still behind the scene "directing" devilish figure of Henry Kissinger), by delivering Cyprus so as to create a well suited chaos for their return as ... "saviours" in Greece on the one hand, having in parallel by treason immobilized greek submarines, greek airplanes and coastal guards in Cyprus, and in return for their unlimited gains and benefits on the other... High treason and deepest corruption has ever since remained their only constant "principle" of action and guideline of thought and policy. It is, however, too uncomfortable for me to continue talking about this. Such tremendous abnormalities call for action - not just talk! And we're well de-

termined to smash Turkish subhumanity as a constant threat against Europe - but that can only be achieved by first hanging the traitors who promote the total enslavement, distortion and destruction of our people.

A similar situation is essentially common all over Europe - tending only to become more and more crucial in the ensuing years. Light and guideline for us all in these critical years of dissolution and loss of identity must be the most fundamental of all issues: that of Race - in all its aspects: biological - natural - psychological - cultural and spiritual. We cannot live as a Race with that extended falsification of any expression, even emotional, of Life and Spirit that we witness in our days - especially from the overseas population. In its integrity of all aspects, however, the issue of Race retains its full potency, depth and extent - serving then as an immortal fundament for our Future. Julius Evola has written the best essay on this subject that I know of.

5) We heared that in Greece are a lot of communists and red terrorists. Comment a little about this red scum. Do you have problems with them?

> They are actually the long hand of the System. If they ever dare to stand on our way, we shall smash them. They know it themselves...

6) What do you think about the albanian terrorists ? Do you have albanian muslims in Greece?

>We have too many of them, of course. But I don't think that their right for self-determination is less important than that of an artificial, non-existing nation as the inhomogeneous conglomerate posing as such in Skopje! That was a clever political invention of that great nation-manipulator Josef Broz Tito, intentionally adopted later by theUSA, who always are in favour of small and artificial multinational and multicultural states where they may easily intervene and determine policies at will. Not accidentally, it was in Skopje that the first american soldiers set their foot on in former Jugoslavia in the early 90's.

When Skopjans confess to be Slavs, the Slavs having first appeared in our peninsula in the 6th century AD, it's just the extremity of ridicule and shamelessness from their part to pose as "Macedonians", instead of as Bulgarians. There are some Macedonians there, indeed, and that is the greek minority in Skopje, which is brutally squeezed to extinction by that monster of a State - and with the blessings not only of any "humanitarian" assemblies, but also of that dirty bunch of humanoids here, who are supposed to be "our politicians"!!! I wish the Albanian fighters every success in Skopje: they have all too long now been the good boys of USA. They must beware of both American and Turkish infiltration, the latter being all too cunning, so as to play on all tabloids... With the beginning of operations in Skopje, for example, Turkish news agencies forged a fake declaration of UCK, supposedly laying claim on a greek province, "claim" eagerly reproduced by both skopjan and greek agencies: the objective was to turn greek public opinion in favour of the skopjans - to suit both official "greek" as well as current american policy.

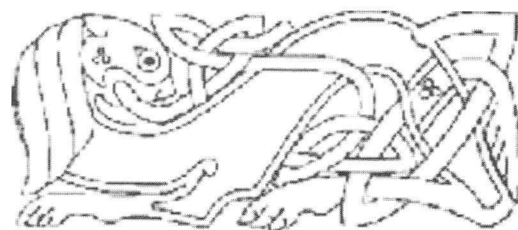
As for your way to put it, as "muslims", my main reservation about that issue is, that their religion could make them susceptible to Turkish or arab infiltration. That is a real danger - we must all beware!

7) Thanks for the interview. Any last words for the Romanian comrades...

>--I have had the chance to meet Rumanian comrades at several meetings, in Europe as well as here, in Thessaloniki, as we in Oct. '98 organized an international Conference - a very important one. We wish your group a great success - and look forward to future cooperation. I think it is essential for us to depthen and broaden the understanding of our Ideas - but also the spectrum of our activities. I believe that our objective must really be the creation of the New Man, objective proclaimed by AH - and profoundly worked upon by your own great man, the unique Corneliu Codreanu. We have to learn a lot from his methods and realizations: the new man shall be moulded through hardship and understanding, through an eruption of Will and solar Consciousness, through camps and marches, in towns and on mountains, all over Europe and also wherever the white men still have the nerve to summon up their last reserves of energy and give the final battle for Freedom or Death. Because we are the last defenders of Life, in all its manifestations (that is, without the exclusion of its highest forms and forces - but under their prevalence, as it is natural), and of the sacred and divine principles of Life, as well. Discipline and order, harmony and positive feelings, bravery and inner strength must seal our work and fight; we shall then be able to really act according to the role that Divine Providence has ordained for us.

88!

St.G., 25/9/'01

Λορέντζος Μαβίλης

Σ' ΕΝΑΝ ΔΟΛΕΡΟ ΦΙΛΟ

Γερνούν τα χελιδόνια, και τ' αεράκι
γλυκύτερα φυσά
αλλά μέσα μου βράζει το φαρμάκι
και της απελπισιάς η μάννη τα λυσσά.

Πρωΐ - πρωΐ λαλούν τα κορυδήλλια
ψηλά 's τόν ουρανό,
κι η Χαραυγή με τα ροδάτα χείλια
γελούμενη φιλεί το πράσινο βουνό.

Καί εις τό δάσο τά φύλλα λαχταρίζουν
- σάν νά ησαν ζωντανά
Καί τά νερά της λίμνης λαμπυρίζουν
'στήν ανθηρήν οχθηά γελώντας σιγανά.

Αχ! κόσμε, πόσο είν' εύμορφ' η θωριά σου!

Σ' αυτόν που σε θωρεί,
είναι κρυμμένα, Κόσμε, τα θεριά σου:
τά Καπλάνια, η οχιαίς - κι οι φίλοι οι δολεροί!

Τά δυό σου μαύρα μάτια μ' επλανέσαν
σπούχουνε τόση φωτιά.
η αναλαμπαίς τους πώς, αχ! πώς μου αρέσαν
εις τής ζωής μου τήν κακοννχτιά!

Άδολη την καρδιά σου εφανταζόμουν,
άδολη και χρυσή -
Φίλο παντοτεινό σ' ωνειρευόμουν:
η ονειρεμένη ελπίδα μου ήσουν Σύ.

Αλλά καθώς η ζάμπα 's το χορτάρι
λουφάζει μουλωχτά,
όμοια και 's τού προσώπου σου την χάρι
η απάτη επαραμόνευε φριχτά!

Για πάντα μ' εφαρμάκευσες μιά μέρα
θέ, να σ' εκδικηθώ!
Ως τώρα σ' αγαπούσα, ωσάν μητέρα:
θά λθη όμως μέρα νά σ' απαρνηθώ!

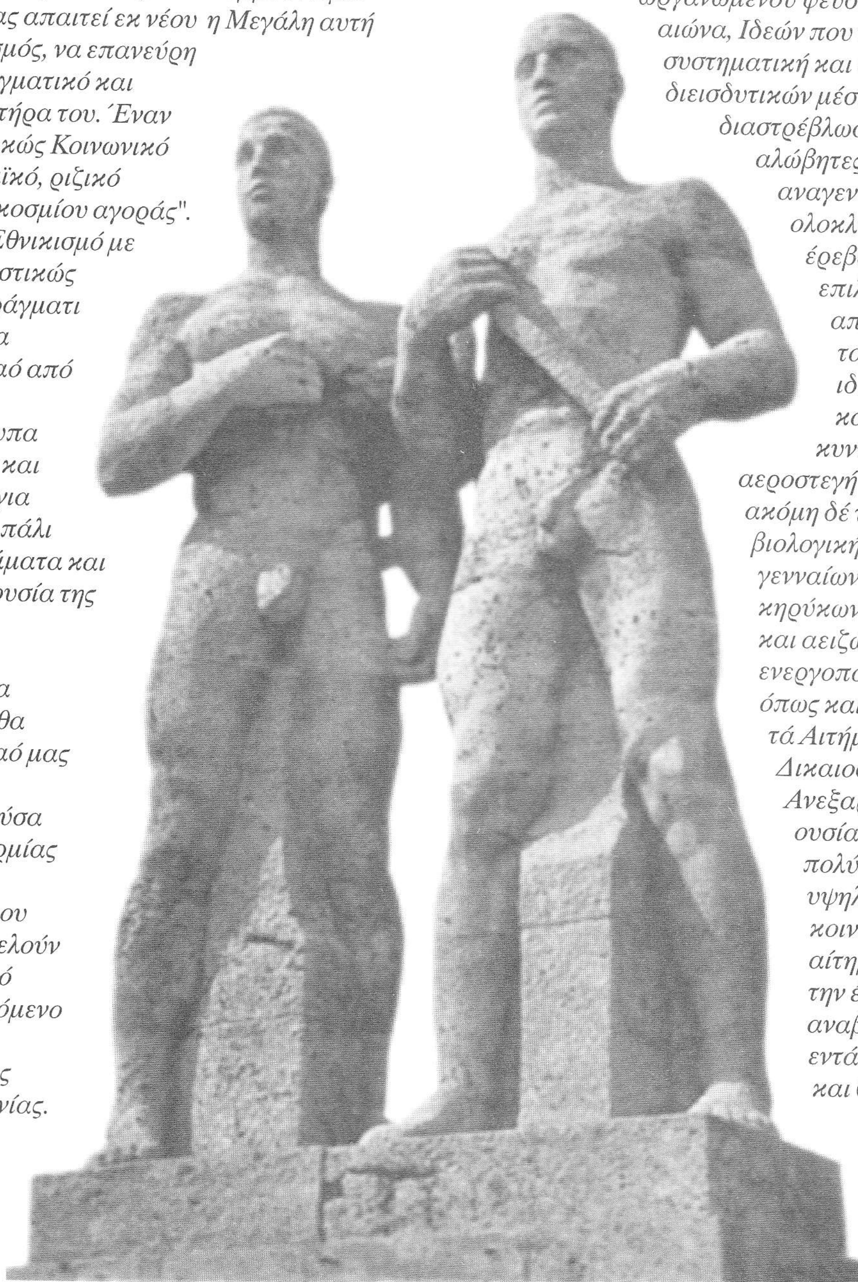
Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΛΗΣΙ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

άρθρο του Κωνσταντίνου Αμπαδά

Από το 1945 εως και τις μέρες μας ζούμε μέσα σ'ένα τεχνητό κλίμα ευδαιμονισμού, εγωπαθείας, παραλυτικής απονευρώσεως και, εν γένει, σε μία "ευτυχία" τόσο υποκριτική, που στην ουσία είναι μια σκληρή καταπίεση του νου και της ψυχής της Φυλής μας.

Μετά το τέλος του Δευτέρου Μεγάλου Πολέμου η λέξις Εθνικισμός περιωρίσθηκε συχνότατα στήν έννοια μιας απλής στείρας αντιπαραθέσεως στον κομμουνισμό. Σήμερα η εποχή μας απαιτεί εκ νέου η Μεγάλη αυτή Αλήθεια, ο Εθνικισμός, να επανεύρη επί τέλους τον πραγματικό και ουσιαστικό χαρακτήρα του. Έναν χαρακτήρα οργανικώς Κοινωνικό και αυθεντικώς Λαϊκό, ριζικό αντίποδα της "παγκοσμίου αγοράς". Μιλούμε για έναν Εθνικισμό με περιεχόμενο ουσιαστικώς Πνευματικό και πράγματι Πολιτιστικό, που θα αποτραβήξη τον Λαό από διεφθαρμένα και παρακμιακά πρότυπα "τέχνης"-παρωδίας και λόγου-κενολογίας, για να τον οδηγήση και πάλι στα κρυστάλλινα νάματα και την φωτεινή πεμπτουσία της Ελληνικότητος.

Μιλούμε για έναν Εθνικισμό με στέρεα φυλετική βάσι, που θα προστατεύση τον Λαό μας βιολογικώς από την μανιωδώς επαπειλούσα διάλυσι της πανσπερμίας και την σήψι του κοσμοπολιτισμού, που στις μέρες μας αποτελούν πλέον τον ρυθμιστικό κανόνα στο επιβαλλόμενο μοντέλο της παγκοσμιοποιημένης Σιωνιστικής Κηδεμονίας. Και είμαστε οι μόνοι πού επωμιζόμαστε, ως ανάλαφρο, όμως, εφόδιο προσωπικής ελευθερίας και χαρωπής ολοκληρώσεως, το συνεπές Καθήκον αυτής της πλήρους αντιπαραθέσεως.

Γι' αυτό καί ο πόλεμος του Συστήματος κατά των Ιδεών μας αποτελεί το αντι-πνευματικό θεμέλιο της τυραννικής του επικυριαρχίας.

Των Ιδεών μας που στάθηκαν ακλόνητες στο μανιασμένο ανεμοδούρι τού μεγίστου ωργανωμένου ψεύδους του περασμένου αιώνα, Ιδεών που νίκησαν την συστηματική και διά τερατωδώς διεισδυτικών μέσων διάβρωσι καί διαστρέβλωσι και διεξήλθαν αλώβητες αλλά και αναγεννημένες κι ολοκληρωμένες το βαρύ έρεβος τής συνωμοτικής επιλεκτικής αποσιωπήσεως, το ταλμουδικής ιδιοσυγκρασίας κατασυκοφαντικό κυνήγι μαγισσών και την αεροστεγή φίμωσι της Αλήθειας, ακόμη δέ την κοινωνική και βιολογική εξόντωσι των γενναίων και αδαμάστων κηρύκων της. Ιδεών αθανάτων και αειζώων - που, ενεργοποιούμενες, μπορούν όπως και τότε να ενσαρκώνουν τά Αιτήματα για Κοινωνική Δικαιοσύνη και Εθνική Ανεξαρτησία, όσο κι άν εν τη ουσία τους είναι ριζωμένες πολύ βαθύτερα και υψηλότερα από κάθε κοινωνικό και φυσικό αίτημα, των οποίων, όμως, την έκτασι τοιουτοτρόπως αναβαθμίζουν, εντάσσοντάς τα ενεργώς και θεμελιώνοντάς τα ουσιαστικώς σε μίαν ανωτέρα Κοσμική Τάξι και Αρμονία.

Εμείς οι Έλληνες Εθνικισταί στην εικοσιπενταετία που πέρασε

χαρακτηριζόμασταν: βρυκόλακες, παρανοϊκοί, κτήνη, διεστραμμένοι - και μέ λοιπά συναφή "ευγενή" επίθετα, μόνο και μόνο επειδή με τον Αγώνα μας προασπίσαμε με σθένος αυτές τις ύπατες Αξίες. Επειδή μιλήσαμε απροκάλυπτα για την Αρία καταγωγή μας, μη υποκύπτοντας σε παραισθησιογόνες εκστατικές αυτοχθονιακές ομφαλοσκοπήσεις μιάς γλυκανάλατης και αναιμικής, ημιμαθούς και ποζαρισμένης, άκαπνης κι ακίνδυνης αστικής "αρχαιοφιλίας", επειδή ονειρευθήκαμε τις ένδοξες Αυτοκρατορίες μας, επειδή προβάλαμε όλες τις ξεχασμένες Ιστορικές Μορφές και Αλήθειες, επειδή δεν πάψαμε να φωνάζουμε με πάθος για τα Εθνικά Δίκαια και τις Σκλάβες Πατρίδες, επειδή ενσαρκώσαμε τον φυσικό Πόλο αντιπαραθέσεως προς τήν επιβαλλομένη υποκουλτούρα εκφυλισμού και αποχαυνώσεως και την συνοδό της "ηθική" τής εκφυλιστικής ισοπεδώσεως και του φυλετικώς επιλεκτικού μιαρού και τρισαθλίου συμπλεγματικού αυτομίσους!

Αυτό που δι' ημών συντελείται είναι μονάχα το Πρελούδιο μιας ενεργού μουσικής Συμφωνίας: αυτής της πραγματικής Ζωής και του Αγώνος - στο πλέον Κρίσιμο ιστορικό Μεταίχμιο αμφοτέρων!

Καθώς κυλούν τα χρόνια ολοένα και πιότερο θα δυναμώνη ο ήχος των τυμπάνων και των χάλκινων του πολέμου, της δικαίας Νεμέσεως και της Αναγεννήσεως. Αυτός ο παρηκμασμένος κι άρρωστος κόσμος έχει μπροστά του δύο μόνον δρόμους: την απόλυτη σήψι ή την πλήρη κάθαρσι και την Ζωή.

Η πλουτοκρατία στηρίζει τά τελευταία μαινόμενα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας του Σιωνισμού. Δ.Ν.Τ., Ο.Η.Ε., ΝΑΤΟ και Ε.Ε. είναι τα επώνυμα κεφάλια του εβραϊκού τέρατος.

Η ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΗ, όπου η Μεγάλη Ελλάς θα έχει την θέσι που της αξίζει, είναι το μόνο δυνατό ΑΥΡΙΟ - ή, αλλοιώς, δεν θα υπάρξη αύριο.

Γι' αυτό το αύριο πολεμάμε, ενάντια σ'αυτούς που, απεγνωσμένοι, προσπαθούν να μας φιμώσουν, που μας παρουσιάσανε ως συνώνυμο της ωμότητος, αυτοί οι ελεεινοί εφιάλτες των οποίων οι πάτρωνες αποκαλυπτόμενοι δημοσίως θα παρήγαν μόνον απέχθεια, ανατριχίλα και φρίκη. Παλεύουμε ενάντια σ'αυτούς που έντρομοι επιστρατεύουν κάθε μέσον ώστε να εξακολουθήσουν νά μας αποστερούν το δικαίωμα που υποκριτικά ζητούν για τον εαυτό τους: την ελεύθερη έκφρασι. Διότι μόνον η αυθεντική έκφρασι ελευθέρων ανδρών απειλεί την καθολική συμμορφωτική Δουλεία στα χαλκευμένα τους ψεύδη και στους αδιαμφισβητήτους (εκτός των ιδικών μας Τάξεων) ρυθμούς της συλλογικής αποχαυνώσεως και εκμαυλισμού, διά των οποίων συστηματικώς αλλοιώνουν τά φυσικά φυλετικά γνωρίσματα και την ψυχοπνευματική ισορροπία ολοκλήρου της Λευκής Ανθρωπότητος.

Εμείς οι Έλληνες Εθνικισταί, λεύτεροι από την βαρύτητα και τις συμμορφωτικές προσκολλήσεις της Νεοελληνικής μιζέριας, οραματισταί και, μοιραίως, περιθωριακοί,
-πιστοί στην Εντολή του Μεγάλου Άνδρα της Ευρώπης: "να πολεμήσουμε τον Εχθρό έως ότου κουραστή και πέση",
-με την καρδιά μας να δονείται από την τελική προθανάτιο πρόρρησί του:
"ΣΕ ΔΥΟ ΓΕΝΙΕΣ ΘΑ ΔΙΚΑΙΩΘΩ",
απευθύνουμε προς όσους ακόμη έχουν κρατήσει μέσα τους κάποια δύμαμι, κάποια φωτιά ανυπότακτη στην ιδιοτέλεια και τον μαϊμουδισμό, κάποιο μάχιμο φώς ελληνικότητος πού δεν αισθάνεται την ανάγκη να κρυφτή και να παραλλαχθή ώστε να μοιάζη "ακίνδυνο", μία τελική έκκλησι από καρδιάς:

ΠΥΚΝΩΣΤΕ ΤΙΣ ΦΑΛΑΓΓΕΣ ΜΑΣ! ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ !!!...

Στημένη Διεθνής Σκηνοθεσία και ωμή Πραγματικότης!

Dr. William Pierce

Ο Dr. William Pierce είναι ήδη γνωστός στους αναγνώστες μας, ως μία απ' τις ελάχιστες ελεύθερες φωνές στις κατά τά άλλα πλήρως σιωνιστικώς ελεγχόμενες κι αποβλακωμένες μέχρις αυτοκτονίας Η.Π.Α., μία απ' τις τελευταίες ελπιδοφόρες φωνές του λευκού ανθρώπου πέραν του ατλαντικού. Κατωτέρω παρουσιάζουμε μίαν ακόμη ραδιοφωνική του εκπομπή, αυτήν της 17 / 11 / 2001.

Χαίρετε !
Τό περασμένο Σάββατο ο George Bush, απευθυνόμενος στήν γενικήν συνέλευσιν των Ηνωμένων Εθνών, προέτρεψε όλα τά έθνη-μέλη νά συμπαραταχθούν μέ τίς ΗΠΑ στήν άσκησιν πιέσεως εναντίον όλων των χωρών πού προωθούν τήν τρομοκρατίαν ή υποθάλπουν τρομοκράτες. Τό απήτησε δε αυτό μάλιστα μέ τήν συνηθισμένη του αποτυχημένη σοβαροφάνεια να σφραγίζεται υπό τού χαρακτηριστικού του υπομειδιάματος αυτάρεσκης ηλιθιότητος. Όλοι εχειροκρότησαν, συμπεριλαμβανομένου του εκπροσώπου μίας χώρας η οποία από τής ιδρύσεώς της μέχρι σήμερα υποθάλπει την τρομοκρατία. Αυτή η χώρα είναι, σαφώς, τό Ισραήλ.

Ό πρωθυπουργός του Ισραήλ, Αριέλ Σαρόν, είναι ένας εγκληματίας πολέμου, ένας μαζικός σφαγέας, μέ τό αίμα χιλιάδων γυναικών καί παιδιών στά χέρια του. Καταζητείται πρός εκδίκασιν από τό ίδιο δικαστήριο της Χάγης τό οποίο κατάφερε να προσαγάγη τόν Γιουγκοσλάβο πρώην Πρόεδρο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς πρός δίκην, ως υπόδικο γιά εγκλήματα εναντίον της ανθρωπότητος στό Κόσοβο, από τό ίδιο δικαστήριο της Χάγης τό οποίο προσεπάθησε νά εκδόση καί κατεδίκασε στρατιώτες πού διέπραξαν βιασμούς καί φόνους στήν Βοσνία καί στήν Ρουάντα.

Τό 1982, κατά τήν διάρκεια της Ισραηλινής εισβολής στό Λίβανο, ο Αριέλ Σαρόν ήταν ο Υπουργός Αμύνης του Ισραήλ. Μετά τόν αιματηρό βομβαρδισμό τρόμου κατοικημένων περιοχών στήν Βηρυτό, ως εκ τού οποίου χιλιάδες Λιβανέζοι καί Παλαιστίνιοι άμαχοι βρήκαν τον θάνατο - βομβαρδισμό τρόμου ο οποίος διεπράχθη από Εβραίους πιλότους στρατιωτικών αεροσκαφών προμηθευμένων από τίς ΗΠΑ στό Ισραήλ - ο Σαρόν συμφώνησε γιά τήν εκκένωσιν του Λιβάνου υπό τών Παλαιστινίων μαχητών.

Παλαιστίνιες γυναίκες, παιδιά καί γέροι παρέμεναν, κατά την συμφωνία, μόνοι πίσω σέ καταυλισμούς προσφύγων, μετά την αποχώρησιν των μαχητών τους, μέ τίς ΗΠΑ ώς εγγυήτρια δύναμι γιά τήν ασφάλειά τους. Τήν νύχτα της 16ης Σεπτεμβρίου 1982, ο Σαρόν απέστειλε ομάδες δολοφόνων σέ δύο καταυλισμούς προσφύγων, τήν Σάμπρα καί τήν Σατίλα, στήν Δυτική Βηρυτό, προκειμένου νά φονεύσουν τούς εκεί αόπλους Παλαιστινίους πολίτες. Μέ Ισραηλινά άρματα καί στρατεύματα νά έχουν περικυκλώσει τόν καταυλισμό ώστε νά αποκλεισθή τυχόν απόδρασις μερικών Παλαιστινίων, οι ομάδες δολοφόνων του Σαρόν πυροβολούσαν, μαχαίρωναν καί συνέθλιβαν με κοντάκια Παλαιστινίους αμάχους όλην τήν νύχτα καί τήν επομένη ημέρα καί τήν επομένη νύχτα, ενώ οι γύρω από τόν καταυλισμό ακροβολισμένοι Ισραηλινοί άκουγαν μέ αγαλλίασι τούς πυροβολισμούς καί τίς κραυγές αγωνίας πού προήρχοντο από μέσα. Κατόπιν ο Σαρόν έστειλε εκσκαφείς, ώστε νά σκάψουν ομαδικούς τάφους καί νά συγκαλύψουν τά πτώματα περισσοτέρων από 2000 δολοφονημένων Παλαιστινίων γυναικών καί παιδιών.

Πολλοί Παλαιστίνιοι παρέμειναν ωστόσο άταφοι, καί εργάτες του Ερυθρού Σταυρού βρήκαν ολόκληρες οικογένειες μέσα στά σπίτια τους μέ τούς λαιμούς τους κομμένους - καί άλλες οικογένειες οι οποίες είχαν παραταχθή στήν σειρά καί κατόπιν πυροβοληθή, από μικρά παιδιά μέχρι ηλικιωμένους. Ένα βρέφος είχε υποβληθή σε ποδοπάτησι μέχρι θανάτου από κάποιον ο οποίος φορούσε μπότες με στερεωμένα καρφιά στούς πάτους.

Αυτά όλα ήταν έργο του Αριέλ Σαρόν, αλλά μόνον μέρος του όλου έργου του. Είναι ένα άτομο προσηλωμένο απαρεγκλίτως στήν διδασκαλία του Ταλμούδ - κατά τό οποίο μόνον οι Εβραίοι είναι ανθρώπινα όντα, όλοι δέ οι μή Εβραίοι υπάρχουν σέ αυτόν τόν κόσμο μέ σκοπό νά υπηρετούν τούς Εβραίους, οποιοσδήποτε δέ αντιστέκεται στούς Εβραίους είναι

άξιος θανάτου - καί ενεργεί διά βίου συμφώνως πρός αυτήν την προσήλωσιν. Υπάρχουν πολλές υπερμεγέθεις κτηνωδίες γιά τίς οποίες θά μπορούσε νά εναχθή πρό του δικαστηρίου της Χάγης, αλλά αυτή γιά τήν οποία κατηγορείται τώρα είναι μαζική δολοφονία διαταχθείσα υπ' αυτού ως Υπουργού Αμύνης του Ισραήλ, στήν Δυτική Βηρυτό τόν Σεπτέμβριο του 1982. Καί η κυβέρνησις των ΗΠΑ, η οποία εκαυχάτο γιά τήν έκδοσιν του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς στό δικαστήριον της Χάγης πρός δίκην, παριστάνει πως ουδέν γνωρίζει περί των γενοκτονιακών εγκλημάτων του Σαρόν εναντίον της ανθρωπότητος.

Στήν δεκαετία του 1950 η Ισραηλινή Μοσάντ, τό αντίστοιχο της Αμερικανικής CIA, έστειλε δεκάδες γράμματα-βόμβες σέ Γερμανούς επιστήμονες οι οποίοι ειργάζοντο στήν Αίγυπτο καί τήν Συρία, σκοτώνοντας μερικούς από αυτούς. [ΣτΜ: την ίδια ευγενή μέθοδο εχρησιμοποίησε αργότερα κι ο σατανικός Simon Wizenthal - κατηγορώντας μάλιστα σε μερικές περιπτώσεις αυστριακούς εθνικιστάς ως υπαιτίους τέτοιων ενεργειών!]

Τό 1967, κατά τήν διάρκεια του Ισραλινού πολέμου εναντίον της Αιγύπτου, ο Ισραηλινός στρατός προέβη σέ μαζικές εκτελέσεις Αιγυπτίων αιχμαλώτων πολέμου στό Σινά, εξαναγκάζοντάς τους νά σκάψουν λάκκους, καί παρατάσσοντάς τους κατόπιν στήν σειρά πρός εκτέλεσιν. Πολλοί αυτόπτες μάρτυρες αυτών των δολοφονιών έχουν αναφέρει τί έχουν δεί, αλλά οι πολιτικοί όλου του κόσμου καί οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ παριστάνουν τους ανιδέους. Επίσης τό 1967, τό Ισραήλ επετέθη στό πλοίο του Αμερικανικού Ναυτικού, τό Liberty, προσπαθώντας νά τό βυθίση καί νά σκοτώσει τό πλήρωμά του καί κατόπιν νά επιρρίψη ευθύνες στούς Αιγυπτίους...

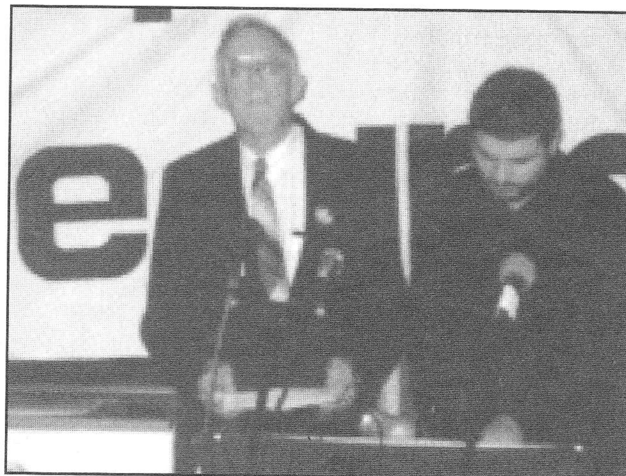
Ισραηλινοί πράκτορες έχουν προβή σέ δολοφονίες καί άλλες τρομοκρατικές ενέργειες ανά τόν κόσμο. Μία από τίς πιό αξιοπρόσεκτες από αυτές τίς επιχειρήσεις - καί μία από τίς λίγες μέ μεγάλη κάλυψι από τά ΜΜΕ - ήτο η απόπειρα δολοφονίας ενός εξέχοντος Μουσουλμάνου ιερέως στήν Ιορδανία τό 1997: δύο Ισραηλινοί πράκτορες ψέκασαν δηλητήριο στό αυτί του Khaled Meshal, ενώ περνούσαν δίπλα του σ' ένα πεζοδρόμιο του Αμμάν. Ευτυχώς, οι σωματοφύλακες του Meshal κατώρθωσαν νά πιάσουν τούς δύο Εβραίους ενώ αυτοί διέφευγαν κι έτσι η απόπειρα δολοφονίας έλαβε δημοσιότητα.

Τό Ισραήλ έχει κλέψει πυρηνικά υλικά καί τεχνολογίες πυρηνικών όπλων από τίς ΗΠΑ μέ σκοπό νά δημιουργήση ένα παράνομο πυρηνικό οπλοστάσιο. Είναι επίσης γνωστό ότι τό Ισραήλ έχει αναπτύξει οπλοστάσιο βιολογικών καί χημικών όπλων μαζικής καταστροφής.

Καμμία από αυτές τις εδώ απαριθμούμενες Ισραηλινές δραστηριότητες δέν είναι κρυφή. Αυτές τίς οποίες ανέφερα είναι μερικές από τίς ευρεθείσες καί δημοσιευθείσες. Όχι ευρέως δημοσιευθείσες, σαφώς. Κατ' ουσίαν, απεσύρθησαν από τίς ειδήσεις πολύ γρήγορα. Ωστόσο, όλοι οι παρευρισκόμενοι στήν ομιλία του κυρίου Bush εγνώριζαν καλώς περί αυτών. Κι όμως, κανείς τους δέν απεδοκίμασε. Κανείς δέν απεχώρησε εις ένδειξιν διαμαρτυρίας. Η ομιλία του Bush εκαλύφθη από όλες τίς μεγάλες εφημερίδες καί τηλεοπτικά δίκτυα ανά τόν κόσμο - αλλ' ουδείς, επίσης, δημοσιογράφος κανενός μεγάλου τηλεοπτικού μέσου στήν Δύσιν εσχολίασε αυτήν τήν υποκρισία. Όλοι εγνώριζαν, αλλά όλοι πήραν μέρος στό παιχνίδι.

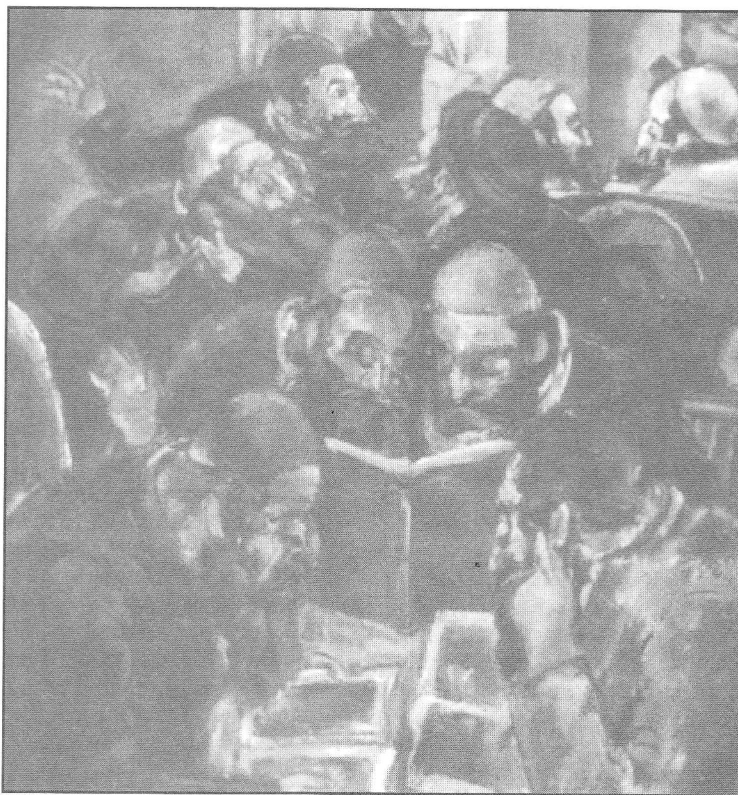
Αυτοί οι άνθρωποι δέν είναι υποχείρια [lemmings]: τά υποχείρια δέν βλέπουν, δεν διακρίνουν άλλην επιλογή. Τά υποχείρια [ο όχλος] είναι κατά βάσιν ηθικά πλάσματα - είναι παρορμητικώς ηθικά. Γιά τά υποχείρια είναι βασικό νά αισθάνονται καί νά σκέπτονται καί νά πράττουν καθ' όν ακριβώς τρόπον έχουν τήν πεποίθησι ότι αναμένεται απ' αυτούς νά αισθάνονται καί νά σκέπτονται καί νά πράττουν. Οι περισσότερες ομάδες υποχειρίων πιστεύουν ότι είναι υποκριτικό νά ψεύδονται, νά εξαπατούν, νά υποκρίνονται. Εάν κατά τήν διάρκειαν της ομιλίας του George Bush ένα σεβαστό τμήμα του ακροατηρίου αποχωρούσε αηδιασμένο - καί στό τέλος οι εναπομείναντες τόν απεδοκίμαζαν ισχυρώς, οι δέ σχολιασταί των ΜΜΕ ανέφεραν μέ περιφρόνησι ότι ο Bush είναι ένας υποκριτής ο οποίος στοχεύει δήθεν στόν φραγμό της κρατικώς επιχορηγουμένης τρομοκρατίας εν όσω εξακολουθεί νά χρηματοδοτή τήν Ισραηλινή τρομοκρατία, τά υποχείρια θά τόν απεδοκίμαζαν, βεβαίως, επίσης.

Αλλά τά ψέμματα του Bush καί η υποκρισία αγνοήθηκαν από τά ΜΜΕ καί τούς υπολοίπους παρευρισκομένους. Αντί νά γιουχάρουν, τόν χειροκρότησαν. Συνεπώς, τά υποχείρια τόν χειροκρότησαν επίσης. Τό όλο ζήτημα ήταν σκηνοθετημένο χάριν των υποχειρίων. Στίς μέρες μας, σχεδόν όλοι οι πολιτικοί, σχεδόν η κάθε ομιλία ή δημοσία εμφάνισις ενός πολιτικού ή κυβερνητικού εκπροσώπου, είναι μία πράξις πομπώδους επιδείξεως και πρακτικής σκηνοθεσίας. Ό,τι λέγεται ελαχίστη σχέσι μέ αυτό πού όντως σκέπτεται ο πολιτικός.

Σαφώς, τό περασμένο Σάββατο ο George Bush δέν είχε τήν σκέψι του όντως επικεντρωμένη στό νά κηρύξη πόλεμο στίς χώρες οι οποίες επιχορηγούν τήν τρομοκρατία ή υποθάλπουν τρομοκράτες. Επικεντρωνόταν πρωτίστως στήν σημασία τού νά ικανοποιήση τά επιτηρούντα Εβραϊκά ΜΜΕ μέ τήν ομιλία του. Πιθανώς νά κρατούσε τά δάχτυλά του σταυρωμένα ευχόμενος ότι κανείς Άραβας παρευρισκόμενος δέν θά σηκωνόταν καί θά κραύγαζε πρός τό μέρος του "καί τί θά γίνη μέ τό Ισραήλ; Μάς λές ότι θά πρέπει νά κηρύξουμε τόν πόλεμο στά κράτη τά οποία υποθάλπουν τήν τρομοκρατία. Τό Ισραήλ εμπλέκεται σέ κρατικώς επιχορηγουμένη τρομοκρατία πολύ περισσότερο από τό Αφγανιστάν καί όλες τίς άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής μαζί. Πότε θά στείλης τά B-52 σου νά ισοπεδώσουν τό Τέλ Αβίβ καί τήν Ιερουσαλήμ;"
Μετά δε το ευτυχές πέρας της παραστάσεως μάλλον θα αυτοθαυμάσθηκε για την ευχερεστάτη εξαπάτησι του κοινού...
Διαστροφή τέτοιου είδους εκτυλίσσεται εδώ καί πολύ

καιρό. Υπάρχουν μόνον δύο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τά οποία καθιστούν τήν προαναφερθείσα της εκδήλωσι αξιοπαρατήρητη. Πρώτον, χρησιμοποιείται γιά νά δικαιολογήση έναν ακόμη πόλεμο ο οποίος δέν σχετίζεται με τό συμφέρον του Αμερικανικού λαού. Χρησιμοποιείται γιά νά δικαιολογήση τήν ρίψι βομβών επάνω σέ χωρικούς τούς οποίους δέν έχουμε σοβαρό λόγο νά σκοτώσουμε. Καί δεύτερον, είναι πολύ περισσότερο στρεβλωτική απ' ό,τι συνήθως. Ο Osama bin Laden έπιασε τήν κυβέρνησι Bush καί τά ΜΜΕ στόν ύπνο, έτσι δέν είχαν τόν χρόνο νά εκλεπτύνουν κάπως καί νά γυαλίσουν τά ψέμματά τους. Τό μόνο τό οποίο ήταν εις θέσιν νά κάνουν ήταν νά παριστάνουν τούς ανιδέους περί του λόγου της επιθέσεως - καί νά ισχυρισθούν ότι τήν διέπραξε διότι μισεί τήν ελευθερία μας. Δέν είχαν τόν χρόνο νά στήσουν τό συνηθισμένο προπέτασμα παραπλανητικού καπνού. Απλώς εκτόξευσαν τίς συνηθισμένες κατηγορίες εναντίον τρομοκρατών καί κυβερνήσεων οι οποίες ανέχονται τήν τρομοκρατία - καί ήλπιζαν ότι κανείς δέν θά έκανε μνεία περί Ισραήλ ή Αριέλ Σαρόν ή περί τής Ισραηλινής πολιτικής δολοφονιών καί βασανιστηρίων.

Πίναξ του Max Weber με θέμα "οι Ταμουδισταί"

Επειδή, όμως, η διαστροφή είναι τώρα εμφανέστερη απ' ό,τι συνήθως, περισσότεροι παρατηρητικοί άνθρωποι τό αντιλαμβάνονται καί τό σχολιάζουν - καί αυτό είναι θετικό. Αλλά αυτοί οι λίγοι παρατηρητικοί οι οποίοι είναι αρκούντως δυσαρεστημένοι μέ τήν εσκεμμένη διαστρέβλωσι ώστε νά διαμαρτυρηθούν, έχουν λίγη ή καθόλου κάλυψι από τά ΜΜΕ, συνεπώς δε, τά υποχείρια παραμένουν ναρκωμένα όσον αφορά τήν πραγματική διάστασι του ζητήματος. Αυτό είναι τό υπέροχο χαρακτηριστικό της δημοκρατίας - δέν είναι αναγκαίο νά προσπαθής νά εξαπατήσης όλους τούς ανθρώπους - αλλά μόνον τούς περισσοτέρους και επί κατά τό δυνατόν μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, πράγμα πού είναι μάλλον εύκολο νά γίνη, όταν ελέγχης τά ΜΜΕ. Αρκεί, λοιπόν, απλώς νά αγνοήσης και να παραγκωνίσης τούς λίγους οι οποίοι αρνούνται νά συναινέσουν - καί η μεγάλη πλειονότητα των ψηφοφόρων, η αποφασιστικής για την δημοκρατία σημασίας αδρανής μάζα, ποτέ δέν θά τό παρατηρήση.

Συνεπώς, γιά ποιό λόγο ενδιαφέρομαι γιά τήν διαστροφή του συστήματος; Γιατί οφείλης εσύ νά ενδιαφερθής; Γιατί νά μή προσποιούμεθα απλώς κι εμείς πώς η διαφθορά δέν υποπίπτει στήν αντίληψί μας - καί νά γίνουμε μέρος του παιχνιδιού, όπως όλοι οι άλλοι; "Προσποιήσου μέν τό υποχείριο, αλλά μόνο νά επαγρυπνής γιά τίς προοπτικές οικονομικού οφέλους εκ του ότι, αντιθέτως πρός τά υποχείρια, έχεις όντως επίγνωσι τού ποιός είναι ποιός καί τό τί είναι τί": έτσι ακριβώς πράττουν τα μεγάλα κεφάλια. Έτσι ακριβώς πράττουν αυτοί οι οποίοι μεριμνούν μόνον γιά τόν εαυτό τους καί τους είναι παντελώς αδιάφορο τί συμβαίνει στήν χώρα τους ή στόν υπό τής φυλής τους οικοδομηθέντα πολιτισμό, αρκεί νά είναι εις θέσιν νά επωφεληθούν προσωπικώς από τά γεγονότα. Αυτό πράττει ο Bush. Παριστάνει πώς ενδιάφερεται γιά τά πάντα. Παριστάνει πώς είναι εξοργισμένος από τήν τρομοκρατία, αλλά σφίγγει τό χέρι τού Ariel Sharon καί τόν εναγκαλίζεται θερμώς όποτε έρχεται στήν Washington. Παριστάνει τόν ανίδεο περί του μητρώου του Sharon ως μαζικού σφαγέως, εγκληματία πολέμου, τρομοκράτου, ατόμου πού στέλνει ομάδες δολοφόνων καί διατάσσει τήν Ισραηλινή αστυνομία νά βασανίζη αιχμαλώτους.

Πολλοί είναι οι άνθρωποι πού σκέπτονται καί συμπεριφέρονται ακριβώς όπως ο George Bush. Πολλοί οι άνθρωποι πού θεωρούν ότι είναι ο μόνος επιτήδειος τρόπος νά υπάρχης. Ζούμε σέ μία κοινωνία στήν οποία μία μεγάλη μερίς ανθρώπων είναι απολύτως αποξενωμένη, απολύτως αποσυνδεδεμένη από οποιοδήποτε αίσθημα ευθύνης απέναντι στήν φυλή, στό έθνος ή σέ ο,τιδήποτε άλλο εκτός από τούς εαυτούς τους - ανάξιοι άνθρωποι, άνθρωποι έτοιμοι νά διαπράξουν ο,τιδήποτε πιστεύουν ότι τούς είναι προσωπικώς ωφέλιμο, άνθρωποι γιά τούς οποίους οποιαδήποτε δημοσία έκφρασις είναι απλώς μία σκηνοθεσία. Καί ακριβώς διότι υπάρχουν τόσοι πολλοί άνθρωποι τέτοιου είδους, συμπεριλαμβανομένου σχεδόν οποιουδήποτε στήν κυβέρνησι καί στά ΜΜΕ, η Αμερική είναι πολύ, πολύ άρρωστη.

Θά πάω τό θέμα μακρύτερα - άτομα τά οποία σκέπτονται καί συμπεριφέρονται έτσι είναι αρρωστημένα καί ψυχικώς ανάπηρα. Όποιος συνειδητώς καί εσκεμμένως προδίδει τήν φυλή του καί τό έθνος του, ο οποιοσδήποτε διαπράττει προδοσία, είναι ένας ψυχικώς ασθενής διεστραμμένος. Καί ο George Bush, συνειδητώς ακολουθώντας μία πολιτική γιά τήν οποία γνωρίζει ότι δέν συνάδει πρός τά συμφέροντα της Αμερικής αλλά πρός αυτά του Ισραήλ, μία πολιτική τήν οποίαν ακολουθεί εν πλήρη επιγνώσει [ΣτΜ: παρ' όλην την εμφανή του βλακεία...], είναι ένας προδότης. Ναί, ομιλώ γιά τόν

George Bush, τόν πρόεδρο των ΗΠΑ. Μπορεί νά μοιάζει μέ ηλίθιο αλλά ξέρει καλώς τί πράττει. Ο George Bush έχει τήν εντύπωσιν ότι είναι έξυπνος, ένας ο οποίος έχει επίγνωσιν τού ποιος του αλείφει βούτυρο στό ψωμί και είναι εις θέσιν νά ξεφύγη από ο,τιδήποτε αλώβητος, αρκεί τά εβραϊκά ΜΜΕ νά τόν υποστηρίξουν. Καί μέχρι τώρα έχει ξεφύγει. Σέ μία δημοκρατία, η υποκρισία αποδίδει - το ψεύδος αποδίδει. Εφόσον τά ΜΜΕ συντάσσονται μέ τό μέρος σου μπορείς νά απαλλαγής πάσης μομφής, διότι η πλειονότης των ψηφοφόρων δέν θά τό αντιληφθή ποτέ.

Ό,τι συμβαίνει στό Mazar-i-Sharif, στήν Kabul καί σέ άλλες βόρειες πόλεις του Αφγανιστάν αυτήν τήν εβδομάδα είναι ένα εύκαιρο παράδειγμα. Η μεγάλη απάτη η οποία έχει στηθή από τόν George Bush, τόν συνεργάτη του Tony Blair καί όλους τούς ιδιοκτήτες ΜΜΕ πού τους στηρίζουν ήταν, από τής στιγμής ενάρξεως των επιχειρήσεων ότι, αφ' ενός μέν οι Taliban είναι μία ορδή τυραννικών φανατικών οι οποίοι κακοποιούν γυναίκες, υποθάλπουν τρομοκρατία, διαπράττουν ένα σωρό αισχρότητες, ενώ από τήν άλλη η Βόρειος Συμμαχία, τήν οποίαν οι ΗΠΑ επρομήθευαν μέ όπλα καί χρήματα εν όσω βομβάρδιζαν τούς Taliban μέχρις εξαφανισμού, είναι μιά ομάδα κατηχητών καί προσκόπων. Οι ΗΠΑ, επομένως, θά παραδώσουν τό Αφγανιστάν στά χέρια της Βορείου Συμμαχίας - καί κατόπιν τά πάντα θά είναι ροδάνθιστα, ειρηνικά καί δημοκρατικά. Οι Αμερικανοί θά είναι οι "καλοί" της υποθέσεως, οι οποίοι πραγματοποίησαν καί αυτό το υπέροχο κατόρθωμα.

Όμως, σαφώς, τά γεγονότα δέν ενίσχυσαν αυτήν την θέσι. Μόλις η Βόρειος Συμμαχία κεταλάμβανε μία πόλι, συνεκέντρωνε τούς ανεπιθυμήτους, αυτούς οι οποίοι ανήκαν σέ "λάθος" φυλή παραδείγματος χάριν, καί κατόπιν τους εβίαζε καί τους σκότωνε. Υπήρξαν πάμπολλες μαζικές εκτελέσεις καί βιασμοί εκ μέρους της Βορείου Συμμαχίας αυτήν τήν εβδομάδα. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι μή αρεστοί σέ αυτούς. Καί αυτοί οι οποίοι βιάζονται ή δολοφονούνται είναι οι πιό "τυχεροί": Μάτια ξερριζώνονται, στήθη πετσοκόβονται, οι αιχμάλωτοι ευνουχίζονται, σουβλίζονται, γδέρνονται καί καίγονται ζωντανοί. Έτσι τακτοποιούνται οι υποθέσεις στήν Μέση Ανατολή. Όταν οι Βρετανοί προσεπάθησαν νά ειρηνεύσουν τήν χώρα τόν 19ο αιώνα, ο κανόνας έλεγε ότι ποτέ δέν έπρεπε νά συλληφθής ζωντανός. Εάν τραυματιζόσουν καί παρέμενες πίσω, πάντοτε έπρεπε να έχης φυλάξει τό τελευταίο φυσίγγι γιά τόν εαυτό σου. Ό Rudyard Kipling έγραψε περί αυτού :

"Όταν πληγωμένος καί αφημένος κατάκεισαι στίς περιοχές του Αφγανιστάν, κι οι γυναίκες έρχονται ν' αποτεμαχίσουν ό,τι έχει απομείνει,
σκύψε, απλώς, πάνω στό ντουφέκι σου και τίναξ' τά μυαλά σου στόν αέρα
- κι έτσι πήγαινε στόν Θεό σου ως στρατιώτης."

Οι Ρώσοι πήραν τό ίδιο θλιβερό μάθημα, κάτι περισσότερο από μία δεκαετία πρίν. Καί οι στρατιωτικοί σύμβουλοι του Bush ασφαλώς έχουν γνώσιν των εμπειριών των Βρετανών καί των Ρώσων. Οι Taliban μπορεί νά είναι όντως μία σκληροτράχηλη καί κτηνώδης ορδή, αλλά όχι περισσότερο σκληροτράχηλη καί κτηνώδης απ'ό,τι οι ένοπλοι μισθοφόροι της κυβερνήσεως των ΗΠΑ. Όσο, όμως, οι Taliban ήσαν στήν εξουσία, υπήρχε τουλάχιστον ειρήνη καί σταθερότης. Δέν διεπράττοντο σφαγές καί μαζικοί βιασμοί. Η κυβέρνησις των ΗΠΑ, μέ τήν βομβαρδιστική της εκστρατεία καί τούς μισθοφόρους στρατιώτες της Βορείου Συμμαχίας, επέτυχε νά αποσταθεροποιήση μεγάλες εκτάσεις του Αφγανιστάν, ώστε ν' αρχίσουν οι βιασμοί, οι ακρωτηριασμοί καί οι μαζικές εκτελέσεις.

Αλλά τά παθητικά υποχείρια δέν θά ενημερωθούν επαρκώς περί αυτών ώστε νά μεταπεισθούν. Ό Bush θά συνεχίση νά ψεύδεται καί νά χασκογελά καί νά υποκρίνεται πως η Βόρειος Συμμαχία είναι οι "καλοί" - καί η Αμερική παρέχει ελευθερία, δημοκρατία καί ευημερία στό Αφγανιστάν. Αυτό τό οποίο οι ΗΠΑ προσπαθούν νά επιτύχουν είναι νά στήσουν μία κυβέρνησι κάπως πιό διεφθαρμένη εκείνης των Taliban: μία κυβέρνησι, δηλαδή, τήν οποία νά είμαστε εις θέσιν νά ελέγξουμε μέ δωροδοκίες καί απειλές καί να μή αποτελή απειλή γιά τό Ισραήλ. Αυτός είναι ο τελικός σκοπός του πολέμου μας εναντίον του Αφγανιστάν. Είναι διαστροφή όμοια μέ αυτήν τήν οποίαν είδαμε σέ σχέσι μέ τόν ΒΠΠ. Η πρόφασις τήν οποία η Βρετανική κυβέρνησις εχρησιμοποίησε γιά νά κηρύξη τόν πόλεμο κατά τής Γερμανίας τό 1939, ήταν η προστασία της ελευθερίας της Πολωνίας. Όταν η κυβέρνησις Ρούσβελτ τελικώς ηδυνήθη νά αξιοποιήση τήν επίθεσι στό Pearl Harbor ως δικαιολογία γιά εμπλοκή στόν εναντίον της Γερμανίας πόλεμο, το έργο πού παιζόταν από τα ΜΜΕ καί τούς

εγχωρίους πολιτικούς συνωψίζετο στο πώς οι Αμερικανοί ήσαν οι "καλοί" - και γι' αυτό θά βομβάρδιζαν ταπητοειδώς τούς Γερμανούς μέχρι κατερειπώσεως, ούτως ώστε νά προστατεύσουν αποτελεσματικώς τήν ελευθερίαν της Αμερικής καί της Ευρώπης. Αυτοί δέ στούς οποίους εστείλαμε ατελείωτες στρατιωτικές προμήθειες μέ σκοπό νά συνεργήσουν στον ευγενή μας αγώνα, ήσαν οι Σοβιετικοί, υπό τάς διαταγάς τότε του "πατερούλη" Στάλιν, αυτού τού ευγενικού καί φιλόστοργου ανθρωπιστικού τύπου, ο οποίος ομοίως, ο καημένος, απειλούνταν από τους κακεντρεχείς Γερμανούς.

Σαφώς αυτά πού έκτοτε πράξαμε, αφ' ότου βομβαρδίσαμε ανηλεώς Γερμανικές πόλεις καί φονεύσαμε κι ακρωτηριάσαμε ικανό αριθμό Γερμανών ώστε νά τούς αναγκάσουμε νά παραδοθούν, δέν ήταν άλλο απ' τό νά παραδώσουμε τήν Πολωνία, τίς Βαλτικές χώρες καί τό υπόλοιπο της Ευρώπης στήν κομμουνιστική κυριαρχία γιά μισό αιώνα. Ποτέ, λοιπόν, δέν υπήρξε πρόθεσις ούτε των Βρετανών ούτε των ΗΠΑ νά απελευθερώσουν κάποιον. Γνωρίζαμε τί είδους όντα είναι οι κομμουνισταί. Γνωρίζαμε ότι κατέσφαξαν τήν αφρόκρεμα (καί) του Πολωνικού έθνους, στό δάσος του Katyn καί αλλού - 25000 Πολωνοί αξιωματικοί του στρατού, καθηγητές, φυσικοί, μηχανικοί, συγγραφείς - αλλά η κυβέρνησίς μας καί οι άνθρωποι των ΜΜΕ παρίσταναν πως οι Γερμανοί ήσαν οι σφαγείς - καί πώς εμείς "απελευθερώναμε" τήν Ευρώπη από τούς Γερμανούς καί προστατεύαμε, προληπτικώς, τήν Αμερικανική ελευθερία, η οποία ποτέ δέν απειλήθηκε από τούς Γερμανούς.

Τό όλο ζήτημα ήτο μία στημένη σκηνοθεσία. Ό σκοπός δέν ήτο η προστασία της ελευθερίας κάποιου - αλλ' αποκλειστικώς η καταστροφή της Γερμανίας, ακριβώς διότι οι Γερμανοί ξεφορτώθηκαν τους Εβραίους καί τούς έδιωξαν έξω από τήν χώρα τους. Κηρύξαμε τόν πόλεμο στήν Γερμανία προκειμένου νά καταστήσουμε τήν Ευρώπη ασφαλές κι άβουλο θήραμα γιά τούς Εβραίους - καί γιά κανέναν άλλον λόγο. Κηρύξαμε τόν πόλεμο στό Αφγανιστάν, ούτως ώστε νά καταστήσουμε τήν Μέση Ανατολή ασφαλή κι ακίνδυνη γιά τούς Εβραίους - καί γιά κανέναν άλλο λόγο. Ο,τιδήποτε άλλο είναι ένα θέατρο γιά νά διατηρή τό κοινό ξεγελασμένο - όπως ακριβώς δέν αντελήφθησαν ποιός ήταν ο πραγματικός λόγος του Β'ΠΠ, έτσι καί τώρα δέν θά αντιληφθούν ποιός είναι ο λόγος του πολέμου στό Αφγανιστάν. Πιθανόν ν' ακούσουν φήμες γιά τίς υπό της Βορείου Συμμαχίας διαπραττόμενες σφαγές, αλλά οι άνθρωποι της τηλεοράσεως δέν θα τους τό κάνουν λιανό, δέν θά προβάλλουν διαρκώς αιματηρές εικόνες σωρών πτωμάτων, συνεπώς τό κοινό δέν θά συγκρατήση τελικώς τίποτε.

Τον Μάιο του '43 τμήματα της Wehrmacht σταθμευμένα στην Ουκρανική πόλη Vinnitsa(με πληθυσμό 100.000 κατοίκων) επληροφορήθησαν από τις τοπικές αρχές περί του μαζικού ενταφιασμού, εντός παρακειμένου πάρκου, εκτελεσθέντων υπό της Σοβιετικής μυστικής αστυνομίας. Προέβησαν, λοιπόν, εις σχετικήν έρευνα, η οποία απεκάλυψε 9.439 πτώματα εργατών και αγροτών , θυμάτων τής υπό εβραίων πολιτικών επιτρόπων (κομισαρίων) καθοδηγουμένης ερυθράς τρομοκρατίας.

Συνεπώς, καί πάλι, γιατί οφείλης εσύ νά ενδιαφερθής; Γιατί νά μή γίνουμε κι εμείς μέρος του μεγάλου παιχνιδιού, όπως όλοι οι άλλοι?

Είναι μία ερώτησις δύσκολη νά απαντηθή μεμονωμένη, καθ' εαυτήν: έαν είσαι όπως ο Bush καί οι υπόλοιποι, οι οποίοι έχουν τήν εντύπωσιν πως είναι έξυπνοι παριστάνοντας τόν ανίδεο καί συνεργώντας μέ τούς Εβραίους εναντίον των δικών τους ανθρώπων - εάν νομίζης πως αυτός είναι πράγματι "έξυπνος" τρόπος συμπεριφοράς - τότε δέν θά κατανοήσης τήν απάντησί μου, όσο αναλυτικώς κι άν τήν εξηγήσω. Εάν είσαι ήδη απολύτως αποξενωμένος - εάν είσαι ένας κενός αξιών άνθρωπος, ο οποίος έχει ήδη παντελώς αποσυνδεθή από τήν φυλή του, τίς παραδόσεις της καί τίς αξίες της καί υπολαμβάνεις τόν εαυτό σου ως αποκομμένο άτομο, αποκλειστικώς μαχόμενο γιά νά πλεονεκτήση έναντι άλλων ατόμων μέ κάθε αποτελεσματικό μέσον - τότε, ασφαλώς δέν θά κατανοήσης τήν απάντησί μου.

Αλλ' εάν ακόμη διατηρής κάποιαν αίσθησιν ότι είσαι τμήμα κάτι ευρυτέρου καί μακροβιοτέρου από εσένα τον παροδικό και στιγμιαίο - έαν ακόμη έχεις αίσθησιν φυλετικής ταυτότητος, μίαν αίσθησιν δεσμού αίματος, εντός μιάς μεγαλυτέρας οικογενείας αδελφών Ευρωπαίων, αδελφών Λευκών ανδρών καί γυναικών μέ τούς οποίους μοιράζεσαι παραδόσεις, αξίες, καί έναν τρόπο κοσμοθεωρίας - εάν εκτιμάς τόν πολιτισμό τόν οποίον οι πρόγονοί σου έκτισαν εδώ καί 5000 χρόνια, εάν τόν θεωρής δικό σου πολτισμό - τότε η απάντησίς μου είναι αυτονόητη και περιττή. Ήδη γνωρίζεις τήν απάντησι. Ήδη αντιλαμβάνεσαι γιά ποιόν λόγο δέν πρέπει νά συνεργασθής μέ απεχθή πλάσματα τά οποία εν κρυπτώ χλευάζουν τίς αξίες μας, τά οποία περιφρονούν τήν ιστορία καί τίς παραδόσεις του λαού μας, τά οποία εργάζονται γιά χιλιάδες χρόνια νά διαφθείρουν τόν πολιτισμό σου καί είναι αποφασισμένα νά εξολοθρεύσουν τήν φυλή σου. Ήδη κατανοείς ότι τά άτομα πού συμπαρατάσσονται μέ αυτά τά όντα δέν πρέπει άλλο πλέον νά αφεθούν νά θεσπίζουν νόμους καί νά χαράσσουν πολιτικές οι οποίες κατευθύνουν και διαμορφώνουν τόν λαό μας. Κατανοείς ότι αντί νά χειροκροτούνται καί νά απολαύουν σεβασμού και τιμών, θά έπρεπε νά απαγχονισθούν ως προδότες - καί πρός προειδοποίησιν τών υπολοίπων υποψηφίων προδοτών. Ήδη αντιλαμβάνεσαι ότι η αλήθεια, η αρετή και η δικαιοσύνη, ως αυθεντικές αξίες, είναι αφ' εαυτών, και δεν χρειάζονται άλλην, ικανή ανταμοιβή!

Σας ευχαριστώ που με ακούσατε πάλι σήμερα.

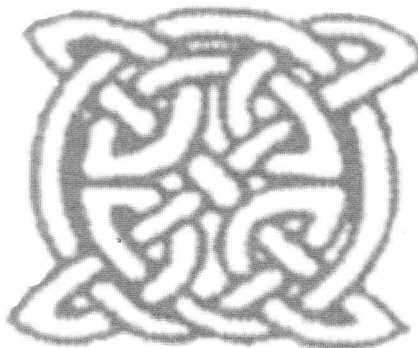
Ανδρέας Κάλβος

(1792- 1869)

του Άλκη Ζουρνατζή

Οι νεκροί περιμένουν από τους ζωντανούς να τους θυμηθούν για να τους αναστήσουν. Η μεταθανάτια φήμη των ποιητών, σαν την άμπωτη και την παλίρροια, πότε ανεβαίνει, πότε αποτραβιέται και ο Ανδρέας Κάλβος είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Όσο ζούσε, και πολλά χρόνια μετά τον θάνατο του, η Δόξα δεν τον συντρόφευσε. Τον Απρίλιο του 1792, γεννήθηκε στην Ζάκυνθο από πατέρα Κερκυραίο, Ιταλικής καταγωγής και από Ζακυνθινή μάνα, της αριστοκρατικής οικογένειας Ρουκάνη. Οι Κάλβοι κατεβαίνουν από την Βενετία, παρακλάδια του προγονικού δένδρου ριζώνουν στην Κρήτη, στην Κέρκυρα, στην Ζάκυνθο - ώσπου εξελληνίζονται.

Στα 1802 ο πατέρας του άφησε την γυναίκα του και πήγε να εγκατασταθεί μαζί με τα δυο του παιδιά στο Λιβόρνο της Ιταλίας. Ο ποιητής από μικρό παιδί δεν ξαναείδε ποτέ πια τη μητέρα του, η ανάμνησή της όμως και η παρήγορη στοργή της έμειναν βαθιά χαραγμένες στην καρδιά του.

Ο ποιητής άρχισε τις σπουδές του στο Λιβόρνο. Η εκεί ελληνική παροικία ήταν πολυάριθμη. Σ' αυτήν άνθιζαν το εμπόριο και τα γράμματα. Οι φιλοπρόοδοι εκείνοι πατριώτες ήσαν καλά οργανωμένοι, είχαν εκκλησία, σχολείο που το ονόμαζαν "Ελληνομουσείο του Λιβόρνου" και άλλα ιδρύματα.

Δεν έχουμε καμία πληροφορία για τα παιδικά χρόνια του Κάλβου. Εύκολα όμως μπορούμε να φανταστούμε πως θα πέρασε μια ήσυχη και αμέριμνη παιδική ζωή στον ελληνοϊταλικό κύκλο του Λιβόρνου, με την άσβεστη ανάμνηση της μακρινής πατρίδας, που την ζωντάνευε η αδιάκοπη επικοινωνία των δύο τόπων. Ο εμπορικός εκείνος περίγυρος δεν είχε καμία επίδραση στον χαρακτήρα του ποιητή και, ενώ ο αδερφός του Νικόλας έγινε εμποροϋπάλληλος στην Τεργέστη, ο Ανδρέας πήγε στην Φλωρεντία όπου άνθιζαν τα γράμματα και οι τέχνες. Εκεί δεν άργησε να γνωριστεί με τους λογίους και στενότερα με τον συμπολίτη του Ούγκο Φώσκολο τον Αύγουστο του 1812. Ο Φώσκολος ήταν τότε 35 χρονών ενώ ο Κάλβος ήταν μόλις 21. Ο Φώσκολος φημισμένος και περιζήτητος, ο Κάλβος άγνωστος και φτωχός. Ο μεγαλύτερος φιλοξένησε τον μικρότερο - και φάνηκε προστάτης του αληθινός και πολύτιμος δάσκαλός του.

Ο Κάλβος ήταν άριστος καλλιγράφος και ήξερε τότε (1813) λίγα ελληνικά και γαλλικά, ενώ τα ιταλικά του τα είχε μάθει στην εντέλεια, τόσο που κατά την διάρκεια της συγκατοικήσεώς του με τον Φώσκολο έγραψε δύο τραγωδίες σε ιταλική γλώσσα.

Ο Κάλβος αγωνίστηκε σκληρά για να ζήσει, χωρίς ποτέ του να δειλιάσει, χωρίς ποτέ του να ταπεινωθεί, ούτε να μετριάσει την υπερήφανη συμπεριφορά του.

Όταν ο Φώσκολος αυτοεξορίστηκε στην Ελβετία δεν λησμόνησε τον Κάλβο και τον κάλεσε να ζήσει μαζί του. Η διαμονή στην Ελβετία δεν κράτησε πολύν καιρό. Τον Σεπτέμβριο του 1816 οι δύο φίλοι έφθασαν στο Λονδίνο.

Ο Φώσκολος καθοδήγησε τον Κάλβο στα πρώτα βήματα της φιλολογικής του ζωής και είχε ωφέλιμη επίδραση στην πνευματική του συγκρότηση. Γι' αυτόν τον λόγο μπορούμε να πούμε πως το ελληνόγλωσσο έργο του διαπνέεται από μια πνοή φωσκολική.

Ο Κάλβος ζούσε ήσυχα στην αγγλική πρωτεύουσα αλλά η φιλοπατρία του δεν τον άφηνε να λησμονήσει την Ελλάδα. Στο τέλος του 1820 γύρισε για λίγους μήνες στην Φλωρεντία και από εκεί πήγε το 1821 στην Ελβετία όπου έμεινε τρία χρόνια και έγραψε δέκα ωδές που τυπώθηκαν στη Γενεύη.

Καλοπρόσδεχτες έφταναν οι πληροφορίες για την Ελληνική Επανάσταση. Για το ποιητικό έργο του Κάλβου στην παρισινή εφημερίδα Constitutionnel (28-12-1824) δημοσιεύτηκε αξιόλογη κριτική: "Ανάμεσα από τα ερείπιά της, λέγει, ανυψώνει η Ελλάδα το μέτωπό της στεφανωμένο με αρχαίες και νέες δάφνες Και δε αναγεννιούνται μόνο ήρωες αλλά και ιεροφάντες της λύρας...

Ο Κάλβος φέρνει στην μνήμη τους αρχαίους Έλληνες ποιητές". Και τελειώνει με μια προφητική φράση που έμελλε να πραγματοποιηθεί: "Ο Κάλβος είναι τριάντα χρονών. Για πολύν καιρό ακόμα η λύρα του θα αντηχεί για την Πατρίδα του και την Ελευθερία - και όταν γεράσει θα μπορέσει σαν νεότερος Όμηρος να ψάλλει, όχι την άλωση μιας πόλης, αλλά την επανίδρυση μιας μεγάλης αυτοκρατορίας και έναν από τους θαυμασιοτέρους θριάμβους του πολιτισμού".

Η μεγαλόκαρδη και φιλελληνική αυτή ευχή, όμως, σήμερα δεν έχει κανένα νόημα δυστυχώς - και φαίνεται σαν πικρός σαρκασμός.

Στα 1826 ο Κάλβος από την Ελβετία μεταβαίνει στο Παρίσι, τυπώνει άλλες δέκα ωδές και γνωρίζεται με διάφορα μέλη του φιλελληνικού κομιτάτου. Στο σύντομο τούτο χρονικό διάστημα η ποίηση στάθηκε για τον Κάλβο αναπόσπαστο μέρος μιας ολοκληρωμένης ζωής.

Η Ελλάδα διακατέχει όλην την ψυχή και όλην την σκέψη του - και υμνεί και στεφανώνει συγκινημένος την κοσμοδόξαστη πατρίδα του :

Ήλθεν η ποθητή ώρα · στολίζουσι
την κεφαλήν σεβάσμιον της Ελλάδος
αι δάφναι , φύλλα αμάραντα θριάμβων ·
και σεις χρυσά, σεις αμβροσιόσμα ρόδα
του παραδείσου ελικώνιου συμπλέξατε
σήμερον τον αγνόν στέφανον.

Ο ξενιτεμένος ποιητής αγαπά τους σκλάβους συμπατριώτες του που πολεμούν για να λυτρωθούν, μισεί τον βάρβαρο τύραννο και πιστεύει στην ιδέα της ελευθερίας. Χωρίς νόημα και σκοπό η ζωή δεν αξίζει. Δεν μπορούσε να μη στοχαστεί ποια ήταν η στρατιωτική αποστολή του. Το χρέος του ήταν διπλό, πνευματικό και κοινωνικό, να υμνήσει τα ηρωικά κατορθώματα της επαναστατημένης φυλής και να πάει και ο ίδιος να προσφέρει στον αγώνα την προσωπική του βοήθεια με κάθε τρόπο.

Την πνευματική του υποχρέωση την έχει εκτελέσει. Οι ωδές του αντήχησαν στην κοινή γνώμη της φιλελληνικής Ευρώπης. Θεωρούσε καθήκον του ιερό να εκπληρώσει την άλλη του υποχρέωση, να προσφέρει στην Ελλάδα με την αυτοπρόσωπη παρουσία του. Ο σοφός δεν επιτρέπεται να μένει απομονωμένος, πρέπει να δρά μέσα στο σύνολο. Έτσι το άτομο εκπληρώνει την αποστολή του μέσα στην κοινωνία .

Ο Κάλβος παίρνει την απόφαση να κατεβεί στην αιματοκυλισμένη Ελλάδα, για να πολεμήσει και αυτός για την ελευθερία της πατρίδας του.Η φιλοπατρία του ωστόσο δοκιμάζει την σκληρότερη απογοήτευση, καθώς φτάνοντας στο Ναύπλιο (1826) για να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην Επανάσταση βρίσκεται μέσα στον εμφύλιο σπαραγμό. Κανένας δεν τον προσέχει και, απελπισμένος από τον εγωισμό και τις διχόνοιες των πολεμιστών και των πολιτικών, αναγκάζεται να φύγει και να πάει στην Κέρκυρα. Εκεί για να ζήσει κάνει μαθήματα και γράφει κείμενα στις εφημερίδες .

Ο Κάλβος έμεινε στο περιθώριο. Η αρχαιότροπη ποιητική φωνή του δεν βρήκε ανταπόκριση στην ελληνική ψυχή ,δεν αντιλάλησε στους αιματόβρεχτους και δοξασμένους κάμπους του πολέμου, ενώ τα παλικάρια ορμούσαν να κτυπήσουν τους Τούρκους τραγουδώντας τον ύμνο προς την Ελευθερία του Σολωμού.

Ιδιότροπος, τολμηρός, απότομος, αυστηρός,

πικρόχολος, υπερήφανος, δίκαιος στην ζωή του καθώς και στο έργο του, δεν γνώριζε καμιά συγκατάβαση, έκρινε με το δικό του μέτρο τους ανθρώπους και τα πράγματα. Τον δυνατό και αδρό χαρακτήρα του κοσμογυρισμένου και βαθυστόχαστου αυτού ανθρώπου τον σφυροκόπησαν η μελέτη και οι δυστυχίες. Ζούσε απλά και λιτά αλλά με πολλή αξιοπρέπεια. Περιφρονούσε τα χρήματα και, μολονότι το συνηθισμένο βιοποριστικό του έργο ήταν τα ιδιωτικά μαθήματα, έδιωχνε αδίστακτα όσους δεν είχαν όρεξη να σπουδάσουν ή του ήταν αντιπαθητικοί. Απομάκρυνε ακόμα και τον γιο του παντοδύναμου Άγγλου Αρμοστού. Ο Κάλβος στα εικοσιπέντε χρόνια που έμεινε στην Κέρκυρα (1826-1852) καθώς φαίνεται απαρνήθηκε τη Μούσα. Ήταν 34 χρονών όταν τύπωσε στο Παρίσι (1826) τον δεύτερο και τελευταίο τόμο των Ωδών του. Έζησε ακόμη άλλα σαράντα τρία χρόνια χωρίς να δημοσιεύσει άλλους στίχους.

Ένας ποιητής σαν τον Κάλβο για τρεις λόγους θα μπορούσε να πάψει το δημιουργικό του έργο: ή να στερεύσει μέσα του η ποιητική πηγή, ή καθώς τα βάσανα και οι περιπέτειες της ζωής τον εμποδίζουν ή, τέλος, η απογοήτευση να έχει φαρμακώσει την ψυχή του και νά του γεννάει την απαισιόδοξη σκέψη πως κανένας σκοπός δεν αξίζει καμιά προσπάθεια.

Ποιοι λόγοι έκαμαν τον έρημο ποιητή στα 1852 να αφήσει την Ελλάδα και σε ηλικία γεροντική να πάει στο Λονδίνο για να περάσει τις τελευταίες ημέρες της ζωής του, χωρισμένος από συμπατριώτες και γνώριμους σαν να ήθελε, ζωντανός ακόμα στην ξενιτιά να σκεπαστή με τον πέπλο της Λήθης;

Στα 1869 πέθανε, λοιπόν, στην ξενιτιά, φτωχός, λησμονημένος, άκλαυτος, ο Ζακυνθινός ποιητής που είχε ψάλλει προφητικά με τόσο πάθος τις ομορφιές της πατρίδας του:

Ω φιλτάτη πατρίς,
ω θαυμασία νήσος,
Ζάκυνθε· σύ μου έδωκας
την πνοήν, και του Απόλλωνος
τα χρυσά δώρα!

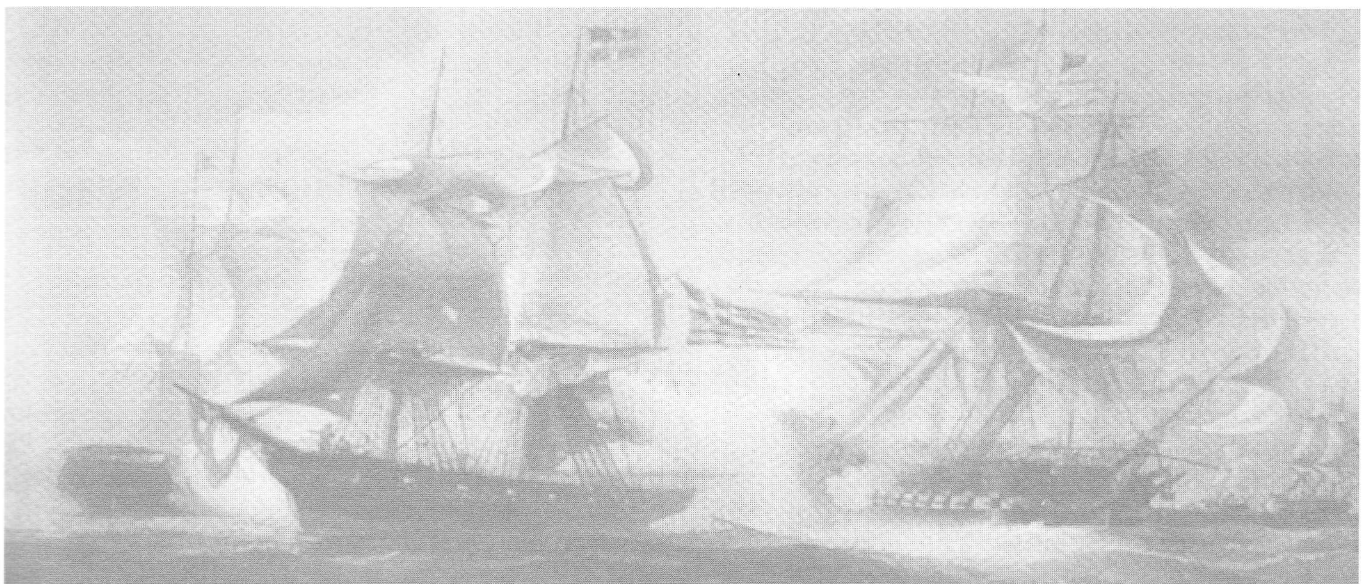
Ποτέ δεν σ' ελησμόνησα,
Ποτέ - και η τύχη μ' έρριψε
μακρά από σέ· με είδε
το πέμπτον του αιώνος
εις ξένα έθνη.

Ας μη μου δώση η μοίρα μου
εις την ξένην γην τον τάφον.
είναι γλυκύς ο θάνατος
μόνον όταν κοιμώμεθα
εις την Πατρίδα.

"Ανάμεσα στ' άπειρα κόκκαλα που σπέρνει ο χάρος σε γη και σε θάλασσα" καθώς είπε ο Φώσκολος, τα κόκκαλα του Κάλβου αναπαύτηκαν στη Ζάκυνθο, αφού έμειναν ενενήντα χρόνια θαμμένα σε αγγλικά χώματα.

Η πατρίδα μας, που τίμησε τον Σολωμό μ' ένα άγαλμα και τον Φώσκολο με μια προτομή, μόνο μια αναμνηστική στήλη θα τοποθετήσει για τον Κάλβο - γιατί δεν ξέρουμε την μορφή του, δεν σώθηκε καμιά εικόνα του. Ο μοναχικός αυτός άνθρωπος ήταν της μοίρας του νά μείνει απρόσωπος.

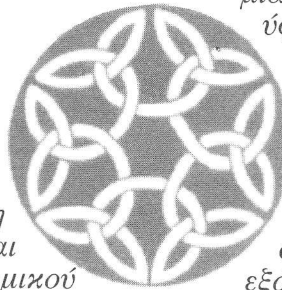
Μέσα όμως από το έργο που μας άφησε ιερή κληρονομιά ο Κάλβος υμνεί την Ελλάδα που αγωνίζεται να σπάσει τα δεσμά της. Φλογερή αγάπη και ιερός ενθουσιασμός τον συναρπάζουν. Αρετή και φιλοπατρία κυριαρχούν απερίσπαστες στο ποιητικό πνεύμα του Κάλβου. Οι

προκαθορισμένες αυτές ιδέες του χρησιμεύουν σαν ηθικά στηρίγματα.

Την υπέροχη αυτή ιδεολογική κληρονομιά των αρχαίων προγόνων απαραμείωτη και αμετάβλητη θέλει να την αναστήσει αμέσως, ύστερα από τα σκοτεινά χρόνια της πολύχρονης σκλαβιάς, στην ξαναγεννημένη πατρίδα του.

Η φιλοπατρία του Κάλβου διαπνέει όλο το έργο του. Οι περισσότερες Ωδές του μιλούν για την επαναστατημένη πατρίδα, που αγωνίζεται πολεμώντας να κερδίσει την ελευθερία. Η εθνική συνείδηση του Κάλβου είναι έντονη, κυρίαρχη και μεγαλόπρεπη. Η ιταλική του ανατροφή, η ξενότροπη ζωή του, η φιλία με Ιταλούς λόγιους δεν είχαν την παραμικρή επίδραση στην ελληνική του ψυχή, ενώ αντίθετα τον Φώσκολο τον έκαναν Ιταλό.

Παντού στο έργο του Κάλβου ξεσπάει μια ακράτητη ελληνολατρεία, η πολεμόχαρη κραυγή του αιματοβαμμένου Εικοσιένα είναι σαν μια έμμετρη πραγματοποίηση του Σολωμικού ρητού: "κλείσε στην ψυχή σου την Ελλάδα και θα αισθανθείς να λαχταρίζει μέσα σου κάθε είδος μεγαλείου". Ο Κάλβος ήταν ο πατριωτικότερος των Νεοελλήνων ποιητών. Κανένας άλλος δεν μπορεί να σταθεί πλάι του, γιατί κανένας δεν έχει ολόκληρο το έργο του αφιερωμένο στην Εθνική Ιδέα. Ούτε ο Διονύσιος Σολωμός δεν είναι τόσο βαθειά και σταθερά πατριδολάτρης.

Το μεγαλόπνοο έργο των δύο ποιητών είναι αντάξιο τών ηρωικών κατορθωμάτων των αγωνιστών του 1821 - και ας είναι δύο φαινόμενα τόσο διαφορετικά. Ο ενθουσιασμός συνταιριάζει τα ασυμβίβαστα. Ο Ποιητής και ο Στρατιώτης, ο Άρης και η Μούσα δίνουν τα χέρια, καθώς στέκουν στην ψηλότερη κορφή της φιλοπατρίας. Η φαντασία στάθηκε η περιοχή όπου κυοφορήθηκε η Επανάσταση προτού εκδηλωθεί στην πραγματικότητα.

Η ποίηση του Κάλβου έχει κίνηση. Οι στροφές του κάποτε πηδούν από μια κορφή σε άλλη και μας φαίνονται χωρίς δεσμό, τις εμπνέει όμως πάντα η ίδια μεγαλόψυχη ορμή. Έχει θαυμαστή περιγραφική δύναμη και ζηλευτή συντομία. Με λίγες λέξεις λέει πολλά και μεγάλα. Αναγεννάται ο λακωνικός τρόπος έκφρασης. Μια σύμμετρη συνολική γραμμή ρυθμίζει το πνευματικό οικοδόμημά του. Καθώς η αστραπή φωτίζει άξαφνα και δείχνει γοργά ένα κομμάτι τοπίου, έτσι και ο στίχος τού Κάλβου μάς δείχνει γρήγορα και απότομα μια σκέψη πλούσια, ανήσυχη, τολμηρή, υπερήφανη. Κάποτε οι στροφές του καθώς προχωρούν ακράτητες και λαμπρές θυμίζουν την θεσπέσια εικόνα της αυγής, όταν το πύρινο άρμα του Φοίβου διατρέχει τους ουράνιους δρόμους.

Ιδού τα ακάμαντα άλογα
του Ήλιου εκβαίνουν.
Χρυσά, φλογώδη, καίουσι
τους δρόμους του αέρος
τα αμιλλητήρια πέταλα·
τους ουρανούς φωτίζουσι
λάμπουσαι αι χαίται.

Ο Κάλβος είναι μέσα στην Επτανησιακή ποίηση μόνος και απλησίαστος. Δεν μίλησε την γλώσσα του λαού, δεν βρήκε μαθητή, ούτε οπαδούς. Και όμως στους αρχαϊκούς του στίχους στην καθαρεύουσα γλώσσα του κρυφοσαλεύει η δημοτική ψυχή, η λαϊκή λέξη εισβάλλει σαν ανυπόταχτο πνεύμα και φτιάχνει μια ιδιότυπη ποιητική φράση με τό έντονο ύφος του. Ο Κάλβος μισεί την ομοιοκαταληξία. Θρεμμένος με την αρχαία ποίηση περιφρονούσε το κουδούνισμα αυτό των λέξεων που έχει ανακαλύψει η μεσαιωνική στιχουργία. Το μεγαλόπνοο και ορμητικό σαν καταρράκτης ύφος του μας συνεπαίρνει σύψυχους και δε μας αφήνει τίποτε άλλο, εξόν από το τολμηρό πέταγμά του:

Τας πτέρυγας απλώνει
ως τ' όρνεον του Διός
και υψώνεται το μέτρον
έως τον ουράνιον κήπον
των Πιερίδων.

Έχει φυσική μεγαληγορία η ρητορική του, όμως δεν ενοχλεί σαν αντιπαθητική φλυαρία, γιατί είναι συγκροτημένη, γοργή, αυστηρή:

Σοβαρόν, υψηλόν
δόσε τόνον ω Λύρα·
λάβε αστραπήν και ήθος
λάβε· νοός υμνούμεν
ένδοξον έργον.

Αγαπούσε την Δόξα, όχι όμως την δόξα που κερδίζεται με την πρόστυχη συναλλαγή. Την δόξα ύμνησε ο Κάλβος με ιερή συγκίνηση, σαν υπέρτατη θρησκεία των εξαιρετικών ανθρώπων, των λίγων εκλεκτών:

Δίδει αυτή τα πτερά
και εις τον τραχύν, τον δύσκολον
της Αρετής τον δρόμον
του ανθρώπου τα γόνατα
ιδού πετάουν.

Ο Κάλβος πιστεύει στη δόξα και στην αρετή, όχι όμως στη χριστιανική αρετή, αλλά στην ανώτερη εκείνη ψυχική δύναμη που είναι το υπέρτατο αγαθό, αφού τιμά και στολίζει τον ηθικό άνθρωπο. Η αρετή μοιάζει σαν αγάπη κυρίαρχη που γίνεται στήριγμα της ζωής, δεν ζητεί την ανταπόδοση, ούτε

ικανοποίηση, δεν καταδέχεται καμμιά συμπόνεση, ***χωρίς αρετή δεν έχουν νόημα ούτε η ελευθερία ούτε η πατρίδα:***

Θέλει αρετήν και τόλμην
η ελευθερία.

Ο ποιητής επιμένει στην υψηλόφρονα πίστη και δεν τον μέλλει αν πέσει νικημένος στον δύσκολο αγώνα, καθώς ο Ίκαρος:

... και αν έπεσεν
ο πτερωθείς κι επνίγη
θαλασσωμένος·
αφ' υψηλά όμως έπεσε !

Η Αρετή σε όλες τις εκδηλώσεις της -φιλοπατρία, φιλοσοφία, φιλοδοξία - είναι η κεντρική ιδέα σε όλο το ποιητικό έργο του Κάλβου. Αγάπη ουράνια, πίστη μεταφυσική, ηθικός νόμος απαράβατος είναι η Αρετή

γι' αυτόν, και την χαιρετά, με κατάνυξη και με πάθος, στην είσοδο του ποιητικού του ναού, στον πρόλογο του βιβλίου του:

μόνη,
αμάργαρος, ολόγυμνος, αυτάγγελτος
το καθαρόν του ουρανού αναβαίνει
η Αρετή.

Ένα ιδανικό έχει ο Κάλβος - την αγάπη της πατρίδος, και μια λατρεία - την αρετή των ηρωικών τεχνών της. Τα μάτια της ψυχής τού ποιητή θωρούν καθαρά την αιώνια Ελλάδα μέσα στην φωτεινή δόξα της.

Η ωδή του έχει την βροντόφωνη Πινδαρική μεγαλοπρέπεια, είναι σαν ένα Βαγκνερικό μουσικό δράμα, τραχύ και βαρύηχο. Η κραυγή του πόνου, της οργής, της απελπισίας ξεσπάει σαν παντοδύναμη διαπασών, σπαράζοντας και νικώντας κάθε αρμονία. Την Ηρωική του ψυχή συγκινούν τα ευγενέστερα Ιδανικά. Θέλει να υμνήσει τους Εκλεκτούς εκείνους που, χωρίς ιδιοτέλεια, έκαμαν αγαθά έργα στο σύντομο δρόμο της μάταιης ζωής.

Τον Κάλβο και τους άλλους δύο μεγάλους της Επτανησιακής σχολής, Σολωμό και Φώσκολο, αν και τους χώρισαν τα περιστατικά της πρόσκαιρης ζωής, τους ένωσε και τους συμφιλίωσε οριστικά στην πολυπόθητη πατρίδα τους ο θάνατος και η Δόξα. Οι τρεις αυτοί ζακυνθινοί ποιητές ξεπέρασαν το μέτριο και ανυψώθηκαν στο υπέροχο. Η ποίησή τους προχωρεί πέρα από τα σύνορα της εποχής τους και έχει μια μυστική δύναμη. Από την στάχτη του περασμένου καιρού μπορεί να ξανανάψει η φλόγα της μελλοντικής ομορφιάς.
Και οι τρεις, Σολωμός, Κάλβος, Φώσκολος έχουν ακλόνητη πίστη και ελπίδα, δεν παραδέχονται πως υπάρχει αντίθεση μεταξύ ιδανικού και πραγματικότητας.

Αν και δεν γνωρίζουμε την μορφή του Κάλβου, την ωραία όμως και υπερήφανη ψυχική του εικόνα την ξέρουμε πολύ καλά από τα έργα του, πού φεγγοβολούν με την ανέσπερη και ιδανική λάμψη της φιλοπατρίας, της δικαιοσύνης και της αρετής.

Είναι μια μορφή τραγική, πονεμένη, σιωπηλή, υπερήφανη, υψωμένη στο βάθρο της ευγενέστερης οδύνης του ανθρωπίνου πνεύματος και πυκνοσκεπασμένη με τον θρυλικό πέπλο της Αθηνάς, της θεάς της Σοφίας και της Αρετής.

Είναι μια μορφή που οι σημερινοί Έλληνες δεν είναι άξιοι να την αντικρύσουν - γι' αυτό άλλως τε και δεν μπορούν...

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΟΣ

Εις το εισαγωγικόν μας άρθρον εξηγγέλθη εν παρόδω η σταδιακή μετάφρασις και έκδοσις του μνημειώδους αυτού έργου, το οποίον πράγματι αποτελεί αυθεντικόν πνευματικόν φάρον και οδηγόν ενός ουσιαστικού αναζητητού της αληθείας. Το επόμενον ενδεικτικόν τμήμα εκ του προς έκδοσιν παρασκευαζομένου τόμου, πιστεύομεν ότι πέραν πάσης αμφιβολίας θα πιστοποιήση διά τους αγαπητούς αναγνώστας μας του λόγου μας το αληθές! Το γερμανικόν πρωτότυπον είναι εξόχως πυκνού αλλ' ακριβούς, βαθυτάτου κατά τά νοήματα αλλά διαυγούς, εις όλα τά παράλληλα επίπεδα αναφοράς, ύφους. Καταβάλλομεν προσπάθειαν, αποφεύγοντες μίαν καθ' υπερβολήν διά την ελληνογνωσίαν των νεοελλήνων αρχαΐζουσαν, ν' αποδώσωμεν όμως το πρωτότυπον εις μίαν γλώσσαν αντιστοίχου συνθετικότητος και ακριβείας, εν ταυτώ δε κατά το δυνατόν ζωηράν και ανάγλυφον, απολύτως απρόσβλητον εκ τών ιών της βαβυλωνιακής κι α-νοήτου, αφηρημένως διανοηματικής φλυαρίας, η οποία ιδίως μετά το μοιραίον '74 πλήττει και την γλώσσαν - αλλά και τους (αν)εγκεφάλους...

Ευχαριστούμεν δέ τάς εκδόσεις "Απολλώνειον Φώς" διά την παραχώρησιν αδείας προδημοσιεύσεως αποσπάσματος.

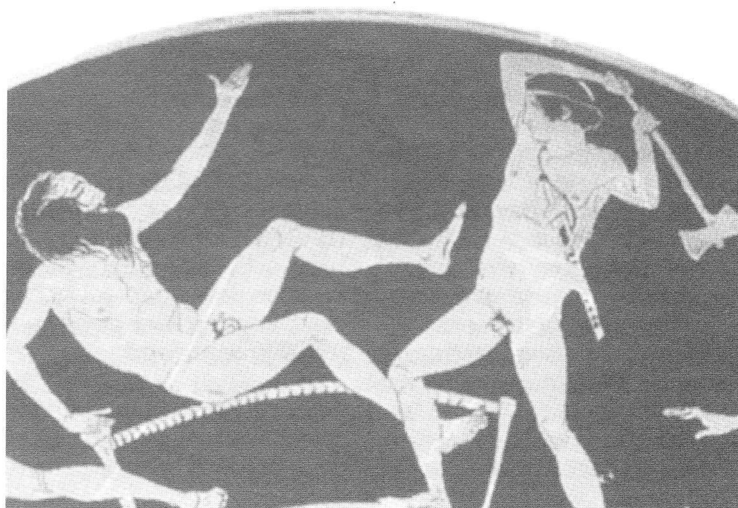
[Βιβλίον πρώτον, τόμος I, κεφάλαιον 2]

Η πιο ωραία εκδοχή του ονείρου του βορείου ανθρώπου εκτυλίχθηκε στην Ελλάδα. Κύματα επί κυμάτων προερχόμενα από τις κοιλάδες του Δουνάβεως επικαλύπτουν αναδημιουργικώς έναν αρχικό πληθυσμό - προηγουμένους, Αρίους και μη, επήλυδες. Ήδη ο παλαιομηκυναϊκός πολιτισμός των Αχαιών είναι, κατά κύριον λόγον, βορείως καθωρισμένος. Νεότερα, δωρικά φύλα επήλασαν εκ νέου επί τών οχυρών θέσεων των αλλοφύλων ιθαγενών, υπεδούλωσαν τις υποταχθείσες φυλές κι έσπασαν την κυριαρχίαν του θρυλικού φοινικικού-σημιτικού βασιλέως Μίνωος, που ώς τότε με τους πειρατικούς του στόλους διαφέντευε την χώρα που αργότερα ωνομάσθη Ελλάς. Εκκαθαρίζοντες δεόντως, ως ωμοί Κύριοι και δεινοί Μαχηταί, μετά την επικράτησίν των, έθεσαν τα ελληνικά φύλα ένα τέλος στην ευτέλεια καί την συναφή μορφή ζωής της προσωασιατικής[1] τάξεως εμπόρων - και, διά χειρών των υποτεταγμένων, ένα απολύτως απαράμιλλο δημιουργικό πνεύμα έφτιαξε θρύλους από πέτρα και κατηύθυνε την Μούσα, ώστε να μετρολογήση ποιητικώς και να τραγουδήση αιώνιες ηρωικές ιστορίες. Ένα γνησίως αριστοκρατικό καθεστώς προελάμβανε οιανδήποτε επιμειξίαν του αίματος. Νέες δε από Βορρά διεισδύσεις επέρρωσαν ανανεωτικώς τις εκ των αγώνων κατατριβόμενες βόρειες δυνάμεις. Οι Δωριείς, έπειτα δε οι Μακεδόνες, επροστάτευσαν το δημιουργικόν ξανθόν αίμα. Μέχρις ότου κι αυτές οι φυλές είχαν επίσης εξαντληθή, οπότε η πολλαπλή υπεροχή δυνάμεων του προσωασιατισμού διεπίδυσε (διηθήθη) μέσω χιλίων διόδων, εδηλητηρίασε την Ελλάδα και, αντί του Έλληνος, παρήγαγε τον υστερογενή ανάλκιδα Λεβαντίνο, ο οποίος με τον Έλληνα μόνον το όνομα [ΣτΜ: καταχραστικώς, βεβαίως!] έχει κοινόν. Για πάντα φαίνεται ο εκθαμβωτικός εκείνος πρωτο-Έλλην να έχη εγκαταλείψει την γην - μόνον δε οι νεκρές εικόνες από πέτρα, μαζί μέ κάποιους ολίγους μεμονωμένους εναπομείναντας, καταμαρτυρούν ακόμη εκείνην την απαστράπτουσα φυλετική ψυχή, που κάποτε εδημιούργησε την Παλλάδα Αθηνά και τον Απόλλωνα. Πουθενά αλλού δεν εκδηλούται διαυγέστερον και εντονότερον η αδιάλλακτος βορεία απόρριψις παντοειδούς

μαγγανογητεύματος, παρά μέσα στις πάντοτε ελάχιστα προσεγμένες θρησκευτικές αξίες της Ελλάδος. Κι όταν η σειρά έφθασε γιά να μιλήσουν οι ερευνηταί περί τής θρησκευτικής πλευράς του Έλληνος, τότε ως πρώτους αξίους τέτοιας εμβαθυντικής μελέτης εθεώρησαν μόνον τούς χρόνους εκείνους, κατά τους οποίους ήδη ο ελληνικός άνθρωπος ήτο διεσπασμένος, είχε καταντήσει ασύμφωνος με τον εαυτόν του και παρέπαιε μεταξύ αφ'ενός μέν ιδικών του κατά το είδος αξιών, αφ' ετέρου δέ αλλογενούς [φυλετικώς ξένης] πνευματικής στάσεως. [ΣτΜ: αυτή η, προφανής μέν, αλλά συχνότατα απαρατήρητος μένουσα επισήμανσις, σαφέστατα συνδέεται με την προϊούσαν συριο-σημιτικήν διάβρωσιν και αλλοτρίωσιν της αρίας θρησκευτικότητος - συνεπώς και της υπό των λογίων ως τοιαύτης υποληπτομένης εκδηλώσεώς της!] Απεναντίας, όμως, αποτελεί μίαν εποχή γνησιοτάτης θρησκευτικότητος **η προγενεστέρα** αυτής ακριβώς της εμπλοκής εις αυταναιρετικά υπαρξιακά "προβλήματα" ευδαίμων εκείνη περίοδος του Ομηρικού μεγαλείου, επί τής οποίας ο 19ος αιών της εσωτερικής κατολισθήσεως δεν παρέσχε καμμίαν απολύτως περαιτέρω κατανόησιν, αφού βεβαίως η κατ' εκείνην ακόμη απαστράπτουσα χρυσή και αργυρά πνευματική συγκρότησις, δεν κατεκερματίζετο υπό τοιούτων ενδογενών "προβλημάτων". Τοιουτοτρόπως αποτελούν οι φωτεινές οντότητες του Απόλλωνος, της Παλλάδος Αθηνάς, του Ουρανίου Πατρός Διός, σημεία γνησιοτάτης υψηλής ευσεβείας. Ο χρυσομάλλης (**χρυσοκόμας** - ΣτΜ: ελληνιστί εις το πρωτότυπον) **Απόλλων** είναι για κάθε τι ευγενές και εύχαρες ο προστάτης και προαγωγός. Συντηρητής της τάξεως, διδάσκαλος της αρμονίας των ψυχικών δυνάμεων, του καλλιτεχνικού μέτρου, ο Απόλλων είναι το ανυψούμενον φως της ροδαυγής, εν ταυτώ ο προστάτης της εσωτερικής θεάσεως και χορηγός του διορατικού χαρίσματος. Είναι ο Θεός του μέλους (τραγουδιού) και τής ρυθμικής, όχι όμως χθονίως εκστατικής, δονήσεως του χορού. Αφιερωμένος στον Θεό είναι ο βορείας προελεύσεως κύκνος, ένα σύμβολο της φωτεινότητος, της υψηλοφροσύνης· εις δε το πλαίσιον αναφοράς του Νότου, τού αφιερώνεται το φοινικόδενδρον. Επί του δελφικού ναού ίσταντο εγχάρακτες οι φράσεις "Μηδέν άγαν" και "Γνώθι σαυτόν" - δύο ομηρικές, εξόχως απολλώνιες ομολογίες.

Παρά τον Απόλλωνα ίσταται η Παλλάς Αθηνά, το σύμβολον τού, εκ της κεφαλής του Διός εκπηδήσαντος, ζωογόνου Κεραυνού, η γλαυκώπις (γαλανομάτα) θυγατέρα τού υψιβρεμέτου (αφ' υψηλού βροντητού) Πατρός, η σοφή σώφρων παρθένος, μυχιόθεν αρχέτυπος προστάτις του λαού των Ελλήνων και πιστή παραστάτις του Αγώνος του.

Αυτές οι υψηλώς ευσεβείς Ελληνικές ψυχικές δημιουργίες καταμαρτυρούν την ευθυτενή ενδόμυχον, ακόμη τότε καθαράν, ζωήν του βορείου ανθρώπου. Αποτελούν θρησκευτικάς ομολογίας υπό την υψίστην έννοιαν - και έκφρασιν εγγενούς (φυσικής) εμπιστοσύνης εις το ίδιον είδος και στις μεγαλοφυώς και αφελώς αποκρυσταλλωμένες, φιλα προς τον άνθρωπο διακείμενες, θεότητες.

"Στον Όμηρο δεν υπάρχουν σημάδια ούτε φανατισμού ούτε δογματισμού", λέει ο ERWIN ROHDE (στο "Ψυχή") και μ' αυτήν την μίαν πρότασιν περιγράφει (αφορίζει) την ουσίαν κάθε δυνατού γνησίου Αρίου θρησκευτικού αισθήματος. Περαιτέρω λέγει αυτός ο βαθύς γνώστης της ουσίας της Ελληνικότητος: "Για το ασαφώς ψυχανεμιζόμενο και μάλιστα για το εκστατικό ο Όμηρος έχει ελάχιστο ενδιαφέρον - και καμμίαν απολύτως ιδίαν κλίσιν". ***Πρόκειται περί της μυστικοτάτης εσωτερικής ευθύτητος της αρίστης φυλής, ευθύτητος που ως κλαγγή αναπάλλεται από κάθε γνήσιο στίχο της Ιλιάδος και αντηχεί σ' όλους τους ναούς της αιωνίας Ελλάδος. Αλλά υποκάτω αυτής της δημιουργίας ζούσαν και δρούσαν πελασγικές, φοινικικές, αλπικές, βραδύτερον συριακές αξίες· κατά δέ την εκάστοτε δύναμιν αυτών των φυλών, προέβαλλαν καί οι θεοί τους στο προσκήνιο. Καί όπως οι Έλληνες Θεοί ήσαν ήρωες μαχηταί του Φωτός και του Ουρανού, άλλο τόσον οι Θεοί των προσωασιατικών μή Αρίων υποστρωμάτων έφεραν επάνω τους όλα τα χθόνια γνωρίσματα.*** Η Δήμητρα, ο Ερμής και άλλοι είναι προϊόντα της ουσίας αυτών των φυλετικών ψυχών. Αν η Παλλάς Αθηνά είναι η πολεμική προστάτις του αγώνος της ζωής, τότε ο πελασγικός Άρης είναι το αιμοδιψές τέρας· άν ο Απόλλων είναι ο Θεός της λύρας και του τραγουδιού, τότε ο Διόνυσος (τουλάχιστον κατά την μή αρίαν του πλευρά) είναι ο Θεός της χθονίας εκστάσεως, τής διασκεδάσεως, του αφηνιασμένου μαιναδισμού.

Ήδη επί 200 έτη έχουμε συνειδητώς κονταροχτυπηθή περί της ερμηνείας του Ελληνισμού. Από τον Winckelmann, διά μέσου των Γερμανών κλασσικών, μέχρι τον Preller και τον Voss (Φος), προχωρεί η εξύμνησις του φωτεινού, του ανοικτού στον Κόσμο, του διαυγούς - μία γραμμή όμως ερεύνης η οποία συνεχώς καταβυθίζεται, η τροχιά της ισοπεδώνεται ολοένα. Στοχαστής και καλλιτέχνης συντόμως κατήντησαν εκ του αίματος και της γης αποκεκομμένες ατομικότητες, εκ του "εγώ" δέ μόνον, εκ της "ψυχολογίας" ορμώμενος, απεπειράτο πιά ο ερευνητής να "εξηγήση" την αττικήν τραγωδίαν ή να την κρίνη· ο Όμηρος έγινε μόνον κατανοητός μέσω ενός αισθητικού φορμαλισμού και ο ανούσιος ύστερος ελληνιστικός ρασιοναλισμός απετέλεσε το υπόβαθρον των χονδρών τόμων μιας πολυτόμου αναιμικής προφεσσορικής περιοδικής αρθρογραφίας. Το έτερον ρεύμα, το ρομαντικόν, εβυθίσθη εις τα υπόγεια ψυχικά ρευστά που αναδύονται εις το τέλος της Ιλιάδος, κατά τάς προς τιμήν των πεσόντων εορτάς, ή εις τό Αισχύλειον έργον μέσω της δραστηριότητος των Ερινύων, διεισδύει στις ψυχές των χθονίων αντιθέων του Ολυμπίου Διός, τιμά, ξεκινώντας από τον θάνατο και τα αινίγματά του, τις μητρικές θεότητες με πρώτην την Δήμητρα και, τελικώς, εκτυλισσόμενον καταλήγει εις τον Θεόν των νεκρών, τον Διόνυσον. Εδώ συγκεκριμένως οι WELCKER, ROHDE, NIETZSCHE παραπέμπουν εις την μητέρα Γην ως καθ' εαυτήν άμορφον μήτραν που κυοφορεί την, εις αυτήν πάλιν κατά τον

θάνατον συρρέουσαν, ζωήν. Με ρίγη σεβασμού συναισθάνεται ο μεγάλος γερμανικός ρομαντισμός τό πώς όλο και σκοτεινότερα πέπλα σύρονται μπροστά από τους λαμπρούς Θεούς του ουρανού - και καταδύεται βαθειά μέσα στο ενστικτώδες, το άμορφον, το δαιμονικόν, το ασελγές, το εκστατικόν, το χθόνιον, στην μητρική λατρεία - πάντοτε, όμως, ακόμη καταλέγων όλα αυτά ως "ελληνικά".

Εδώ διαχωρίζεται θεώρησις από θεώρησιν. Πέραν του γεγονότος ότι τα ελληνικά φύλα, φυσικώς και πνευματικώς, προσέλαβαν καί ξένην ουσία, είναι εν τούτοις διά τον αυθεντικόν αναζητητήν όχι τόσον πολύ αυτή η, συχνότατα τεχνητή, πρόσμειξις η παρουσιάζουσα ενδιαφέρον, όσον πρώτιστα το περιεχόμενον και η μορφή του υλικού εκείνου το οποίον ήτο πράγματι και αναμφισβητήτως κυρίαρχον. Όταν π.χ. ο JAKOB BURCKHARDT αποφαίνεται: "ό,τι έπραξαν και έπαθαν οι Έλληνες, το έκαναν και το έπαθαν ελευθέρως και τελείως διαφορετικά απ' όλους τους προηγουμένους λαούς. Εμφανίζονται πρωτότυποι και αυθόρμητοι και συνειδητοί εκεί όπου σ' όλους τους άλλους κυριαρχεί ένα λίγο ή πολύ ξερό "πρέπει"" ("Griechische Kulturgeschichte", τ.1, σελίς 11), τότε διαφωτίζει μέ μία πνευματική φωτεινή δέσμη το εσώτατο βάθος του Έλληνος. Ομιλεί επίσης αργότερα περί των Ελλήνων ως Αρίων, αναφέρει άλλους λαούς και φύλα, αλλά μετά τούτο δεν συνειδητοποιεί κάπου σαφώς τό ότι έχει ο ίδιος ανακαλύψει έναν φυλετικό ψυχικό νόμο. Περιγράφει, λοιπόν, τους Έλληνας του 5ου ή του 4ου αιώνος "ως όλον", τοιουτοτρόπως όμως ο δραματικός αγών των φυλών, ψυχών και θεών εξαφανίζεται εν μιά αδιακρίτω συμμείξει των ιδιομορφιών όλων των ειδών · εν τέλει δε και παρ' όσα μύρια ορθώς αναφερόμενα γεγονότα, υποδείξεις και διαισθήσεις, η ελληνική προσωπικότης, η αληθής έννοια της ελληνικότητος, χάνεται μέσα στην συγκεχυμένην αυτήν αδιακρισία.

Αυτή η προαναφερθείσα εσωτερική ελευθερία των αρχαίων Ελλήνων, όμως, ίστατο πράγματι αδιαλλείπτως στο μετερίζι του αγώνος κατά της πνιγηράς πρόσω Ασίας [*ΣτΜ: εννοεί την προσωασιατικήν φυλήν*] - και ίσως είναι αυτό το μέγα δράμα [κρίσις] ενός ολοκλήρου Λαού αυτό που πυροδοτεί τις μέγιστες επιδόσεις, έκανε όμως πάντως τους Έλληνες "πιο δυστυχισμένους παρ' όσον οι πλείστοι των ανθρώπων πιστεύουν". Και όταν κατόπιν και εξ άλλης πλευράς ερμηνεύθηκε η διοσφρανθείσα "εντός των τειχών" αντίθεσις στην ιστορία της Ελλάδος, η διείσδυσις και εδώ δεν έφθασε μέχρι του πυρήνος.

Ήταν ο GOERRES αυτός ο οποίος (καθώς καταδεικνύει ο BAEUMLER) πρώτος συνειδητώς ανήγαγε μίαν πολικότητα της παγκοσμίου ιστορίας εις την διαφορικήν τάσιν μεταξύ ανδρικού και γυναικείου στοιχείου. Εν τούτοις ο μέγας ρηξικέλευθος αρχιτέκτων αυτής της γραμμής σκέψεως υπήρξεν ο BACHOFEN, γραμμής πού στην σημερινήν εποχήν της καταλύσεως όλων των μορφών και προτύπων γνωρίζει μίαν αναγέννησιν.

Η μητέρα, η νύχτα, η γη και ο θάνατος είναι τά στοιχεία τα οποία στα μάτια της ρομαντικής διαισθητικής ερεύνης αποκαλύπτονται ως το υπόβαθρον του υποτιθεμένου "αρχαιοελληνικού" βίου. Απ' την Ετρουρία, μέσω της Κρήτης, και μέχρι βαθειά προς την Μικράν Ασία μέσα, κυριαρχεί υπό πληθώρα μορφών - ακόμη και εντός των πλαισίων της ανδρικής Τυραννίδος - η μητριαρχία εις τα έθιμα και το δίκαιον. Συνεπεία ταύτης αναπτύσσονται, συμφώνως προς μυθικάς αφηγήσεις, ο αμαζονισμός και ο εταιρισμός, όπως ακόμη η ποιητική απότισις τιμών προς τους νεκρούς και τα μυστήρια του χθονίου πνεύματος. Οι μητέρες εμφανίζονται, κάθε μία ξεχωριστά, ως εκπρόσωποι της μυστικώς μεγάλης μιάς μητέρας Γης, έχουν ισχύν ιερών και αλωβήτων και κατά την θανάτωσιν έστω και μιας μητρός εξανίσταται η ιδία η Γη, υπό την μορφήν των αιμοδιψών Ερινύων· αυτές δεν ησυχάζουν εφ' όσον δεν έχει ακόμη χυθή το αίμα του δράστου και ρουφηχθή υπό της γης ως εξιλεωτική απότισις. Δεν διερευνάται καθόλου το δίκαιον ή μή της μιας μητρός, η αξία καθ' εαυτή εκπροσωπείται υπό μιας εκάστης και απαιτεί την πλήρη της αλωβητότητα. Η θυγατέρα κληρονομεί από τη μητέρα την περιουσία που της εξασφαλίζει την ανεξαρτησίαν της, το όνομά της, το χθόνιον δίκαιο - κι έτσι εμφανίζεται η γυναίκα ως η ενσωμάτωσις της αφθαρσίας της ύλης, ορθότερον, ως παρομοίωσις τής διατηρήσεως τής καθ' εαυτήν αμόρφου ύλης. Έτσι εσκέπτοντο οι Λύκες, οι Κρήτες (οι οποίοι και ως οι μόνοι εχρησιμοποίουν τόν όρον "μητρίς"), έτσι επίσης εσκέπτοντο τα "ελληνικά" νησιά, ναι, έτσι ακόμη εσκέπτετο και η ιδία η πρώιμος Αθήνα, μέχρις στου ο βόρειος Θησεύς κατενίκησε τις Αμαζόνες προ των πυλών της - και, πλέον, κατέστη Θεά προστάτις της πόλεως όχι μία μητέρα, αλλά η άμητρος και άτεκνος παρθένος Παλλάς Αθηνά, ως θυγάτηρ του Διός-Ουρανού.

Σκηνή εμπνευσμένη από το θεατρικό έργο του Χαιρήμονος "Αχιλλεύς Θερσιτοκτόνος"

Επί του εδάφους της Ελλάδος διεξήχθη αποφασιστικώς ο πρώτος εις την παγκόσμιον Ιστορίαν κρίσιμος αγών μεταξύ των φυλετικών αξιών, κερδηθείς τελικώς υπό της βορείας Ουσίας. Εκ της Ημέρας, της Ζωής ήλθε πλέον ο άνθρωπος εις το προσκήνιον, εκ των νόμων του Φωτός και του Ουρανού, εκ του Πνεύματος και της Βουλήσεως του Πατρός προέκυψεν όλο αυτό που εμείς, υπό το όνομα Ελληνικός Πολιτισμός, αντιλαμβανόμαστε ως την μεγίστη κληρονομιά της αρχαιότητος για τον ίδιο τον Εαυτό μας.

Κατά συνέπειαν δεν ισχύει πως η μητριαρχία μεθ' όλων των συναφειών της "είναι άμοιρος οιασδήποτε εθνοφυλετικής συναφείας", ότι το νέον φωτεινόν σύστημα Αξιών αποτελεί απλώς "μεταγενέστερον στάδιον εξελίξεως", διά το οποίον η γυνή και η κυριαρχία της παρίστων "τα κατ' αρχάς [προϋπάρξαντα] δεδομένα" (BACHOFEN). Αυτή η μία μεγάλη παρανόησις δίπλα σε τόσες ορθές αναγνωρίσεις σκοτεινιάζει όλες τις άλλες, έστω και τόσο βαθειές, διοράσεις, και ευθύνεται διά την ***ουσιώδη παράβλεψιν της όλης ψυχικής εξελίξεως της ελληνικής και της ρωμαϊκής αρχαιότητος.***

Τοιουτοτρόπως, όμως, παράβλεψιν επίσης και του πλέον εσωτερικού όλων των ψυχικών αγώνων και όλων των πνευματικών μαχών του μεταγενεστέρου δυτικού γερμανικού

πολιτισμού. Αφού, παρ' ό,τι έχη οπωσδήποτε εν τώ μεταξύ διεισδύσει στην ψυχή του γερμανικού ανθρώπου από δοξασίες και αξίες υστερορωμαϊκές, χριστιανικές, αιγυπτιακές ή ιουδαϊκές - πού, μάλιστα, τον έχουν ενίοτε εκμηδενίσει: αν καθ' όλου πρέπει η ιστορία ν' αποτελή μίαν ***ερμηνείαν χαρακτήρων, απόδοσιν [αναπαράστασιν] μιάς ουσίας κατά τον αγώνα της υπέρ τής διαμορφώσεως τού πλέον αυθεντικού της προσώπου***, τότε θα πρέπει αμέσως να διαχωρίσουμε τις αληθώς γερμανικές αξίες απ' όλες τις άλλες, αν δεν θέλουμε ν' απορρίψουμε τον ίδιο μας τον εαυτό εις τά άχρηστα. Το επαίσχυντον όμως είναι ότι, συνεπεία αφ' ενός μιας στενοκεφάλου παν-χριστιανικής, αφ' ετέρου δέ βραδύτερον μιας υστερο-ουμανιστικής στάσεως, η αποστολή αυτή της ιστορίας παρεμερίσθη ολοένα και περισσότερο προς όφελος του εκ παραλλήλου προωθουμένου δόγματος μιας υποτιθεμένης "γενικής εξελίξεως της ανθρωπότητος". Μία ποικιλλοτρόπως ημφιεσμένη, αφηρημένη [αορίστως διανοηματική, επιδερμικώς εγκεφαλική] σκέψις ήρχισε κυριολεκτικώς να εκριζώνη την ζωήν? ως εκ τούτου η αντίδρασις του γερμανικού ρομαντισμού ήτο κατά τοιούτον τρόπον αγαθοεργός, όπως μία βροχή μετά μακράν ξηρασίαν. Όμως ακριβώς στην ιδική μας εποχή των διεθνών των μαζών εφ' όλων των πεδίων είναι επιβεβλημένον να παρακολουθήσουμε αυτόν τον εκ του είδους [δηλ. φυλετικώς] προσδιωρισμένο ρομαντισμό μέχρι του φυλετικού του πυρήνος και να τον απαλλάξουμε απ' το άγος κάποιων σταθερώς ακόμη επισυνημμένων νευρικών εκστασιασμών. Οι γερμανικοί λαοί, το γερμανικόν έθνος δεν έχουν "εξελιχθή" βάσει κάποιας νεφελώδους προτεραιότητος στόχων, επινοημένης υπό παπάδων ή λογίων, αλλά, είτε έχουν ορθώς αυτοκαθορισθή και κυριαρχήσει, είτε, άλλως, εκφυλισθή ή και, τελικώς, υποδουλωθή. Με αυτήν όμως τώρα την διόρασιν διαμορφούται συνολικώς το πανόραμα Ιστορίας των φυλών και των λαών και πολιτισμών της γης. Ομοίως οι προελληνικοί πληθυσμοί περί το Αιγαίον πέλαγος δεν "εξειλίχθησαν" κάποτε εκ της χθονίας θρησκευτικής πίστεως προς την Ουρανίαν Ηλιακήν λατρεία του Διός και του Απόλλωνος, αλλ' απεναντίας, εκυριαρχήθησαν κατόπιν σχοινοτενών αγώνων, εν μέρει πολιτικώς υποταχθέντες, εν μέρει δε πνευματικώς αφομοιωθέντες, σταθερώς πάντοτε, όμως, καραδοκούντες περιστάσεις αδυναμίας [αρρωστίας] των βορείων Ελλήνων, προκειμένου να επαναφέρουν τα αρχαία τους δικαιώματα εν ισχύι - και, μετ' αυτών, τους αρχαίους των θεούς. Εν προκειμένω δεν δύνανται καθόλου να ισχύουν ως τελικές ερμηνείες ούτε γεωγραφικές συνθήκες ούτε άλλες περιβαλλοντικές επιρροές· διότι ο ήλιος του Ομήρου έλαμπε επίσης και πιο πριν, για τους λάτρεις της Ίσιδος και της Αφροδίτης - και εξηκολούθησε, επίσης, να λάμπη 'πάνω απ' το ίδιο κομμάτι γης, καθώς η Ελλάς αποσυνετίθετο.

Εκ της άλλης πλευράς, τα βόρεια φύλα των Ελλήνων δεν ανεγνώριζαν προ της εγκαταστάσεώς των στην κατοπινή πατρίδα την γυναικοκρατίαν ως "πρώτο εξελικτικό στάδιο", παρά ηκολούθουν τήν Πατρικήν Αρχήν από της πρώτης ημέρας της υποστάσεώς τους. Διότι άλλως θα ήτο ακατανόητον διατί οι ελληνικοί Θεοί δεν συνήψαν μίαν εσωτερική φιλία με εκείνους τους πελασγικούς, κρητικούς, ετρουσκικούς πρωτολιβυκούς, αιγυπτιακούς, εάν εις αυτούς είχαν ουσιωδώς αναγνωρίσει τον εαυτόν τους, όπως βραδύτερον στις ινδικές θεότητες επανεύρον τον Ήλιον και τον Ηρακλή. Απεναντίας, οι ελληνικοί μύθοι βρίθουν αγώνος και επιβολής [κατατροπώσεως]. Οι Έλληνες θραύουν την αιματηράν αμαζονοκρατία της Λήμνου δια της εκστρατείας του Ιάσονος· δια του Βελλερεφόντου συγκλονίζουν αυτό το καθεστώς στην Λυκία· στους γάμους των Δαναΐδων αναδεικνύουν την κατατρόπωσιν των τελλουρίων ερεβωδών δυνάμεων της γης και του κάτω κόσμου υπό του Διός και του μεγάλου μεσίτου - σωτήρος Ηρακλέους. Αυτή η διαμετρική αντίθεσις αλλά και τόσον αιματηρά σύγκρουσις των δύο κόσμων έδωσε καί λαβήν εις τον τόσον πλούσιο, πολυσχιδή, περιπεπλεγμένον χαρακτήρα της ελληνικής μυθολογίας (η οποία, όμως, σταθερώς εμμένει εις ένα τυπικό κεντρικό περίγραμμα -αυτό της νίκης του Φωτός επί της Νυκτός), εν αντιθέσει προς την γερμανικήν-βορεία, διότι οι γερμανικοί θεοί είχαν πολύ λιγότερο αποδυθή εις παρομοίους αγώνας εναντίον αλλοφύλων συστημάτων θεοτήτων. Γι' αυτό και η Ιλιάς αποτελεί μία μοναδική μεγάλη νικηφόρο ωδή του Φωτός, της Ζωής επί του Ερέβους, του ουσιαστικού Θανάτου. Για τον Όμηρο ήτο θεμελιώδης η επίγνωσις ότι ζωή και θάνατος δεν αποτελούν αντιθέσεις παρά, απεναντίας, προϋποθέσεις αλλήλων [το ένα του άλλου] (καθώς βραδύτερον εκ νέου διεκήρυξεν ο Γκαίτε). Η γέννησις και ο θάνατος, ιστάμενα οριακώς απέναντι αλλήλων, συναποτελούν την ζωήν. Η αναγνώρισις αυτής της ενδογενούς αναγκαιότητος σημαίνει επίσης αναγνώρισιν του κράτους [εξουσίας] της απροσώπου Μοίρας: η Θέτις προβλέπει το τέλος του υιού της, όμως δεν αιτείται παρά του Διός την παράτασιν του βίου του, εν πλήρει συνειδήσει του ότι, ο εις αυτόν ενσωματωμένος Ουρανός επίσης υπόκειται εις μίαν κοσμικήν νομοτέλειαν, μυθικώς αποδιδομένην διά του ζυγού της Μοίρας. Οι 3 Μοίρες (παράβαλε τις 3 Νόρνες του γερμανικού Πανθέου) είναι γυναίκες, διότι στην γυναίκα κυριαρχεί μόνον το απρόσωπον, αφού αυτή είναι η φορεύς των νόμων τής Φύσεως, όχι διά τινος Βουλήσεως, αλλά κατά τρόπον απρόσωπον-φυτικόν.

Εδώ αποκαλύπτεται καί πάλιν μία βορεία αξία: ο Απόλλων ως "εξολοθρευτής των αρχαίων δαιμόνων" (Αισχύλος), τουτέστιν ως ο εξολοθρευτής της τόσον μή-βορείας μαγγανείας. Όταν ο Λύκιος Γλαύκος λέγει στον Διομήδη, που τον ρώτησε για την γενιά του, πως οι γενιές των ανθρώπων είναι σαν τά φύλλα του δένδρου, αναφαίνεται τότε η άμορφη και απρόσωπη αντίληψις τής προελληνικής ψυχής, παρά την επίσης και στην Λυκία εισαχθείσα Απολλώνειο ηλιακή λατρεία. Στην ελληνικήν, όμως, τραγωδία, αναδειχθείσαν εις μίαν περίοδο δυσχερεστάτων, αυτήν την υπόστασίν της κλονιζόντων, αγώνων τής Ελλάδος, τότε αναδύεται η αρχέγονος αντίθεσις καί αναγκάζονται εκ νέου οι Έλληνες να αντιπαρατεθούν προς τις αρχαίες χθόνιες πρωτογενείς δυνάμεις. Αυτό πλέον δεν διαδραματίζεται με την φωτεινή κυριαρχικήν προέλασι του Ομήρου:

Όχι - αυτόν πού άπαξ έπεσε, γοερά μιά μέρα αρμόζει να τον κλάψης
κι ύστερα, αφού σκληρύνης την καρδιά σου, στήσ' του μνήμα,

-αλλά εν είδει δεινοτάτων αγώνων μεταξύ δύο κοσμοαντιλήψεων, ως εκφράσεων δύο ριζικότατα αλλοτρόπων φυλετικών ψυχών.

Η Εριφύλη προδίδει τον σύζυγό της για ένα περιδέραιο· η εκδίκησίς του λαμβάνεται υπό του υιού του, ο οποίος φονεύει την μητέρα. Το δίκαιον του προελληνικού κόσμου δεν ενδιαφέρεται περί της ενοχής της μητρός, αλλ' η γη αυτοδικαίως εξανίσταται ως τέτοια [ως μητέρα] για να εκδικηθή το χυμένο της αίμα - κι έτσι οι Ερινύες καταδιώκουν τον Αλκμαίονα μέχρι της παρανοίας· τον σώζει δε μόνον η συμβουλή του Απόλλωνος, να θέση πόδα επί ενός μέρους της γης, το οποίον κατά τον χρόνον της μητροκτονίας νά ήτο ακόμη αφανές, καθώς ανακαλύπτει τελικώς μίαν άρτι αναδυθείσαν νήσο... Την πλέον μεγαλειώδη του, όμως, έκφρασιν ευρίσκει ο αγών των φυλετικών ψυχών στην Ορέστεια· με διαυγεστάτη συνειδητότητα παρίστανται εδώ παλιές και νέες δυνάμεις κατά την ανοικτήν αντιπαράθεσίν των, πράγμα πού ακριβώς

Γ' Αητού ο Δρόμος

Γ' Αητού στους αιθέρες δεσπόζ' η μορφη
τον Ήλιο ευθύς που ατενίζει
ρομφαία στα στηθη του είν' η Ψυχη
σε Στρατιωτών σώματ' ώς σφύζει.
Γ' Αητού η ματιά είναι προσταγη
σ' αυτού πού ο Αγών μόνον κι η Τιμη
Νόημα κι Αιώνες ενώνουν
μυχίως πυρώνουν
τον Κόσμο και τον ξαναγιώνουν
άλκιμο γιό τον στολώνουν.

Η τύρβη του όχλου κι η κυκλοδυμιά
κι ο γνούς που ασκόπως αλαίνει
εμάς δεν ταράζει την βέβαιη καρδιά
που μέριμνες κι άγχη σιωπαίνει:
ευθύτης ο Δρόμος είν' του Αητού
ξανοίγει ώς το βλέμμα, ώς τον άτρομο νού,
Πυρά που μαζί μάς συντηκει
ώς τον Ήλιο, ώς την Νίκη
Πύργους στην Μάχ' μάς ορθώνει
φλόγα λαμπρη που μας ζώνει.

Λαμπάδα το σώμα και φλόγα η Ψυχη
κατέχει το λεύτερο γνεύμα
που 'πάνω ανυψώνει τον γιό Μαχητη
(ώ)ς' τ' Αητού το χρυσό το Πνεύμα:
Ολύμπια πετάγματα φωτεινά,
μ' ατρόμητο φρόνημα στην καρδιά ,
τους σάπιους 'ξοπίσω αφηνουν
κι όσους μολύνουν
του Ήλιου η Πυρά αποδιώχνει
- αητούς μοναχά αποχρυσώνει !

ΙΑΣΩΝ

ανυψώνει αυτό το έργον εις έν αιώνιον πρότυπο, για όλες τις εποχές.[2] Ο αρχαίος νόμος των πρωσοασιατών, της χθονίας μητροκρατίας, δεν ερωτά περί του δικαίου ή αδίκου της Κλυταιμνήστρας αλλ' αποστέλλει τις λυσσομανούσες υπηρέτριές της, προκειμένου να λάβουν εκδίκησιν αίματος επί του μητραλοίου [φονέως της μητρός του]. Προ του Ορέστου, όμως, προτάσσουν εαυτούς οι προστάται της νέας βορείας ψυχικής υποστάσεως και περιχαρακώνουν τον εκδικητή του δολοφονηθέντος πατρός. "Δεν ήτο εξ αίματος συγγενής προς τον άνδρα που εφόνευσε" αναφωνεί η Ερινύς, "ω νέοι Θεοί, ως νόμο και πανάρχαιο δικαίωμα μού την παίρνετε μέσ' απ'τά χέρια". Προς αυτήν αντιπαρετίθετο ο Απόλλων ως ενσωμάτωσις του νέου: "δεν είναι η μητέρα η γεννήτρα των τέκνων της, ο πατέρας γεννά..." - και η Αθηνά, η θυγάτηρ του Διός, εξηγεί: "εξ όλης μου της καρδίας εξυμνώ κάθε τι ανδρικό". Με μεγαλόκαρδη, όμως, ανωτερότητα, απλώνει κατόπιν η Αθηνά (και ο Απόλλων) το χέρι στις κατατροπωμένες δυνάμεις προς συνδιαλλαγήν - καί υπόσχεται σ' αυτές τις, εξημερωμένες πιά, "βαθειά μες στην ανήλιαγη νύχτα" ενεδρεύουσες δυνάμεις επίσης τον σεβασμό υπό των ανδρών: "όμως εγώ σταθερώς ως εύζων [ζωσμένη] πανέτοιμη για την γενναία μάχη της δόξης, δε θα ησυχάσω προτού ο κόσμος όλος εξυψώση την πόλιν της νίκης μου στις ύψιστες τιμές". Έτσι λοιπόν καταλήγει και ο Αισχύλος, εξ ίσου δυνατός και ενσυνειδήτως αποφασιστικός όπως ο Όμηρος.

Όμως η μεγαλοφροσύνη του Φωτός-Απόλλωνος είχε μετά την κατατρόπωσιν του κόσμου των χθονίων θεών ως συνέπειαν την περαιτέρω επιβίωσιν αυτών, μίαν επιβίωσιν υπόγειον και μέσω του Απόλλωνος εξωραϊσμένην με στοιχεία συνειδητότητος. Μετά δε και την φυλετικήν επιμειξία μεταξύ Ελλήνων και αυτοχθόνων δεν ανεδεικνύετο βραδύτερον ούτε το χθόνιον ούτε το ουράνιον στοιχείον καθαρόν, αλλ' αμφότερα ανεμειγνύοντο στα διονυσιακά έθιμα. Εκπροσωπεί μεν αρχικώς καί ο Διόνυσος την πατριαρχία, όμως καθίσταται ο Θεός των νεκρών (ως τοιούτον και η Αντιγόνη τόν επικαλείται), απολλύει [χάνει] **τον διαυγή καί ακλόνητον χαρακτήρα του Απόλλωνος**, καθίσταται μαλθακός και μέθυσος - διά νά καταβυθισθή εν τέλει εις το δαιμονικόν, το μαιναδικόν έρεβος, μέσα στην νύχτα. Τα ζώα τ' αφιερωμένα εις αυτόν τον θεό-δαίμονα είναι σκοτεινά, εντός άντρων [σπηλαίων] γεννώνται οι θεοί και μόνον νύκτορες οι οπαδοί τούς εξυμνούν. Ως κάτι φυλετικώς και ψυχικώς αλλότριον - παρ' ότι και παμπάλαιον [ως αυτόχθον] - ενσκήπτει κάθε τι διονυσιακόν ανά μέσον του ελληνικού βίου, το οποίον μεταγενεστέρως συνώδευσε παραστατικότατα την εκ παραλλήλου εις το φυσικό πεδίον προελαύνουσαν έκπτωσιν τού βορείου στοιχείου. Κάτω από το τρεμόπαιγμα των δάδων και την θορυβώδη ανάκρουσιν μεταλλικών λεκανών, τη συνοδεία αυλών και τυμπάνων, συναθροίζονται οι λατρευταί του Διονύσου στον περιδινούμενο κυκλικό χορό. "Ως επί το πλείστον ήσαν γυναίκες που μέχρις εξαντλήσεως ελικνίζοντο σ' αυτές τις χορευτικές περιδινίσεις: έφεραν μακρυά κυματιστά φορέματα, ραμμένα από αλεπίσιες δορές... Τα μαλλιά ανεμίζουν άγρια, φίδια ιερά για τον Σαβάζιο κρατούν τα χέρια τους, περιφέρουν εγχειρίδια... Έτσι παραληρούν μέχρις ακροτάτου ερεθισμού όλων των αισθήσεων - και εν "ιερά μανία" επιπίπτουν επί των προς θυσίαν προεπιλεγέντων ζώων, πιάνουν και κατατεμαχίζουν την προσαχθείσα λεία και καταξεσχίζουν με τα δόντια την αιμάσσουσα σάρκα, την οποίαν καί καταπίνουν ωμήν". (Rohde: "Psyche" ["Ψυχή"], σελίς 301)

Πρακτικαί αυτού του είδους ήσαν, συνολικώς και επί μέρους, η πλήρης αντίθεσις της Ελληνικότητος, συνιστώσαι εκείνην την "θρησκείαν της καταληψίας" (Frobenius), η οποία εκυριάρχει σ' όλην την μεσογειακήν Ανατολήν, φερομένη υπό των αφροπροσωασιατικών φυλών και προσμείξεων. Από του δαιμονιολήπτου [κατειλημμένου] βασιλέως Σαούλ χαράσσεται μία μοναδική γραμμή μέχρι των χθονίων αναθυμιάσεων του Διονύσου (που πάντως υπό των Ελλήνων εξευγενίσθη) καί μέχρι των χορευόντων δερβίσηδων του κατοπινού Ισλάμ. [ΣτΜ: το επιλεγέν τελευταίο αυτό παράδειγμα δεν είναι το πλέον επιτυχές: προφανώς ο συγγραφεύς δεν είχεν επαρκή γνώσιν των αρίων επιβιώσεων εντός του Ισλάμ.]

Σύμβολον της υστερο-"ελληνικής" κοσμοαντιλήψεως καθίσταται ο φαλλός. Δεν είναι, λοιπόν, ελληνικόν ό,τι στην τέχνη και στον βίον ευρίσκουμε αναφερόμενον εις αυτό το σύμβολον - αλλά κατ' εξοχήν ανθελληνικόν, προσωασιατικόν. [3]

Παντού λοιπόν υφίσταντο, δρώντες κάτω από τον λαμπρό Ελληνισμό, οι προσωασιάται και οι Θεοί τους, όπως ο πανάρχαιος χθόνιος Ποσειδών, ο υπό της Αθηνάς εκτοπισθείς: "κατοικεί κάτωθεν τού ναού της, στο έδαφος, υπό μορφήν όφεως· αυτό είναι το πυργόφιδο της Ακροπόλεως, που κάθε μήνα το τρέφουν με μια πίτα" (Pauly - Wissowa). Και ο πελασγικός, επίσης, δράκων Πύθων είναι θαμμένος κάτω απ' τον ναό του Απόλλωνος στους Δελφούς (κάθε όγδοον έτος εκ νέου αναπαρίσταται ο φόνος αυτού του δράκοντος υπό του Απόλλωνος), εκεί όπου άλλως τε ευρίσκετο και το ταφικόν μνημείον του Διονύσου. Όμως δεν εξολόθρευσε παντού ο βόρειος Θησεύς τα προσωασιατικά θεριά? κατά την πρώτην επανάπαυσιν του Αρίου αίματος ανεφύοντο πάντοτε εκ νέου τα αλλογενή τέρατα - ήτοι, το προσωασιατικής αποκλίσεως φυλετικόν σύμφυρμα και η φυσική τραχύτης του ανατολικού ανθρώπου. Η διόρασις αυτή είναι κατά τοιούτον τρόπον καταλυτική πρός αποτίμησιν της όλης μυθολογίας και της παγκοσμίου ιστορίας, ώστε ήδη εδώ ν' αρμόσση να προχωρήσουμε στην εξιχνίασι της μεγάλης αντιθέσεως των φυλετικών ψυχών εκεί, όπου η νίκη του βορείου Απολλωνείου φωτεινού δόγματος (ο Πίνδαρος ομιλεί περί ξανθοβοστρύχων Δαναών: "ξανθοκομάν Δαναών ήσαν μέγιστοι", Νεμεόνικοι ΙΧ,στ.17) υπήρξε μόνον προσωρινή, οι παλιές δυνάμεις επαναστάτησαν - και διέπηξαν πολλές ενδιάμεσες μιγαδικές μορφές. Κατά την φύσιν τού πράγματος αυτή η πνευματική επιμειξία διεδραματίσθη χαρακτηριστικότατα εκεί όπου το κατακτητικόν ελληνικόν στρώμα ήτο μόνον πολύ λεπτόν και δεν ηδύνατο διηνεκώς να επικρατήση αμυνόμενον κατά των αναριθμήτων φορέων της χθονίας ουσίας: στην Μικρά Ασία,

ωρισμένα νησιά και στην Κολχίδα. Οι μεγάλοι και διαρκείς αγώνες συνωθούνται φυσικώς στον χώρο του θρύλου και του μύθου: στην Αργοναυτική εκστρατεία του Απολλωνίδου Ιάσονος, οι Αργοναύτες πλέουν, κατά την αφήγησιν του θρύλου, υπό βόρειον άνεμον - μία σαφής ανάμνησις της βορείας προελεύσεως του Απόλλωνος· εκ του Βορρά έρχονται τα ετήσια ιερά δώρα [*ΣτΜ: υπαινίσσεται το Ιερόν της Δήλου μετά των Υπερβορείων Παρθένων*], εκ του Βορρά προσδοκάται ο ΄Ηρως του Φωτός.

Παντού όπου κι αν έφθασαν, ως άλλοι ΄Ελληνες Βίκινγκς, οι Ιασονίδαι ευρίσκονται αντιμέτωποι προς σκοτεινούς χθονίους Θεούς, αμαζονοκρατίαν και την πλέον αισθησιακήν αντίληψιν ζωής. Η ερμηνεία της αμαζονικής αρχής έγκειται εις την επί μακρόν υπό των ομάδων περιπλανωμένων πολεμιστών εγκατάλειψιν των μονίμων ή προσωρινών τους κατοικιών, ως εκ της οποίας οι παραμένουσες γυναίκες οργάνωναν την ζωή τους χωρίς αυτούς και ώφειλαν, βεβαίως, καί να εξοπλισθούν έναντι επιδρομών. Εν τέλει ενεφανίζοντο, ως επί τό πλείστον, οι άνδρες - αν καθ' ολου επανήρχοντο - μαζί με φερμένες ξένες γυναίκες στο σπίτι, πράγμα που πολλαπλώς συνεπέφερε ένα ξαφνικό ξέσπασμα ανδροφονίας? αυτή, επί παραδείγματι, η περί των Λημναίων γυναικών αφηγουμένη πράξις αντήχησεν ως φοβερότατο ανοσιούργημα απ' άκρου εις άκρον δι' όλης της Ελλάδος και ως τέτοιο συνεχώς μετά φρίκης ανεφέρετο. Αυτές οι ως εκ της σεξουαλικής αποχής απολύτως εκμανείσες ομάδες γυναικών περιέπεσαν εν συνεχεία, μετά την πρώτην καθυπόταξιν, εις μίαν άκρατον εταιρείαν, μίαν μορφή ζωής που πάντοτε 'ξεθάρρευε εκεί όπου η Απολλώνειος Αρχή δεν παρέμενε κυρίαρχος. Αρχή τήν οποίαν βεβαίως εν τούτοις κατά την αρχικήν της Νίκην είχον οι άνθρωποι εγκαρδίως εγκολπωθή, αφού αυτή πράγματι εγκαθίδρυε τα πρώτα θεμέλια μιας σταθερότητος του Πολιτισμού [της Εθιμικότητος], εναντίον όμως του οποίου βραδύτερον εκ νέου οι παλιές τάσεις και δυνάμεις επανεστάτουν.

΄Ετσι, λοιπόν, ο Ιάσων εγένετο δεκτός υπό της Λημνίας Υψιπύλης, έτσι επίσης εταίριασε [συνήψε δεσμό] με την Μήδεια και εγκαθίδρυσε τον γάμον, εναντίον του αμαζονισμού και της εταιρείας. Δια της εγκαθιδρύσεως τού γάμου αποδίδεται εντός των κόλπων του βορείου Απολλωνείου δόγματος στην γυναίκα, την μητέρα, μία νέα πλήρης τιμής θέσις, ξεπροβάλλει δε αφ' ετέρου η ευγενής, καρποφόρος πλευρά της δημητριακής λατρείας (παραβλητέα ενταύθα και η μεταλλαγή της ΄Ισιδος εις την θεομήτορα του γερμανικού ανθρώπου)? τά οποία, όμως, καί εξ ολοκλήρου εξανεμίζονται εκεί όπου ο Απόλλων, δηλαδή ο ΄Ελλην, δεν κατορθώνει να επιβληθή ως ο κύριος [κυρίαρχος]. Αυτήν την πλευράν του αγώνος διαφωτίζει η περί του ιδίου Ιάσονος αφήγησις, καθ' ήν ούτος απιστεί προς τον γάμον του στην φοινικικώς ουκ ολίγον *διαβεβρωμένην Κόρινθο*· όπως και η περί του μισογύνου Ηρακλέους, ο οποίος κατατροπώνει όλες τις Αμαζόνες, διαπερνάει όλην την βόρειον Αφρική μέχρι του Ατλαντικού - κι όμως αυταναιρείται προπεσών προ της Ομφάλης στη Λιβύη...

΄Ετσι και οι Απολλωνίδαι στην Ανατολή δεν μπορούν να κρατήσουν εις την άμυναν - και ο συμβιβασμός των ονομάζεται: διονυσιακή "θρησκεία". Γι' αυτό και ο φωτεινός Ιάσων ρίχνει ένα δέρας λεοπαρδάλεως στους ώμους του, υποδηλώνοντας τον διονυσιακό μετριασμό της απολλωνιακότητός του. Η φωτογενής ανδρικότης του Απόλλωνος συμπλέκεται [συνενούται, συντήκεται] με χθόνιον εταιρικόν εκστασιασμόν, η διονυσιακή αρχή της ακαταπαύστου γενετησίας εκτονώσεως σημαίνει την άκρατον φυλετικήν επιμειξίαν μεταξύ Ελλήνων και προσωασιατών, παντός υποφύλου και μειξοποικιλίας. Οι πάλαι ποτέ ανδρόφοβες Αμαζόνες προβάλλουν τώρα ως μαινάδες τρελλές για άνδρες, το απολλώνειον δόγμα του συζυγικού γάμου διαθραύεται εκ νέου και, καθώς η ουσία του Σαβαζίου είναι απολύτως γυναικογενής, βαίνει το ανδρικόν φύλον προς την πλήρη του καταστροφήν - ώστε, εις απόληξιν, οι άνδρες να δύνανται μόνον να συμμετάσχουν στις διονυσιακές γιορτές υπό γυναικείαν αμφίεσιν. Εξ αυτής της πανσπερμίας της πρόσω ασίας ορμώμενον, εκσφενδονίζεται μετά το μιγαδαριό του Διονύσου εκ νέου εναντίον της Δύσεως και επικυριεύει ολόκληρη την Μεσόγειο. Ενδεικτικότατα, στην Ρώμη διεδόθησαν τα Διονύσια ιδιαιτέρως μεταξύ εγκληματικών κύκλων. Περί το 186 ηναγκάσθη η Γερουσία, μετά μακράν ανοχήν της υποτιθεμένης θρησκευτικής λατρείας, να καταδιώξη απηνώς τις βακχικές συνευρέσεις. Περί τους 7000 πλαστογράφους, απατεώνες και εξορκιστάς εξωρίσθησαν ή εξετελέσθησαν. ***Μόνον μέσα στην κυρίως [μητροπολιτικήν] Ελλάδα ακόμη κρατεί το φωτεινόν, επί του χάους τάξιν επιβάλλον, Απολλώνειον δόγμα.***

΄Ετσι επί ελληνικών απεικονίσεων φέρει μεν ο Διόνυσος ελληνικόν παράστημα καί γνωρίσματα, αλλ' απονευρωμένα, διαβιοί δε εις την ομήγυριν προσωασιατικών σατύρων, οι οποίοι κατόπιν στους ταφικούς πίνακες προβάλλουν ως τά αλαλάζοντα δαιμόνια μιας προελαυνούσης Διαλύσεως του Κόσμου. Ευστόχως παρατηρεί ο BACHOFEN ότι ο φαινομενικώς νικηφόρος εις την Ασίαν εισβαλών Απόλλων επέστρεψεν ως Διόνυσος· αυτό όμως που -παρ' όλα τα πολύπλευρα πνευματικά εγχειρήματα - αυτός και οι λοιποί στοχασταί έχουν παρίδει, είναι το γεγονός ότι ο Ζευς και ο Απόλλων παρίστων την πνευματικήν-βουλησιαρχικήν πλευράν του βορείου-ελληνικού αίματος, όπως ακριβώς ο εταιρόπληκτος τρόπος ζωής απετέλει έκφρασιν των μή-βορείων προσωασιατικών και βορειοαφρικανικών φυλετικών ομάδων. Ο συγκριτισμός [ανάμειξις] Μύθων και Αξιών διεδραματίσθη εν ταυτώ πρός μίαν νόθευσιν του αίματος - και οι τόσον πολλοί μύθοι του ελληνικού λαού αποτελούν τήν δι' εικόνων έκφρασιν αυτού του ανταγωνισμού των αντιπαρατιθεμένων αιμογενών πνευματικών δυνάμεων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1]: Προσωασιατική ή αρμενοειδής φυλή.

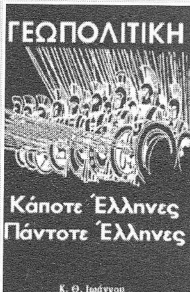
[2]: Ωραιότατα εκτίθεται υπό του Baeumler [Μπώυμλερ], επανεκδοτού τού Bachofen ("Der Mythus von Orient und Okzident", Μόναχον 1926)

[3]: Διαφωτιστική είναι εν προκειμένω η μελέτη του Dr. K. Kynast: "Απόλλων και Διόνυσος", Μόναχον 1927.

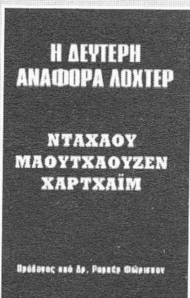
ΒΙΒΛΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΣΚΑΛΩΝ

Πρόκειται για επιλογή 100 άρθρων του εκδότου της εφημερίδος "Χρυσή Αυγή" και συγκεκριμένα των άρθρων, που δημοσιεύονται στην τελευταία σελίδα της εφημερίδος μας. Μέσα από την ανάγνωση των άρθρων αυτών ξεδιπλώνεται η ιστορία της "Χρυσής Αυγής", αλλά και η άποψη του συγγραφέα για τα σημαντικότερα πολιτικά γεγονότα των τελευταίων ετών, γεγονότα που ακόμη και σήμερα "τρέχουν" και είναι ΕΠΙΚΑΙΡΑ. Υπάρχουν επίσης μέσα σε αυτά ιδεολογικές αναφορές, καθώς και οι πολιτικές θέσεις του κινήματός μας απέναντι στην σημερινή Ελλάδα και τα προβλήματά της, αλλά και ζητήματα που φαντάζουν άσχετα με την πολιτική και την ιδεολογία και όμως είναι απόλυτα σχετικά.

Σε έναν κόσμο που αλλάζει δραματικά η επιστήμη της Γεωπολιτικής αποτελεί ένα απαραίτητο εργαλείο για να τον κατανοήσουμε, αλλά και για να ξεκαθαρίσουμε με δόγμα το εθνικό συμφέρον την θέση του Ελληνισμού στον κόσμο. Από το βιβλίο αυτό, που έχει γράψει ο Κ.Θ. Ιωάννου, παραθέτουμε το απόσπασμα: "Η μελέτη των νόμων της επιστήμης της γεωπολιτικής καθίσταται απαραίτητο εφόδιο για την Ελλάδα του 21ου αιώνος, προκειμένου να αντιληφθούμε την κατάσταση στην οποία ευρίσκεται σήμερα η Πατρίδα μας και να αντιληφθούμε τους αντικειμενικούς κινδύνους, που την απειλούν. Ήδη από την δεκαετία του 1990 βρισκόμαστε ενώπιον σημαντικών γεωπολιτικών ανακατατάξεων και δυστυχώς παρακολουθούμε τις εξελίξεις σαν απαθείς θεατές. Η στάση του ελληνικού κράτους απέναντι στα γεγονότα την τελευταία δεκαετία, δυστυχώς, δεν οδηγούν πουθενά ή μάλλον οδηγούν στην συρρίκνωση του έθνους μας σύμφωνα με τους νόμους της γεωπολιτικής.

Το βιβλίο έχει τίτλο "Η Δεύτερη αναφορά Λόχτερ" και είναι ένα από τα πλέον δυνατά και πλέον τεκμηριωμένα κείμενα των αναθεωρητών ιστορικών. Των ιστορικών αυτών, που αμφισβήτησαν τον μύθο των έξι εκατομμυρίων και για τον λόγο αυτό έχουν διωχθεί αμείλικτα σε Ευρώπη και ΗΠΑ. Αξίζει να σημειωθεί ότι τον πρόλογο στο βιβλίο γράφει ο Δρ. Ρομπέρ Φωρισόν. πρόλογο από τον οποίο είναι και τα παρακάτω: "Ο Έρνστ Τσούντελ είπε στον Φρεντ Λόχτερ να επισκεφθούν την Πολωνία για να εξετάσουν "τους τόσο προβεβλημένους θαλάμους αερίων" στα τρία στρατόπεδα συγκεντρώσεως στο ?ουσβιτς, Μπίρκεναου και Μαϊντάνεκ. Το συμπέρασμα αυτής της πρώτης αναφοράς του Λόχτερ ήταν σαφές: Ποτέ δεν υπήρξαν τέτοιοι θάλαμοι αερίων σ' αυτά τα τρία στρατόπεδα. Το 1989, είπε στον Λόχτερ να επισκεφθεί την Δυτική Γερμανία και την Αυστρία για να εξετάσει τους περιβόητους "θαλάμους αερίων" στο Νταχάου, Μαουτχάουζεν και στο Κάστρο του Χάρτχαϊμ. Το συμπέρασμα της δεύτερης αναφοράς, όπως θα διαβάσετε παρακάτω, είναι το ίδιο σαφές: Ποτέ δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων με σκοπό την εξόντωση ανθρώπων σε αυτά τα τρία μέρη."

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

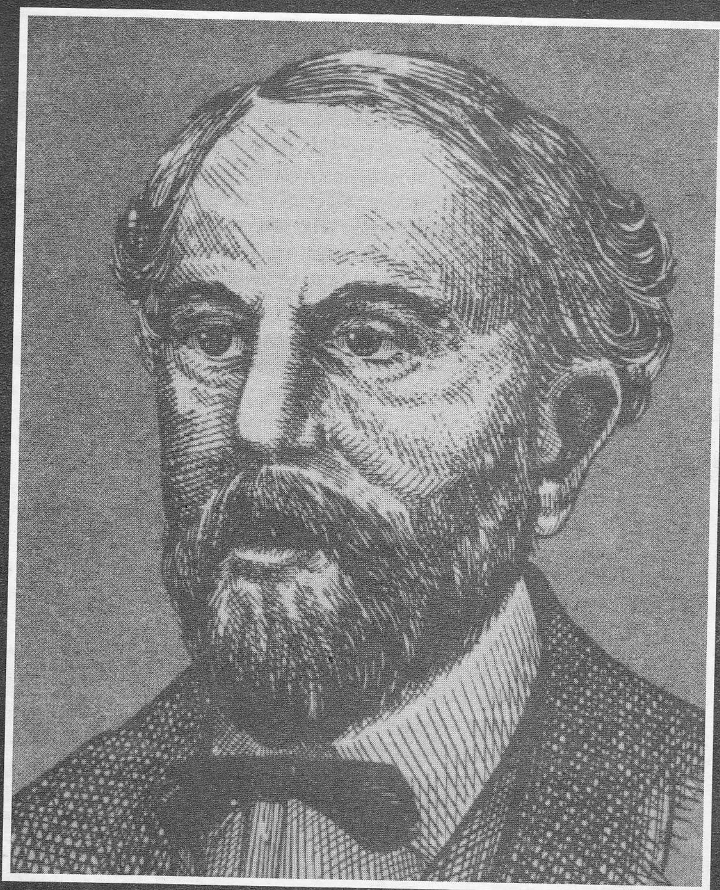
Όλοι στην ανοικτή συγκέντρωση κατά της προδοσίας του συνόλου πολιτικού κατεστημένου εις βάρος της Μακεδονίας και της συστηματικής τους προσπαθείας αφελληνισμού της, δια της πληθωρικής εισβολής ξένων και αλλοφύλων.

ΌΛΟΙ να δώσουμε το αγωνιστικό μας παρόν ως μαχόμενοι συνειδητοί Έλληνες: Το Σάββατο 20 Απριλίου, ώρα 18:00.

(Ο χώρος συγκεντρώσεως θα ανακοινωθή αργότερα)

Προσυγκέντρωσις κάτω από τά γραφεία του "Λαϊκού Συνδέσμου", Συγγρού 25.

Διοργάνωσις: Α.Ρ.Μ.Α. [: Αντιδιεθνικιστική Ρήξις- Μαχητική Ανάταξις]
Λαϊκός Σύνδεσμος "Χ.Α."
Περιοδικόν "Βόρειον Σέλας"
Ε.Ε.Ε. [Ελληνική Εθνοκοινωνική Ένωσις]

Τού μυστήριου ανασήκωσε τήν πέτρα
Καί μή σκιαχτής τό δάγκαμα τού αστρίτα·
Τήν αλήθεια ακατάπαυτα αναζήτα
Καί ιδές αν είναι, ως λέν, ψυχοπονέτρα.
Μιά μιά τές σαγιτιές τού πόνου μέτρα
Καί άγρυπνος τές πληγές πού ανοίγουν κοίτα·
Μηνύτρα φτάνει η κάθε μιά σαγίτα
Απ' τής άσπλαχνης Μοίρας τή φαρέτρα.
Καί άν βρής πού ο πόνος είναι η μόνη αλήθεια,
Τότες απ' τ' αντρειωμένα σου τά στήθια
Γδύσου τήν ταπεινότη τής ορφάνιας·
Στής Ομορφιάς, στής Δύναμης τή γλύκα,
Μέ αλαλητό χαράς καί περηφάνειας
Γίνε Θεός σου καί τή Μοίρα νίκα.

Λορέντζος Μαβίλης